

HAMLET TRƯỞNG

&
VÕ VI VÂN - TANGO TRẦN - HÀN VI

yêu

Chỉ muốn
được bình an,
nắm tay người
đi giữa nhân gian...

đi rồi
khóc

LỜI NÓI ĐẦU.....

Trong bốn người ở đây, tôi thì già và xấu nhất. Nên dĩ nhiên tôi phải lao ra giành micro để nói với mọi người trước, như một thủ tục lâu đời của các buổi tiệc.

Cuốn sách này là một “bữa tiệc” thực sự, bạn sẽ có rất nhiều “món ngon” để lựa chọn. Yêu thương có, giận hờn có, lãng mạn có, lạnh lùng có, một chút tâm linh cũng có luôn!

Tôi với Tango Trăn là bạn thân, chơi với nhau ngọt nhạt mười lăm năm từ lúc học cấp I đến tận bây giờ. Tôi vô tư vô tâm, còn cô gái này thì kỹ lưỡng chu đáo. Lúc tôi than thở chuyện tiền nong thì nàng đã an tâm với máy cuốn sổ tiết kiệm trong ngân hàng. Lúc tôi suốt ngày bi bô tiếng Anh trình độ Kitty thì nàng đã vi vu tít ở châu Âu. Lúc tôi ngơ ì nói xàm nói nhảm cười hô hô thì nàng đã đường hoàng ngơ ì một chỗ rất đẹp trong một công ty truyền thông. Sau mười lăm năm, tôi đã rút ra kết luận: “Nhỏ này rất nguy hiểm!” Cho nên mặc dù khá hoảng loạn khi phát hiện ra nàng có thể viết văn thì tôi cũng được cái an ủi là nàng hoàn toàn nguy hiểm đúng như những gì tôi rút ra.

Tôi gặp Hàn Vi với một cái duyên kỳ lạ. Nàng ngỏ ý làm cùng tôi khâu kịch bản cho chương trình Radio Online “Số tay cảm xúc” mà tôi đang làm host. Đúng lúc đó tôi đang loay hoay với quá nhiều thứ cần dọn dẹp trong cuộc đời xoàng xĩnh của mình. Tôi “ô kê”, chấp nhận để nàng cứu vớt đời mình. Sau đó nàng cho tôi xem truyện ngắn, giới thiệu này nọ kia về chúng. Chúng tôi diễn đọc trên Radio Online nhẹ nhàng, cho đến khi nhiều người nhá n

tin facebook cho tôi theo kiểu muốn truy cùng đuổi tận “Hàn Vi là ai?” để làm một việc vô cùng bức thiết và thô bạo đó là... add facebook! =.= Tôi đã mời nàng vào cuốn sách này như thế đó!

Võ Vi Vân có một giọng “nhê`nhệ” đặc trưng. Mỗi lần nàng nói chuyện điện thoại thì sự nữ tính đó tràn qua loa, ngập lênh láng và làm tê liệt mọi giác quan. Nàng đang là một biên tập viên cho các chương trình truyền hình và tình cờ tiết lộ thói quen “viết truyện rô`i giấ`u biệt”. Tôi không bỏ qua, tôi nhất quyết bắt nàng lôi hết tất cả ra, phơi bày ra ánh sáng cái “chấ`t” của nàng. Nàng giận lắ`m! Nàng lắ`c đầ`u, giậm chân, kiên quyết chỉ thẳng vào mặt tôi và bảo: ô kê anh!

Yêu đi rô`i khóc** cũng là lần đầ`u chúng tôi cùng nhau kê`t hợp, dùng truyện ngắ`n để mang đầ`n cho các bạn xúc cảm dạt dào của thứ quà tặng lung linh kỳ ảo nhất cuộc đời: Tình yêu. “Khóc” trong **Yêu đi rô`i khóc rắ`t đa nghĩa nhé! Có thể ta khóc vì buồn, vì bị lừa đố`i, nhưng cũng có khi ta khóc vì ta quá hạnh phúc, hay một phút giây nào đó nhận ra mình đã yêu thương một người hơn chính bản thân mình!

Tháng 08/2013
Hamlet Trương

Hàn Vi

Anh

Có giọt nước mắt dường như không thể ngăn lại. Hay ngược lên bầu trời cao xanh xem nước mắt có thể chảy ngược vào trong...

Con đường trải dài bóng cây, nhưng đâu đó nắng vẫn len lỏi xuyên qua hắt vào người. Cô gái lơ đãng bước đi chậm chậm như muốn tìm kiếm một hình ảnh quen thuộc. Cô đến đây không phải lần đầu tiên, dù biết trước rằng kết quả chỉ là sự thất vọng kéo dài. Những âm thanh ồn ào huyên náo của khu chợ, người người qua lại dường như chẳng thể làm ảnh hưởng đến tâm trí cô lúc này. Cô ngồi bất động nơi công viên, đeo headphone nghe những bài hát yêu thích mà ánh mắt chỉ mãi nhìn về một hướng xa xăm...

Anh, lại là một giấc mơ hay thực sự hiện hữu? Sự xuất hiện của anh không hẳn là một điều kỳ diệu, nhưng những ngày bên anh lắng lại bao rung động sâu sắc. Cô đi tìm anh vào những ngày nắng và rồi gặp lại anh vào một ngày mưa. Cũng từ đó, nỗi nhớ da diết về anh luôn gắn với những cơn mưa kéo dài đầu hạ.

Anh, người luôn mang theo niềm lạc quan vô tình thổi vào cô cách nhìn khác về cuộc sống. Cô biết hy vọng.

Anh, gương mặt thanh tú kia dù là lúc nghiêm túc hay vui vẻ cũng không có sự khác biệt. Chỉ mang lại cho người đối diện cảm giác nhẹ nhàng thoải mái. Cô đã hơn vài lần ngấm nhìn anh làm việc và

gần như không thể kìm lòng mỗi khi anh nở nụ cười. Nụ cười anh trẻ con đến lạ. Nụ cười ấy mãi về sau bất ngờ gieo vào lòng cô một hạt giống tin tưởng. Niềm tin nhỏ bé dù không lớn lên nhưng có muốn xóa bỏ cũng không được.

Anh hơn cô những tám tuổi, cô hiểu rằng khoảng cách đó đủ lớn để tạo nên hai thế giới khác biệt. Nơi thế giới của anh, cuộc sống được sắp xếp trật tự và luôn bận rộn. Anh từng nói: “Anh không để mình thoải mái, vì khi thoải mái thì sẽ có nhiều thứ suy nghĩ. Trong số đó có nhiều suy nghĩ không được tích cực.” Thời gian của anh gần như được dồn hết vào những dự định còn đang áp ủ. Có lúc cô nghĩ anh là một con người quá tham vọng. Đàn ông như thế thì thường vô tâm, nhưng cô vẫn muốn ở bên cạnh anh. Vì lý do gì? Chưa bao giờ cô khẳng định những cảm xúc đó với chính mình hay với anh. Cô mặc sức để nỗi nhớ anh giày vò, nỗi nhớ không phải đến bất chợt mà đã luôn luôn ngự trị trong tâm tưởng. Cuộc sống của anh cũng có khoảng nhỏ dành cho cô, có khi là những lời khuyên chân thành, vài câu động viên hay chia sẻ về một quyển sách thú vị. Với cô, sợi dây liên kết đó thật mong manh, nhưng cô cũng chưa bao giờ kỳ vọng xa hơn thế.

Cô đi tìm anh theo tiếng gọi của giấc mơ. Anh chưa từng là quá khứ hay kỷ niệm trong dòng hồi ức chắt ngập những cảm xúc của cô. Anh chỉ vô tình để lại ấn tượng về một sợi dây chuyền có chiếc nhẫn. Cô đi tìm anh vì một điều vô lý như vậy.

“Tại sao em vẫn nhớ đến sợi dây chuyền anh đeo trên cổ?”

“Bởi vì cảm giác muốn em ghi nhớ nó.”

“Với anh đó là một kỷ niệm, nhưng anh không muốn giải thích. Bất kỳ ai muốn nghĩ về nó như thế nào cũng được.”

“Em biế t. Ngay từ lúc đầ u em đã nhìn ra, sợi dây đó mang ý nghĩa tương nhớ...”

“Em đang đi quá xa rô i đầ y. Nế u mắ t nhiề u thời gian vào anh nữa thì sau này em sẽ phải hô i hận.”

“Anh cũng từng nói với em, phải biế t quan tâm đúng với tình cảm của mình. Em chỉ đang muố n trân trọng một cơ hội.”

Tin nhắ n của cô không được hô i âm. Lúc đầ u, nghĩ rằ ng việc cô tìm đế n anh chỉ là tình cờ, dường như anh không bao giờ đế để cô phải chờ đợi quá lâu. Đế n khi nói về sợi dây chuyề n, cô đã vô thức chờ đợi từng dòng tin anh hô i đáp.

Những cuộc trò chuyện với anh ngắ n ngủi đầ n, nhưng nỗi nhớ cô dành cho anh lại nhiề u hơn mỗi ngày. Đôi mắ t sâu thẳ m của anh mỗi khi nhìn vào cô dường như có thể xuyên thấ u tấ t cả. Cũng có thể vì anh cảm nhận được nhiề u dư vị từ cuộc đời này hơn cô. Ngày mưa, cô nhớ anh. Nỗi nhớ ấy mỗi lúc càng da diế t. Sau một hô i đầ n đo, cô quyế t định gửi tin nhắ n.

“Oppa! Izmizu... ery ery...” (Anh, em nhớ anh.)

Chiế c điện thoại trên tay nhanh chóng rung lên thông báo sự phản hô i.

“Tại sao em lại nhớ một người khó tính và vô tâm như anh?”

“Em cũng không biế t. Làm sao trả lời anh được đây...”

“Vậ hãy tìm ra lý do đi nhé!”

Lại tiế p tục khoảng im lặng. Câu hỏi của anh, cô cũng đã tự vấ n bản thân nhiề u lâ n. Cô không dám khẳng định vôi vàng những cảm xúc không rõ rệt. Lý do nhớ một người là yêu. Vậ lý do để yêu một

người là gì? Cô không muốn tìm kiếm câu trả lời. Bởi nếu như có lý do để bắt đầu thì cũng sẽ có lý do để kết thúc.

***

Anh đi rồi. Cô lặng yên, tự hỏi cái cảm giác này là gì? Hụt hẫng, trống rỗng và hoang mang. Tất cả như khoét một lỗ thật sâu vào nơi đáy tim. Lần này, cô tìm cho bản thân thật nhiều lý do để che đậy, để dỗ lòng, để xem việc anh bỏ đi là điều hết sức bình thường. Hoài bão tham vọng của anh nhiều hơn những gì cô tưởng tượng. Cô đã biết trước một ngày nào đó anh sẽ đi, sẽ rời xa cô như giấc mơ đến lúc phải tỉnh. Nhưng anh ra đi không một lời từ biệt. Cô chỉ vô tình biết được khi vào facebook của anh, đọc được cuộc nói chuyện giữa anh với bạn. Vậy là cô không phải bạn anh. Người yêu? Vị trí đó càng không thể. Cô chẳng là gì giữa bề bộn đời anh. Như những vệt mưa đọng lại trên cửa kính, nắng lên liền bốc hơi vào không khí, chẳng lưu giữ một vệt dấu nào.

“Có phải anh đã rời khỏi thành phố rồi không?”

“Sao em biết?”

“Anh sẽ đi lâu chứ?”

“Cũng không biết trước được. Nếu công việc thuận lợi thì khoảng một năm.”

Một năm. Cô nghe tim mình như chết lặng, hơi thở hẹn lại trong lồng ngực. Một năm nghe tuông như rất ngắn, nhưng với cô thì đủ lâu để thay đổi tất cả. Ngay lúc đó cô muốn nói với anh biết bao, rằng: “Em rất nhớ anh.” Nhưng lý trí đã ngăn cản. Cô chậm rãi gõ từng con chữ trong điện thoại.

“Một khởi đầu mới. Chúc mừng!”

Tin nhắn đã gửi đi nhưng cô biết chắc sẽ không có tin gửi lại. Cô sẽ chờ anh chứ? Cô cũng không biết nữa. Tất cả đều trống rỗng. Xen lẫn đâu đó còn có cả nỗi sợ. Chỉ là anh rời khỏi thành phố này thôi, nhưng cô sợ mãi mãi không còn được gặp lại anh nữa. Cô ngược lên nhìn bầu trời cao xanh, liệu nước mắt có thể chảy ngược vào trong?

Ngày ngày tháng tháng, một năm trôi qua chỉ là cái chớp mắt của thời gian. Còn đối với cô, nỗi nhớ kéo dài qua từng khoảnh khắc. Cô đi qua những ngày không anh thật lặng lẽ. Không một tin nhắn hỏi thăm hay một cuộc nói chuyện không đâu không đuôi như lúc trước. Không có tin tức gì về anh trong suốt khoảng thời gian đó. Nhiều lần không thể dằn lòng, cô định nhắn tin cho anh, nhưng rồi nhận ra đón chờ mình sẽ chỉ là sự im lặng. Ngày mưa, nỗi nhớ anh càng rõ rệt đến quay quắt, bước chân thôi thúc cô tìm về chốn cũ. Nơi con đường anh và cô có chung một ký ức dù chẳng liên quan đến nhau. Cô chỉ ngơ ì đó, yên lặng và hướng ánh nhìn xa xăm. Ngày anh chưa đi, cô hay đến đây để được gặp anh. Hiện tại, cô đến đây thường hơn nhưng chỉ để tìm lại chút cảm giác có anh còn hiện hữu. Nơi anh đã từng thuộc về.

Tận sâu trong đáy tim, cô chỉ giữ lại một ý nghĩ duy nhất là được gặp lại anh. Không cần biết tiếp sau đó là thế nào, bắt đầu một câu chuyện mới hay đi đến một cái kết lấp lửng. Nếu trong lòng đã tự có câu trả lời cho tình cảm của mình thì có lẽ cô sẽ đưa ra quyết định dứt khoát hơn. Cô nhớ anh, cô yêu anh rồi chẳng? Câu trả lời đó cô chỉ muốn tìm kiếm nơi anh.

***

Hè đi qua, sắc thu đỏ vàng trên những con đường đầy lá rụng. Mưa mùa thu dịu dàng khiến lòng người lơ đãng. Cà phê sách, một chiều cuối tuần. Cô đứng lại, chân chừ chưa muốn ra về bởi

con mưa vẫn còn rả rích. Những hạt mưa rơi xuống tay cô, nhẹ nhàng. Cô nở nụ cười.

Bất chợt, một giọng nói xoẹt ngang qua khiến cô giật mình ngỡ ngợ. Giọng nói này nghe giống như...

Có tiếng cười đùa rất vui vẻ.

Cô nhìn sang bên cạnh, là giảng viên môn Mỹ thuật ở trường. Ánh mắt hai người đối diện dường như cũng đã chạm phải cái nhìn của cô. Trái tim mách bảo cô không nên tiếp tục đứng lại đây nữa, nhưng lý trí buộc cô phải lên tiếng khi người con gái kia bước đến chào hỏi.

“Ồ... bất ngờ thật, lại gặp em ở đây. Em đi cùng bạn bè à?”

“Không, em chỉ đến đây một mình thôi.”

“Ừ, thế giờ em về sao? Trời còn đang mưa mà.”

“Em quen rồi cô ạ. Thôi, chào cô nhé!”

Cô mỉm cười băng qua màn mưa, bước chân nhanh dần. Chạy đi cho con mưa phủ lấp gương mặt. Lại một lần nữa cô ngược lên, bầu trời không còn cao xanh nữa và nước mắt cô cũng không thể cứ mãi chảy ngược vào trong. Giọng cười ấy, ánh mắt ấy, gương mặt ấy vẫn không thể nhạt nhòa trong màn mưa. Có lẽ anh đã trở về từ sớm, anh đi mà không nói thì cũng không cần phải báo với cô rằng anh về khi nào. Anh đi bên cạnh người con gái thật xinh đẹp, lại chính là giảng viên của cô. Thật xứng đôi. Cuộc đời này sao lắm bất ngờ đến vậy? Nếu đã không thể bắt đầu sao lại để cô tìm được anh đúng phút giây định từ bỏ. Hôm nay anh lại dành cho cô cái nhìn lặng im. Ánh nhìn không chút níu giữ, thản nhiên như nó vốn dĩ đã vậy. Cô không trách anh, chẳng có lý do gì để trách anh. Cô chỉ trách

bản thân, nếu đây không phải là yêu thì không việc gì phải khóc, phải đau, phải nhớ nhiều như vậy. Cô không dám khẳng định tình cảm đó với chính mình, cô không muốn một tình yêu đơn phương. Chiếc móc khóa có tên anh đã rơi mất từ lúc nào. Món quà cô tự làm nhưng chưa kịp tặng thì anh đã đi. Giờ gặp lại có lẽ cũng không cần nữa. Kết thúc rồi. Mà đã bao giờ bắt đầu đâu. Cô mỉm cười, cơn mưa tạnh, bước chân cô lặng lẽ trải dài trên con đường...

“Ngày mai em đến nhà cô nhé, có một số thứ cô cần đưa cho em.”

“Là gì vậy cô?”

“Nội dung bài thi lần này, cô nhờ em nói lại cho lớp hiểu, được chứ?”

“Vâng, em sẽ đến.”

Cô gượng cười, né tránh ánh nhìn quá đỗi sắc sảo kia. Trong tất cả các môn học cô chỉ hứng thú với mỗi Mỹ thuật, nhưng môn này cũng sắp phải kết thúc. Chị là một người phụ nữ xinh đẹp, cô thật sự nghĩ như thế. Mỗi lần cô vẽ xong, chị giúp cô chỉnh sửa một vài chỗ sai, cái cách chị vẽ cũng thật nhẹ nhàng khiến người khác thích thú quan sát đến từng nét. Đối với chị, cô dành một sự ngưỡng mộ. Chị đẹp, đẹp kiều sa, cô làm thế nào so sánh được.

***

Buổi chiều, cô đến như đã hẹn. Ngôi nhà lộng lẫy chẳng khác nào biệt thự. Người giúp việc đưa cô đến bể bơi. Ánh mắt di động quanh mọi cảnh vật, cô kinh ngạc khi nhìn thấy chiếc móc khóa của mình được để ngay ngắn trên bàn. Chiếc móc khóa mang tên anh, sao nó lại ở đây? Lần trước, ở cà phê sách... chẳng lẽ lại làm rơi ở đó? Bên cạnh, quyển album đang lật dở dang, những tấm ảnh của anh và

chị. Sợi dây chuyê`n kia vô`n dĩ được đeo trên cổ chị. Ra là thế`, giờ thì cô đã hiểu chị có ý nghĩa đặc biệt với anh, hơn cả những gì cô từng nghĩ. Cô làm sao có thể vượt qua bức tường kỷ niệm chắ`c chắ`n ấy?

Tiê`ng đập nước đánh bật suy nghĩ của cô. Chị trồ`i lên từ mặt bẻ, nở nụ cười rạng rỡ.

“Em chào cô.” Giọng cô lúng túng.

“Hình như không được công bắ`ng cho lắ`m...”

“Sao ạ?”

“Em gọi anh ấy là anh, nhưng lại gọi chị là cô...”

Chị mỉm cười đầ`y ẩn ý. Dường như chị đã biế`t, có lẽ là từ anh. Khi người ta yêu nhau thật sự thì không có gì phải che giắ`u. Cô cố gắ`ng che đậy cơn run rẩy trong lòng.

“Vì anh ấy không còn là thầ`y giáo và em không còn là học sinh. Nhưng cô là giảng viên và em là sinh viên cô đang đứng lớp.”

“Nhưng ở đây không phải giảng đường.” Chị lại cười. “Cái này của em, đúng không?”

“Cô gọi em tới không phải chỉ muô`n đưa lại em móc chìa khóa này chứ?”

“Đúng rồ`i. À không, còn rắ`t nhiê`u chuyện để nói nữa chứ.”

“Nói chuyện? Có chuyện gì sao?” Giọng cô lắ`p lửng. “Em đã yêu anh ấy, phải không?”

Cô chề`t lặng nhìn chị, không khỏi kinh ngạc.

“Đưa con gái bình thường như em, đâu đáng để cô bận tâm. Yêu hay không cũng đâu có quan trọng.”

“Vậy là có.”

Cô lắc đầu.

“Em không biết.”

Chị bật cười, lại nhìn cô bằng ánh mắt hiểu kỳ.

“Nhìn em, chị thật nhớ mình ngày xưa. Nhưng em có biết nếu để tình cảm của mình không rõ ràng thì sau này sẽ có nhiều điều tiếc nuối lắm không?”

“Tại sao lại nói với em những điều này?” “Nếu muốn biết rõ, chỉ cần để bản thân buông lời tất cả, không níu kéo, không vùng vẫy. Thử xem trong khoảnh khắc đó, điều gì mới là quan trọng nhất. Em có hiểu không?”

“Thực sự em không hiểu ý cô là gì?”

“Vậy thì thử nhé!”

Cô chưa kịp suy nghĩ, mà thật ra cũng chẳng có cơ hội để nghĩ. Một bàn tay mềm mại đẩy cô thật mạnh. Đằng sau là cả bể bơi rộng lớn, nhưng cô không biết bơi. Bản năng sinh tồn khiến cô run sợ, cô vùng vẫy, cố níu với cái khoảng không vô hình trong nước. Những lời nói trở nên rỗng tuếch, vô dụng. Cô hoang mang, sợ hãi, thứ ánh sáng cuối ngày nhập nhoạng chìm vào mặt nước, bóng dáng của người con gái kia cũng mờ dần, mờ dần. Chỉ còn lại một màn tối, rất tối, đôi tay bỗng buông xuôi. Trong tâm thức còn sót lại chút lý trí, cô gọi tên anh. Tia hy vọng nhỏ nhoi ập tới, dù cô cũng biết đó chỉ là ảo tưởng. Giá mà bàn tay anh có thể nắm lấy tay cô lúc này.

“Người ta nói trên đời này có hai loại hạnh phúc. Một là hạnh phúc mà t đi ròi mới nhận ra. Hai là hạnh phúc ngắ n ngủi, nhưng em sẽ cảm nhận được ngay khi nó trong tâ m tay. Trân trọng cái khoảnh khắ c hạnh phúc đó , có thể nó sẽ theo em đế n suố t cuộc đời. Nế u được lựa chọn lại từ đầ u, em vẫn sẽ đi tìm anh, theo đuổ i cảm giác mơ hồ . Để nhận ra rằ ng em đã yêu anh từ lâu, đế n lúc này vẫn vậy, dù anh không bao giờ biế t được.”

Bàn tay á m áp, hơi thở nô ng nàn. Dường như có một luô ng không khí thổi vào nơi lô ng ngực. Cả người cô từ từ được nâng lên trong làn nước, mọi thứ vẫn còn mơ hồ nhưng cô nhận ra cơ thể mình đang được anh ôm gọn trong vòng tay. Là anh thật sao? Anh bắ ng xương bắ ng thịt đang ở ngay trước mặt cô. Có phải như thế không? Hay lại do cô ảo tưởng? Ánh mắ t lạnh lùng của anh hôm đó vẫn bám theo cô đế n tận giờ phút này. Cuố i cùng anh cũng xuấ t hiện trước mặt, không còn lảng tránh nữa. Ánh mắ t anh nhìn cô, xoáy vào tận đáy tim. Cô nhìn ra trong đó sự thương hại.

Như một phản xạ, cô rút tay lại, tách khỏi vòng tay anh. Không còn gì để nói. Cô lê bước chân, cô ắ gắ ng bỏ đi thật nhanh. Đáng lẽ từ đầ u không nên đế n, cô thà mãi mãi không gặp lại cũng không muố n anh nhìn thấ y bộ dạng thê thảm của mình lúc này.

“Anh đã rắ t nhớ em.”

Cô đứng lặng. Bàn chân không thể nhúc nhích vì anh đã giữ lắ y cô từ đầ ng sau. Anh ôm cô, thật chặt, gắ n đế n mức có thể cảm nhận được hơi thở anh dồ n dập. Cô vẫn im lặng, chìm trong suy nghĩ của chính mình. Không gian chìm lắ p giữa hai con người, cô không ngăn được nhịp đập con tim vội vã. Hơi thở của anh nô ng nàn làm cả người cô nóng ran. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Nhưng là nỗi nhớ sau nỗi nhớ dành cho chị á y, đúng chứ?”

“Cô ấy là bạn, là tri kỷ. Em nghĩ xem, một khi đã nắm giữ hai vị trí đó thì sao có thể là người yêu. Đã không là người yêu thì làm sao khiến anh phải nhớ, phải suy nghĩ, rồi dao động từ lúc nào cũng không biết.”

“...”

Anh bất ngờ đưa ra trước mặt cô sợi dây chuyền có chiếc nhẫn. Cô sững sờ. Đã bao giờ thấy anh tháo nó ra đâu.

“Chiếc nhẫn này mang ý nghĩa của lời cầu chúc. Không có tình yêu nào là trọn vẹn, nhưng nó đã có được sự chúc phúc của rất nhiều người. Anh không thể hứa sẽ đi cùng em đến phút cuối, không thể hứa mang lại cho em một hạnh phúc tuyệt đối. Nhưng nếu em còn muốn đi cùng anh, thì anh sẽ giữ lấy sự ích kỷ trong phút giây hiện tại. Để mỗi ngày trôi qua trong cuộc đời này, anh đều được nhìn thấy em.”

Anh nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô. Lần này cô vẫn ngược mặt lên nhìn trời cao, nhưng nước mắt rơi xuống là những giọt hạnh phúc. Nụ cười cô như một chút ánh sáng lấp lánh giữa bầu trời đã chập tối. Cô ôm anh, nũng nịu và tha thiết.

“Không hiểu sao dù anh đang ở đây, bên cạnh em, nhưng em vẫn cảm thấy rất nhớ anh.”

“Cô ngốc à, có lẽ em đã mãi mãi đuổi theo anh đến nỗi lạc mất anh rồi. Từ bây giờ, đến lượt anh giữ chặt em trong tay.”

Cơn gió mang tên em

Quán cà phê hãy còn vắng khách, dù vậy nhưng người đến đây không hề có cảm giác trống vắng, bởi gam màu ấm cúng đỏ tươi trang trọng. Giữa những ngày không khí vẫn còn dư âm của hơi lạnh mùa đông, Sunset quả là một lựa chọn thú vị cho những ai cần sự trầm lặng để suy tư. Cô và người con trai đó ngồi đối diện nhau, những ca từ quen thuộc của Trịnh vang lên nhẹ nhàng...

Biển nhớ. Bài hát cô rất thích, và mỗi đêm người con trai vẫn bật trước khi ngủ. Cô nhìn sang đồng hồ của anh, tách cà phê bốc khói, những làn khói lơ lửng phủ vào mặt cô hương vị Robusta. Cô cũng đã gọi một ly giống như thế. Mà cũng không hẳn là cô gọi, người chủ quán gần như nhớ được gương mặt cô, thức uống quen thuộc mà cô vẫn thường dùng khi đến vào mỗi chiều thứ Bảy. Cô gái có mái tóc dài lúc nào cũng xoa bông bẽn lẽn và nụ cười luôn điểm sáng trên đôi môi tươi hồng. Cô không bao giờ đến Sunset một mình mà luôn khoác tay đi bên cạnh một người nữa. Cũng chính là người ngồi trước mặt cô lúc này. Nụ cười cô vẫn mỉm nhưng lại tắt dần. Anh nhấp một ngụm cà phê, cho những lời nói không mất cụng nhau nơi cuối ngọng:

“Đã tìm được bác sĩ giỏi về khoa xương ở nước ngoài để phẫu thuật cho cô ấy. Vấn đề chỉ còn là thời gian... Có lẽ cuối tuần này bọn anh sẽ bay qua đó luôn. Giá y tờ cũng xong đâu vào đâu rồi.”

“Thế cơ hội thành công là bao nhiêu hả anh?”

“Bác sĩ chưa thể khẳng định, nhưng giờ được 1% thì vẫn tốt hơn là không.”

“Vậy anh chị định chừng nào sẽ cưới?”

Người con trai chậm rãi nhấp tiếp một ngụm cà phê rồi lại quay mặt sang hướng khác như muốn lảng tránh câu hỏi của cô gái.

“Sau khi sang Mỹ anh sẽ tổ chức lễ cưới ở đó luôn, chắc là không về nữa. Nhưng cô ấy muốn đợi sau khi phẫu thuật mới làm lễ.”

“Cũng đúng. Cô dâu nên bước đi bên cạnh chú rể thì mới hạnh phúc. Nhưng nếu phải ngồi xe lăn thì cũng không sao, chỉ cần anh luôn đi bên cạnh chị ấy là được... giống như... cái cách anh đã từng che chở cho em...”

Cả hai chìm ngập trong khoảng không im lặng, cô liếc nhìn sang chiếc nhẫn đeo ở bàn tay trái của anh, vẫn còn vẹn nguyên vị trí của nó, ngón áp út. Một thoáng suy nghĩ lướt nhanh qua, cô gỡ cái gì đó đang đeo trên cổ ra, đặt vào tay anh.

“Em không kịp chuẩn bị quà cưới, suy đi nghĩ lại tặng vật này là thích hợp nhất. Cứ xem ý nghĩa của nó chính là lời chúc của em vậy.”

Cô cúi xuống nâng trên tay tách cà phê ấm, thưởng thức với vẻ bình thản như trước giờ vẫn thế, không để cho người khác nhìn rõ được điều gì ẩn giấu sau nụ cười. Giọng người con trai trầm hẳn xuống, anh nhìn cô với đôi mắt kiên định pha lẫn chút hồ nghi.

“Đó là điều em muốn, phải không?”

“Vâng.”

***

Góc phòng vẫn chìm lấp trong một khoảng lặng vô định. Tôi để mặc như thế, không một động tĩnh, không một thứ âm thanh nào được chen chân vào phá hỏng sự yên ả này. Chỉ còn tôi với cơn mộng mị bất an, bóng tối thì thoảng lại chập chờn vây quanh. Đêm qua giấc ngủ đến khá muộn, thế nên tôi cho phép biếng lười cứ thế lan khắp cả cơ thể. Ngoài kia, những tia nắng chói chang bắt đầu xâm chiếm khoảng không nhỏ hẹp của tôi. Từ khung cửa đến bốn mảng tường, bàn làm việc, rồi đến chỗ khuất nhất là chiếc giường nơi tôi đang trú mình dưới lớp chăn dày, trắng muốt. Tôi vẫn nằm bất động, cho đến khi chợt nhớ, tối qua... cửa sổ nhà tôi không hề mở.

Tôi hoảng hốt ngò ì bật dậy, nhưng nỗi sợ hãi nhanh chóng được xoa dịu khi thấy Quân đang ngò ì ở salon đối diện phòng tôi nhìn vào. Người duy nhất có chìa khóa nhà, nơi ở mới của tôi.

“Em dậy trễ quá!”

“Tối qua ngủ muộn.”

“Anh muốn đưa em đến một nơi.”

“Mình ra biển trước được không?”

***

Gió biển cứ thế thổi vào tôi ào ạt mang theo mùi hương quen thuộc của đại dương. Ngò ì trên xe, để hồn mình lãng đãng theo gió, tôi nhìn thấy được những mảng trắng trong suy nghĩ của mình, trắng xóa. Xe lao vút trên đường vắng, biển đã gần kề, tôi cảm giác mình đang bắt đầu nhìn thấy hình ảnh của những con người mà ngày mai đây, tôi sẽ không còn gặp lại.

Anh không phải là một cơn gió, anh cũng chưa bao giờ rời xa tôi. Chỉ có tôi đã đến và rời khỏi cuộc đời anh như một sự an bài. Lúc này, dáng hình một con bé sáu tuổi bước đi bên bờ biển chợt hiện rõ trong ký ức tuổi thơ tôi, gương mặt ngây ngô lúc nào cũng cười toe toét. Bởi nó biết rằng nó được chở che tuyệt đối, bàn tay vững chắc luôn nắm chặt lấy nó, nó sẽ chẳng sợ bị lạc, cũng chưa bao giờ có cảm giác bị bỏ rơi giữa cái thế giới này dù những người đã tạo ra nó đã bỏ mặc nó một mình chống chọi với buốt lạnh và sợ hãi. Tôi đã được anh ban tặng cho một cuộc sống mới. Trong thế giới của anh, tôi không phải trải qua bất cứ nỗi đau, nỗi sợ hãi và bất an nào. Những cụm từ đó chưa từng xuất hiện trong từ điển trưởng thành của tôi.

Nhưng hôm nay không còn là ký ức của tuổi thơ, tôi đã lớn lên và những tháng ngày kia sẽ phải lùi lại phía sau. Khi đó tôi chẳng buồn nghĩ rằng có ngày mình sẽ phải rời xa chúng mãi mãi. Anh không hề thay đổi, tôi cũng không tìm được cảm giác hoài nghi nào khi ở bên cạnh anh. Mặc dù luôn gọi nhau là anh em, nhưng ánh mắt tôi không thể nào che giấu được anh điều gì. Thứ tình cảm gắn bó đó sao có thể chỉ dừng lại ở cụm từ “anh em”. Dường như anh cũng thế, chúng tôi không che giấu tình cảm của mình, chỉ còn thiếu một lời khẳng định để mọi người thấy rằng chúng tôi thực sự là của nhau. Và càng hạnh phúc bên anh tôi lại càng quên đi bài học từ nỗi ám ảnh khi vừa chào đời, tôi gần như bỏ quên tất cả những gì thuộc về thế giới ban đầu của mình, thế giới ấy khắc nghiệt và luôn nhắc nhở tôi phải cẩn trọng. Niềm vui được ban tặng thật ít ỏi, nhưng chỉ cần tôi buông lơ trong một phút giây nào đó, số phận có thể sẽ lấy đi của tôi tất cả.

Ánh hoàng hôn đứng lặng giữa đường chân trời, hắt vào tôi thứ ánh sáng đang nhạt dần. Gió bắt đầu thổi mạnh và sóng biển thét gào. Những âm thanh ấy gần như áp đảo tất cả mọi thứ, nhưng

xen lẫn đâu đó tôi vẫn còn nghe được tiếng cười, tiếng cười chắt chẻ động những giấc mơ đẹp không vương bận âu lo. Tiếng nô đùa càng rõ rệt hơn, tôi giật mình nhận ra giọng cười quen thuộc, nhìn thấy khuôn mặt mình và cả của anh. Nó gần như ở trước mắt, gần đến nỗi cảm giác được nó đang hiện hữu. Nó vẫn tồn tại như chưa từng biến mất. Những vết sáng cuối ngày lướt qua tóc, xuyên qua bàn tay và hằn lên những chuỗi ngày hôm qua. Tôi khẽ khép mắt, bắt động ngòi trên mặt cát êm mịn. Để mặc cho sóng biển nhàn nhàn chìm cảm xúc lúc này, tôi ước gì mình có thể tàn nhẫn thêm chút nữa. Tôi đã đứng đậy người quan trọng nhất đời mình cho một cô gái xa lạ, thì sao lại không tàn nhẫn với bản thân hơn để đoạn tuyệt với tình cảm kia?

Hồi nhỏ tôi rất hay nấp mơ, những cơn mộng mị cứ chập chờn vây quanh mỗi khi tôi nhắm mắt ngủ. Nỗi ám ảnh, sự sợ hãi phải trở lại những ngày tháng không bình yên luôn đeo bám tôi dai dẳng. Những lần như thế anh lại ngồi cạnh bên nấp chặt lấy bàn tay nhỏ bé. “Không phải sợ gì cả, anh vẫn luôn ở đây, bên cạnh em mà.” Giọng nói anh thì thào và chờ đến khi tôi ngủ yên giấc mới thôi. Về sau, những giấc mơ đó biến mất hoàn toàn. Tất cả đều là nhờ có anh. Và cũng không biết từ bao giờ tôi đã tin rằng cuộc sống này là một đóa hoa luôn tươi thắm, sẽ không bao giờ lụi tàn. Cho đến khi chị xuất hiện, những giấc mơ của tôi lại đều đặn ập đến mỗi đêm, nhưng đã không còn bàn tay nào nấp chặt lấy tôi nữa. Nói đúng hơn, bàn tay anh không thể tiếp tục nấp lấy bàn tay tôi. Ngay cái khoảnh khắc lần đầu gặp chị, tôi đã hiểu, tất cả là sự sắp đặt của số phận, dù tôi có cố gắng thì cũng không thể nào tìm được cách thay đổi. Chị là bạn trong số những người bạn của anh, chị không đẹp nhưng mang gương mặt thánh thiện, nét dịu dàng hơn người và chắc chắn là hơn cả tôi. Chị có rất nhiều ưu điểm, một người con gái giỏi giang, chỉ có điều chị không thể có được tình yêu của anh. Nhưng đến cuối cùng anh vẫn thuộc về chị vì anh nợ

chị một cuộc sống. Chị đã lấy thân mình làm lá chắn cho anh khi tai nạn bất ngờ xảy ra. Và hậu quả là đôi chân không còn khả năng đi lại. Tôi biết chị đã dành cho anh một tình yêu cũng lớn lao như tôi dành cho anh. Tôi có thể thay đổi được gì đây? Có thể trách ai đây? Có chăng chỉ biết mỉm cười. Vì anh không bao giờ muốn tôi phải khóc...

Lúc nhận ra anh không còn ở bên cạnh tôi được nữa, cũng là lúc tôi hiểu bao năm qua mình đã sống quá dựa dẫm vào anh, như một ký sinh trùng bám víu vào vật chủ để tìm cho mình sự sống. Cách cuối cùng tôi có thể chọn lựa là rời xa khỏi cuộc sống của anh, rời xa tất cả. Tôi nhờ Quân kiếm một nơi ở mới, dù nhỏ hơn rất nhiều nơi tôi đã từng sống, không nhiều tiện nghi, cuộc sống của tôi không còn xa hoa và đầy đủ. Nhưng tôi biết một điều, đây mới chính là thế giới tôi được sinh ra và là nơi tôi thuộc về. Anh đã cố ngăn cản, nhưng tôi không muốn mình tiếp tục khép nép dưới bàn tay che chở của anh. Và hơn nữa, giờ anh đã có gia đình.

***

“Em để anh đợi lâu quá đấy!” Quân thành linh xuất hiện từ phía sau.

“Xin lỗi anh, mình về thôi.”

Nếu Quân không đi đến bãi biển gọi tôi thì có lẽ tôi đã bỏ quên anh thật sự. Quân là bạn thân của anh và cũng là người bạn duy nhất của tôi. Sống phận không đến nỗi quá bất công khi còn để lại cho tôi một người bạn tốt. Những gì Quân làm thật sự khiến tôi rất biết ơn. Từ nơi ở ổn định đến công việc yêu thích hiện giờ đều là do Quân tìm giúp. Tất nhiên, tôi đã tập quen dần với cách sống độc lập, sẽ không dễ dàng nhưng không phải là không được. Chúng tôi trở

về thành phố, nhưng xe dừng lại không phải trước cửa nhà tôi. Bất thình lình, tôi quay sang nhìn Quân, không giấu nổi kinh ngạc.

“Sao lại đến đây?”

Quân không đáp, im lặng bước ra khỏi xe. Tôi cũng đi theo và... đứng lặng.

Đêm đã khuya, là gió khiêu tôi có cảm giác lạnh hay chính cảm giác thân thuộc kia đang làm tôi thổn thức. Ngôi nhà này, từng chắt chiu bao nhiêu kỷ niệm của tôi và anh, nơi tôi lớn lên và cũng là nơi kết thúc cuộc sống êm đềm mà tôi từng ảo tưởng. Giấc mơ đẹp đã lụi tàn rồi, tại sao phải tìm lại làm gì nữa.

“Về thôi anh.” Tôi bước trở lại xe.

“Em vào đi!”

“Gì cơ?”

“Thật đấy!”

Quân nói và đặt lên tay tôi chùm chìa khóa. Sao Quân lại có được nó? Đưa cho tôi làm gì?

“Tại sao?”

“Vì đây mới đúng là nhà của em.”

“Điều đó đã không còn đúng từ lâu rồi.”

“Thử hỏi xem, em bây giờ đang sống hay chỉ đang tồn tại?”

Quân bỏ về, để lại tôi một mình. Tôi đứng trầm ngâm thật lâu, nhưng cũng chẳng hiểu được suy nghĩ của bản thân lúc này. Câu hỏi của Quân trở thành một cái gì đó ám ảnh trong đầu, không thể nào

dứt ra được. Tôi nhìn vào trong, ngôi nhà tôi i mịt, đã không còn ai nữa. Một sự yên lặng đến đáng sợ, chưa bao giờ không khí nơi đây lại nặng nề khiến tôi nh umuôn chế t ngạt đến thế. Một mình tôi, giữa bóng tối, không có bàn tay nào dẫn đường cho ánh sáng tìm đến. Tôi đang sợ hãi ngay trong chính nơi mình đã từng hạnh phúc nhất ư? Tôi mở cửa, bước lên từng bậc thang, ánh nhìn chạm đến tận cùng góc ngách, phòng khách, phòng ăn, phòng đọc sách của tôi, phòng làm việc của anh và phòng ngủ, sân thượng. Tất cả mọi thứ từ cái bàn, cái ghế hay cốc nước của tôi và anh vẫn nguyên vẹn vị trí ngày nào. Không một vết tích của sự thay đổi. Tôi cứ nghĩ rằng anh sẽ bán nó đi, để những ký ức ở nơi đây có thể được xóa nhòa, để anh yên tâm dành trọn vẹn trái tim cho người con gái sẽ đi cùng anh đến cuối i đoạn đường. Tôi ngò i lại phòng anh, nhìn lại từng quyển sách, những đồ vật anh vẫn thường dùng. Anh đã đi mà không mang theo gì hết sao? Tại sao lại thế?

Tôi mở các ngăn tủ ra xem anh còn để lại những gì. Và sững sờ khi nhìn thấy cặp nhẫn, nó từng được đeo trên tay anh và nằ m trên sợi dây chuyên trên cổ tôi. Trước ngày anh đi tôi đã tháo nó ra để làm quà cưới. Tôi còn nhớ lúc đeo chiếc nhẫn vào cổ tôi, anh đã nói nó mang ý nghĩa tin tưởng và kiên định. Nhưng có lẽ ý nghĩa đó được hình thành không phải để dành cho tôi.

“Cô gái của tôi,

Anh đã ước gì nghe được một câu nói níu giữ từ em. Giá mà em nói anh đừng đi, nhưng rồi em lại khiến anh phải chờ đợi trong vô vọng. Ngôi nhà này đã chứa đựng những ngày tháng vui vẻ nhất mà có lẽ sau này chúng ta không thể tìm lại được. Vì thế anh không muốn mang theo bất cứ gì. Tất cả đều được đặt đúng vị trí của nó và cả thứ cuối i cùng em trả lại anh cũng thế. Chúng thuộc về nơi này. Những ngày cuối i cùng sống trong ngôi nhà thân thuộc, anh lại không ngừng suy ngẫm... có lẽ em đã đúng. Vậ n đến không

còn ở chỗ anh có muốn hay không mà chỉ đơn giản là trách nhiệm. Là trách nhiệm mà anh bắt buộc phải thực hiện. Em biết không? Trong ý niệm của anh, gặp người thích hợp trong hoàn cảnh thích hợp thì mới là thể giới đúng. Nhưng giữa cái cuộc sống đầy rẫy những bất công thì thể giới đúng làm sao để tồn tại? Ngoài kia bao cam bẫy đen tối đang chờ em, nếu ngay cả nơi ta từng sống thật bình yên em cũng muốn rời bỏ thì dù đang ở bất kỳ đâu nước nào, em nghĩ anh có thể yên tâm sống cho một tình yêu khác ư? Anh mong em sớm đọc được những dòng này. Lần cuối mình ngồi cùng nhau ở Sunset anh đã muốn em hãy bật khóc, chưa lúc nào anh để em phải khóc. Nhưng khi đứng trước một quyết định quan trọng như vậy em vẫn không nhỏ một giọt nước mắt. Sự chịu đựng đó đã vượt quá sức tưởng tượng của anh. Anh thật sự không biết em sẽ lại trốn ở một góc tối nào để giấu nhem những nỗi đau kia. Vậy nên xin em hãy khóc đi, dù cho bàn tay anh chẳng còn có thể lau khô nước mắt cho em... nhưng có lẽ giờ đây em không còn cần bàn tay đó nữa, phải không?

Anh chợt nhận ra khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của em. Mọi thứ bây giờ phải kết thúc để mở ra một khởi đầu. Khóc rồi thì hãy cười lên và bình yên em nhé!”

Cánh thư rơi xuống, tôi ngã quy trên nền gạch lạnh tê buốt, nước mắt từ đâu chảy xô nhau làm nhạt nhòa cả ánh nhìn. Con gió rét nào ùa vào làm vị mặn đọng trên môi càng xót xa chua chát. Ngày hôm nay, ngay lúc này, tôi đã khóc, những giọt nước mắt mong manh cho ngày xanh. Còn tôi ngày mai sẽ khóc cho ai đây? Cho tôi hay cho anh? Hay cho dòng đời dạng biển vô thường?

***

Thời gian chôn vùi tất cả sau những bước chân, chặng đường cô phải bước một mình đã rất dài, và bước chân mỗi lúc cũng càng

thêm vững chãi. Dù có gục ngã thêm lần nữa, cô vẫn tự đứng dậy và đi tiếp. Có lẽ vì cô như cơn gió phiêu lãng bất tận, gió đi qua nơi nào rồi sẽ không trở lại nữa. Nỗi đau có đến rồi sẽ lại tan. Sunset vẫn thường xuất hiện hình ảnh cô ngồi nơi khung kính nhìn ra bên ngoài. Người chủ quán nhìn thấy cô là biết phải mang thức uống gì đến, vẫn là hương vị Robusta phảng phất. Nhưng giờ cô gái chỉ đến đây một mình, luôn luôn một mình với bước chân lặng lẽ. Dáng ngồi bất động hàng giờ, cô khuấy tách cà phê và mông lung ngắm những chiếc xe đang tấp tểnh qua lại bên đường. Gương mặt không vương chút sắc buồn. Cô luôn đến đây với nụ cười và ánh mắt rạng rỡ nét bình yên.

Có cơn gió xuân nào thoảng qua bên đời... mang theo câu chúc của người phương xa...

Giọt tình mong manh

Tháng Năm, trời mây lặng lẽ, nắng đổ nhẹ trên những con đường. Có khi gió ào ạt kéo về như bão. Gió mang theo hương mát lạnh của mưa thoáng lơ đãng xuyên qua kẽ tóc. Những buổi chiều, mưa thường xuyên ghé qua, mưa rả rích, tạnh, lại nghe thấy đâu đó tiếng ve râm ran. Tiếng ve gọi hè về, mùa hoa phượng đỏ rực rỡ tuổi ban mai đã xa vời trong miền ký ức. Người bắt buộc phải rời bỏ, còn ai chọn lựa ra đi. Nơi kỷ niệm đã không còn thuộc về bất kỳ ai nữa... mãi mãi không thuộc về ai nữa...

Night, một quán bar mang phong cách trà m, lãng động với những bản tình ca bất hủ, pha lẫn sự nóng bỏng của phong cách hiện đại. Điểm nổi bật nhất của nơi này chính là rượu. Hầu như các loại rượu ngoại cao cấp nhất đều có mặt ở đây. Từ Hennessy, Whisky, Brandy, Chopin, Vodka... cho đến các loại vang Pháp, vang Úc, vang Chile v.v... Khách đến đây toàn thuộc vào hạng VIP, họ là những con người thành đạt, những đại gia tiếng tăm ở chốn ăn chơi, những cô cậu chủ nhỏ thích tập tành làm người lớn. Nói chung dù không sôi nổi náo nhiệt như những quán bar khác, nhưng Night vẫn có một lượng khách quen đáng kể.

Cô đến đây vào mỗi tối, không phải để ngò i lặng lẽ. Night đã quá quen thuộc với hình ảnh của cô. Cô gái có gương mặt thánh thiện, non nớt như chưa một lần lăn xả với đời. Kiêu sa, đằm thắm, mỏng manh là những từ mà dường như người đàn ông nào gặp cô cũng nhận xét. Cô trở thành đò i tượng sẵn đón của họ, bởi cô khác biệt với những người con gái xung quanh chỉ biết bám víu vì tiền. Với cô niềm vui mới là quan trọng. Cô có thể cùng họ uống rượu,

cùng tán gẫu rất lâu, cùng khiêu vũ một bản nhạc nhẹ, thậm chí cô cũng có thể lả lơi trong vòng tay của họ. Nhưng cô không bao giờ chấp nhận một lời mời đi chơi từ ai cả. Tất cả chỉ dừng lại là những cuộc vui ở Night và sau đó mọi thứ kết thúc. Nhưng họ thường không chịu bỏ cuộc đơn giản như vậy, những lúc đó cô chỉ thản nhiên mỉm cười và nói:

Anh về bỏ vợ đi, em sẽ làm tình nhân của anh.

Cô thậm chí cười với câu nói của chính mình, vì cô hiểu rõ chẳng người đàn ông nào chịu từ bỏ gia đình để lấy tình nhân bao giờ. Đôi lúc cô cũng tự hỏi không hiểu sao những người tìm tới cô đều đã có gia đình?

Sân thượng âm uớt, ngoài trời mưa vẫn còn lất phất vài hạt. Cô đứng ở bậc thang, thoạt nhìn đã đoán biết được Hoàng đang có mặt ở đây. Chai vang đỏ của Pháp vừa mới được bật nút, nhưng sao lại chẳng có ai? Ánh mắt cô di chuyển quan sát. Bất ngờ một bàn tay đặt lên vai, cô biết rõ không ai khác chính là Hoàng.

- Nhớ anh rồi mới chạy lên đây hả?

- Bớt giỡn đi! Tại chơi chán rồi.

- Chứ không phải sợ tên nào chưa vợ tìm đến em nên kiếm anh để chống đạn hả?

- Anh, chỉ được cái... nói đúng thôi. - Ánh mắt cô tỏ ra thất vọng. - Còn anh? Rượu ở đây mà người thì không thấy đâu.

- Biết em sẽ đến nên đi lấy thêm một cái ly. - Hoàng cười tinh quái.

- Cảm động quá, chưa uống mà muốn say luôn.

Cô ngồ`i xuồ`ng ghề`, đón lầ`y ly rượu từ Hoàng, hương rượu nõ`ng nần thoang thoảng làm cô ngầy ngắ`t. Suy nghĩ trong cô lơ lửng theo từng nhịp mưa. Cô hát, thật khề`nhưng người ngồ`i kề` bên vẫn có thể nghe đượ`c vì không gian quá yên lặng.

Bật khóc rồ`i cười, lệ tràn khồ`e mi.

Em nhớ anh nhiề`u, em nhớ anh nhiề`u.

Hãy trả lời em. Hãy cười với em. Hãy nói một lời đừng làm em khóc...

Câu hát ngưng lại dở dang, bài hát quen thuộc cô vẫn thường hát một mình, nhưng chẳng bao giờ Hoàng nghe cô hát trên sân khắ`u của Night.

- Sao chẳng bao giờ anh nghe em hát bài này trên sân khắ`u vậy?
- Cái gì cũng phải giữ lại cho riêng mình một chút chứ.
- Thì xem như hát cho anh nghe cũng đượ`c mà . - Hoàng bật cười.
- Đượ`c, ông chủ của Night đã nói thì ai dám từ chồ`i. Tìm mắ`y cô cũng đượ`c chứ đừng nói chi là em. - Cô đáp lại tinh nghịch.
- Nhưng anh chỉ câ`n cô này thôi.

Hoàng nói, tay anh nhẹ nhàng nâng lầ`y cắ`m cô, dịu dàng nhìn sâu vào đôi mắ`t.

- Đượ`c luôn, nhưng mà hôm nay cô này say rồ`i. Nầy giờ nhìn chồ` nào cũng thắ`y choáng.

Cô hắ`t nhẹ tay Hoàng xuồ`ng, tựa người vào sofa. Đôi mắ`t khép lại thật hồ`n nhiên như mọi người vẫn lầ`m tưởng. Nhưng đầu đó

trên má cô, một vệt nước lăn dài. Hoàng tưởng rằng chỉ là vệt nước mưa do gió thổi vào.

- Lại giả vờ say nữa rồi. Lân nào muốn né tránh cũng làm như vậy, tưởng anh không biết hả?

***

Giấc mơ qua đi. Cảm giác quá thật, cho nên khi tỉnh dậy dù mọi thứ đã vụt khỏi tầm tay, cô vẫn không thể chấp nhận. Cô từng có một giấc mơ, giấc mơ về một miền ký ức xa xôi mà hình như chưa bao giờ tồn tại trong cuộc sống này. Chỉ là một giấc mơ. Nhưng sao nước mắt lại rơi? Nụ cười nào cứ mãi đeo bám theo những năm tháng dai dẳng? Niềm tin nào vẫn còn vẹn nguyên chưa thể xóa bỏ? Nỗi day dứt nào không hiểu tại sao vẫn chưa tìm được câu trả lời thỏa đáng? Anh đến tựa như cơn mưa làm dịu mát những ngày nắng. Còn cô là cơn gió lạ thổi vào cuộc đời anh. Cứ ngỡ rằng cơn gió ấy đủ mát lành để níu giữ một tâm hồn. Nhưng tất cả chỉ là bóng nước, tựa như thủy tinh vỡ vụn khứa vào tim. Hình ảnh thân thuộc bỗng chốc ẩn giấu sau màn mưa, anh rời xa. Với cô nó còn bất ngờ hơn tất cả những gì đã từng trải nghiệm. Đến nỗi cô chưa bao giờ kịp nghĩ ra để chấp nhận. Không một tin nhắn trả lời, không một lý do, chỉ duy nhất một lời nói quá đỗi bình thản: “Chúc em thành công với những gì mình mong muốn và hãy cố gắng gạt bỏ những gì không vui.” Và rồi anh hoàn toàn biến mất. Facebook hay Yahoo cũng không thể tìm thấy sự hiện hữu của anh. Cô gái ấy ngày xưa hãy còn nhìn cuộc sống thật đơn giản, cứ viên vông tin rằng chỉ cần mình chân thành thì sẽ có một kết thúc đẹp. Còn cô gái hôm nay, vô tư hơn, cười nhiều hơn nhưng trái tim có còn nhiệt huyết yêu thương như ngày nào?

Ký ức đã bị phủ mờ dưới bao nhiêu năm tháng? Một năm, hai năm rồi ba năm. Vắng anh mọi thứ cũng chẳng thể nào thay đổi, cô vẫn

sống vui, bước qua từng ngày vẫn tràn ngập tiếng cười. Chỉ là mỗi khi nhìn mưa rơi, cô biết mình đang rất nhớ anh. Nỗi nhớ ấy chỉ muốn vỡ òa nhưng không thể khóc lên thành tiếng.

Buổi sớm bắt đầu mang theo hương trong lành còn vương lại của cơn mưa đêm, thời tiết lại đổi khác bất chợt. Giống như sớm mai của ngày nào khi cô giật mình tỉnh giấc. Vẫn là cái khí trời se se, thanh khiết đến lạ. Cô bước đến ôm chàng lấy anh từ đằng sau, giọng cười khúc khích. Cuốn sách đọc dang dở trên tay được đặt xuống. Anh nhìn cô trìu mến, gõ nhẹ vào đầu, mỉm cười.

- Mới sáng sớm mà đã nhớ anh rồi à ?

- Ừ, nhớ lắm...

- Em thật là ... sao thành thật quá vậy?

- Thành thật mà cũng ý kiến nữa? Thế có nhớ người ta không?

Anh bật cười, bàn tay xoa nhẹ lên đầu cô.

- Sao lại cười? - Cô cô tình hỏi.

- Thì có người thích anh cười.

- Ai vậy?

- Không biết hả? Không biết thì thôi.

Tiếng cười đùa vang vọng trong tâm trí cô, chỉ là một giấc mơ cũ kỹ. Cô cười nhạt, tiếng mưa như một giai điệu buồn. Có bao giờ sau mỗi giấc mơ là nước mắt?

Hình ảnh Hoàng đôi lúc tìm đến trong tâm trí cô. Con người ấy bất ngờ xuất hiện và xen vào cuộc sống vốn trầm lắng, làm mọi thứ trở nên sống động. Là người đã mang cô đến với cái thế

giới xa hoa phù phiếm, nhưng không bao giờ để cô chịu một sự tổn hại nào từ những người đàn ông khác. Cũng có khi cô tự cho mình cái quyền ý lại vào Hoàng. Cuộc sống của cô không biết từ khi nào đã quen với sự hiện hữu của anh. Một người luôn hiểu cô trong thâm lặng, một chút cảm thông, một chút niềm vui và cô đủ thông minh để cảm nhận từ Hoàng những ánh nhìn chắt lọc tình cảm.

Tiếng chuông cửa vang lên, Hoàng đến. Cô nhìn anh không khỏi ngạc nhiên. Bởi ít khi nào Hoàng dành cho cô những cuộc hẹn bất ngờ.

- Ra biển chơi không?

- Với thời tiết này á?

- Thế mới có cảm giác lạ. Em chuẩn bị đi!

Cô nhìn Hoàng dò xét. Những ngày mưa làm cô có cảm giác biếng lười chẳng muốn đi đâu. Nhưng hôm nay cô chưa có kế hoạch nào khác, dù sao cũng lâu rồi không ra biển. Thế là cô đồng ý với đề nghị quái gở của Hoàng.

Trong khi chờ đợi, Hoàng bước đến bên bàn làm việc ngắm nhìn các vật dụng được cô trang trí khá tinh xảo. Bất chợt, anh chạm vào chiếc hộp quà và không tránh khỏi sự tò mò. Vì lần nào đến nhà, chiếc hộp này vẫn nằm nguyên vẹn ở vị trí của nó.

Hoàng còn nhớ lần đầu trông thấy nó cách đây đã lâu lắm rồi.

- Khăn len à?

- Khăn len nào?

Cô quay lại nhìn Hoàng. Đứng lặng. Sự bối rối trong phút chốc không thể che giấu. Cái cảm giác gọi nhớ trong cô không còn nhỏ bé thoáng qua. Đã nhiều lần cô chặc chặc với bản thân rằng, “Rồi sẽ qua thôi. Rồi cũng sẽ quên.”

- Ủ, thì sao? - Cô cười nhạt.

- Anh không ngờ em cũng biết đan khăn đấy.

- Cũng biết sơ sơ đủ xài.

- Đẹp vậy mà nói là sơ sơ à?

- Ha ha ha... quá khen. - Cô bật cười.

- Em làm mà không tặng ai sao? Vậy tặng anh đi. Để đây bám bụi. Phí!

- Không thấy em để trong hộp hả? Thích thì em đan cho một cái. Màu đỏ không hợp với anh đâu.

- Hứa rồi đi đó.

***

Đêm và mưa, cơn mưa mùa thu dịu dàng hơn nhưng cũng khiến cho những cảm xúc ngủ quên dễ dàng thức giấc. Night bắt đầu hòa nhịp vào men say của rượu với những bài hát buồn. Thứ Sáu hằng tuần ở Night lại có tiết mục mọi người cùng hát. Sân khấu được dàn dựng âm thanh cho bất cứ vị khách nào muốn hát. Cô gọi một ly Hennessy nhâm nhi và ngồi một mình. Suốt từ chiều tới giờ cô không nhìn thấy bóng dáng của Hoàng, hình như hôm nay anh phải gặp một người bạn đặc biệt. Cô cũng không nhớ rõ là mình đã nghe điệu đó ở đâu, vào lúc nào. Nổi trống trái trong lòng không biết từ khi nào lại tìm đến ngự trị. Như một thói quen, cô hát. Cô cần phải

làm cái gì đó để tâm trí không có cơ hội để suy nghĩ nhiều. Rượu chẳng bao giờ được cô xem là giải pháp tốt, vậy mà không hiểu sao người ta vẫn thường lấy để tìm quên. Giọng hát cô khẽ cất lên, bài hát cô vẫn thường giữ cho riêng mình chứ không bao giờ hát cho bất kỳ ai. Từ hàng ghế sân khấu, cô đã nhìn thấy Hoàng đang chăm chú lắng nghe. Nhưng trước Hoàng, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cô đã bắt gặp một ánh mắt khác ngay bên cạnh. Sự xuất hiện của người đàn ông đó gây đủ kinh ngạc để làm nhạt nhòa những hình ảnh khác trong mắt cô. Những ca từ chậm chậm vang lên, rõ ràng hơn trong tiếng nhạc nghẹn ngào mang theo cả sự lạnh lùng:

Anh cho em bình yên, anh cho em hạnh phúc, ôm ấp bên nhau, phút giây đùa vui. Anh cho em niềm tin, anh cho em cuộc sống như cơn gió ru bên em mỗi chiều.

Sao nay em ngờ vực đây, đôi tay em lạnh quá, nước mắt em rơi phải chăng là mơ.

Em đan tay vào nhau, nhưng sao trở trối quá, em đã mất anh, mất anh thật rồi.

Bật khóc rồi cười, lệ tràn khóe môi.

Em nhớ anh nhiều, em nhớ anh nhiều.

Hãy trả lời em, hãy cười với em, hãy nói một lời.

Đừng làm em khóc, đừng làm em khóc...

Đôi mắt của ai đó cũng đang hướng tầm nhìn về phía cô. Là anh... có phải là anh không? Khoảng cách lúc này giữa hai con người chỉ còn giới hạn trong vài bước chân, nhưng sao cô vẫn cảm thấy quá xa vời. Chính là ánh mắt đó, gương mặt đó, anh đã thành công với

những gì mình mong muốn rồi phải không? Thế nên trông anh thật xa lạ. Anh vẫn đứng đó, ánh mắt không rời khỏi cô. Nhưng ý nghĩa của ánh nhìn đó giờ đây là gì? Bao năm qua anh đã sống thế nào? Bên cạnh lúc này hẳn không chỉ có mình anh? Phải chăng đã có người xứng đáng hơn cô có được tình yêu của anh? Hàng ngàn câu hỏi chập chững ngập trong đầu cô.

Cuối cùng bản nhạc cũng kết thúc. Cô rời khỏi vị trí niếm nở một nụ cười. Bước chân ngập ngừng trong đám người đông đúc, cô không biết có nên đến chỗ Hoàng và người đó đang ngồi. Bất chợt, một bàn tay kéo cô lại thật nhẹ nhàng. Là một gã trai lạ mặt cô chưa từng gặp. Hắn mời cô một ly Brandy, loại rượu mạnh này cô chưa bao giờ thử qua. Cô thoáng chút bất ngờ, nhưng cũng mỉm cười đồng ý. Lúc này cô không muốn có thêm bất cứ suy nghĩ nào nữa. Cô uống cạn, cô không để lộ vẻ khó chịu trên gương mặt non nớt. Gã mời cô nhảy, cô cũng không từ chối. Lại tiếp tục cuộc vui giống như mọi khi, nhưng rượu vào làm cô hơi choáng. Chỉ được một lúc, cô đã đẩy gã trai kia ra khỏi người mình, bước chậm rãi về phía ánh nhìn quen thuộc, nhưng lạnh lùng.

- Hôm nay em sao vậy? Có chuyện gì à? - Hoàng hỏi.

Cô mỉm cười lắc đầu.

- Thì anh kêu em hát anh nghe còn gì. Giờ hát rồi lại thối mất c.

- Vừa nãy gã đó đưa em uống gì vậy?

- Một ly Brandy. - Cô cười tinh nghịch.

- Cái gì? Em đã uống thứ đó bao giờ đâu?

- Thì giờ uống rồi đó. Có sao đâu.

- Thật chứ.

Cô gật đầu. Bất giác ánh nhìn chạm phải con người ấy. Hoàng hình như cũng chợt nhớ ra điều gì đó.

- À quên, để anh giới thiệu. Đây là bạn anh. Mấy lần đã định giới thiệu với em rồi mà anh ta cứ cáo bạn mãi.

- Thì tôi bạn thật mà. Đâu được rảnh rồi như cậu. Quán bar của cậu làm ăn rất khá m khá. Chẳng phải lo nghĩ gì.

- Còn anh thì sắp làm chủ quán bar này. Thế mà còn tham lam gì nữa hả ông anh?

- Ý anh là sao? Anh muốn sang lại quán này hả? - Cô ngạc nhiên quay sang hỏi Hoàng.

- Từ từ, đợi mọi việc đâu vào đấy anh sẽ nói hết với em. Em là nguyên nhân chính mà.

Cô im lặng né tránh ánh nhìn tình cảm của Hoàng. Bàn tay Hoàng đặt lên tay cô, cô vội vàng rút lại. Hôm nay có quá nhiều điều bất ngờ xảy đến, nhưng tất cả chỉ làm cô cảm thấy ngạt thở thôi. Với anh, cô bây giờ không khác gì một người xa lạ. Cô không muốn tiếp tục ngồi lại để nhìn anh thân thiết hơn với người con gái khác.

- Em mệt rồi. Em về trước đây. Mọi người ở lại vui vẻ.

Cô bỏ đi thật nhanh, nhưng bước chân chỉ kịp dừng lại ở ngay cửa vào. Bất giác, lại một bàn tay nữa kéo cô đi ra khỏi nơi đang đứng, lần này cô cảm thấy rõ rệt cái siết mạnh đến nỗi làm cô đau. Bàn tay ấy vẫn nắm chặt cho đến khi cô được đưa vào trong xe. Mọi thứ diễn ra chỉ trong phút chốc, bất ngờ đến đột ngột. Là anh. Lại là anh. Tại sao lần nào anh cũng đem đến cho cô sự kinh ngạc rồi bắt cô chấp nhận nó mà không được biết đến lý do?

Chiếc xe lao vút trên đường mưa, cô ngồ`i yên lặng, không la lớ`i như vớ`n dĩ cô chắ`c chắ`n sẽ làm với bắ`t kỳ ai có hành động tương tự. Vì sao ư? Cô muố`n nghe anh nói. Xa cách không phải ngày một ngày hai, cũng không phải vài tháng mà đã là ba năm rồ`i. Nổi nhớ á`y đã đủ dài chưa?

Xe bỗng dừng lại, khoảng lặng giữa hai con người cứ thế` kéo dài. Nhưng rồ`i cô cũng lên tiế`ng:

- Những gì anh muố`n, anh đã đạt được chưa?
- Cũng xem như có một chút.
- Vâng, em cũng nhìn thắ`y điề`u đó. Thành công... lẽ dĩ nhiên là sẽ có thay đổi.
- Em sai rồ`i. Anh vẫn là anh thôi.
- Anh chắ`c không?
- Còn em? Cô học trò ngày nào sao bây giờ lại...
- Em làm sao? - Cô cười nhạt. - Ý anh là em đã trở thành đứa con gái dễ dãi và hư hỏng, phải không?
- Không lẽ những gì anh tận mắ`t nhìn thắ`y là sai à? Điề`u đó em phải hiểu rõ hơn ai hế`t chứ?
- Nhìn ư? - Cô lại bật cười trong tiế`ng nắ`c.
- Anh không thắ`y bản thân vô lý lắ`m sao? Ai là người đã nói kế`t thúc? Không có lý do cũng không câ`n giải thích. Cứ như một câu nói đùa. Vậy thì bây giờ gặp lại, em có là gì, là ai, như thế` nào... cũng đâu còn quan trọng.
- Nhưng anh không hy vọng gặp lại em trong hoàn cảnh như vậy.

- Với anh... em đã từng ở đâu trong trái tim anh vậy? Có bao giờ... anh thật sự đặt niềm tin nơi em?

Cô nhìn người đối diện thật lâu, ánh nhìn tràn ngập nỗi thất vọng như muốn xuyên thấu vào tâm trí. Rồi cô lặng đi, mở cửa, bước ra khỏi xe, hòa mình vào cơn mưa đang xối xả. Tưởng chừng những mảnh vỡ của thủy tinh đang khứa vào da thịt. Mưa phủ lấp trên gương mặt cô dòng nước mắt đau đớn. Ngày gặp lại là như thế nào? Cái viễn cảnh này dù có nằm mơ cô cũng không thể nào lường tượng ra. Đêm sao còn dài quá, cô mong trời sáng. Để ánh nắng hong khô nỗi đau, giọt nước mắt nào cũng sẽ không còn rơi nữa.

***

Kể từ đêm hôm đó cô không đến Night nữa, di động của cô im bật suốt hơn một tháng. Những cuộc gọi nhờ của Hoàng đã chắt chắt đầy trong danh sách. Thời gian này cô dành hoàn toàn cho công việc. Những buổi làm ngoài giờ cứ nhiều thêm cho tới tận khuya, cô mệt mỏi, nhưng chỉ có như vậy khi nằm xuống giường mới dễ dàng tìm đến mà không mang theo những cơn mộng mị. Sau khi đơn xin chuyển công tác đã được duyệt, cô mới chịu đến gặp Hoàng để chào tạm biệt.

Vẫn thói quen thường nhật, Hoàng ngồi ở sân thượng của Night nhâm nhi loại rượu vang ưa thích. Trên bàn đã để sẵn hai ly rượu vừa được rót đầy. Nhìn thấy cô, dường như Hoàng không thể che giấu nổi xúc động.

- Cuối cùng em cũng chịu gặp anh.
- Đừng nghĩ là em muốn trốn anh. Không phải như thế.
- Vậy còn lý do nào khác ư?

- Điều đó không còn quan trọng. - Cô ngò ì xuô ñg, đưa đê ñ trước mặt Hoàng một chiê ñc túi nhỏ. - Tặng anh. Vì thời gian gắ p quá nên cũng không biê ñt tặng gì... Em sắ p phải đi. Em xin chuyển công tác rô ì.

Hoàng vội mở ra. Món quà chính là chiê ñc khăn hôm trước đã nhìn thắ y ở nhà cô.

- Đột ngột thật, em chán nơi này rô ì à?

- Cũng có lẽ là vậy. - Cô cười nhạt. - Dù sao cũng cảm ơn anh thời gian vừa qua.

- Vậy hãy đi cùng anh. Hoàng nhìn cô, nói thật nghiêm túc.

- Anh đang nói gì vậy?

- Ba mẹ vẫn luôn hô ì thúc anh sang Úc đoàn tụ gia đình. Chắ n chừ mãi là vì em thôi. Anh rắ t hy vọng em sẽ đi cùng anh.

- Cho nên anh muô ñn sang nhượng lại nơi này?

- Đúng vậy. Em có hiểu không? Anh đang bày tỏ tình cảm với em đó .

Cô lặng yên. Không phải cô không hiểu, đôi khi có những thứ dù biê ñt trước sẽ xảy đê ñn nhưng khi nó đê ñn thật ta vẫn vô cùng bó ìi rô ì. Trong thâm tâm cô, Hoàng ngự trị và chiê ñm một phầ n quan trọng. Cô đã kịp nhận ra và trân trọng, với cô Hoàng là tri kỷ và sẽ mãi là như thế .

- Cảm ơn anh. - Cô cười rạng rỡ. - Nhưng em không thể... em biê ñt mình nợ anh một lời xin lỗi.

- Em không câ ñn thời gian để suy nghĩ sao? Cô khẽ lắ c đắ u.

- Còn nhớ khi em tìm đến Night, em đã nói gì không?

- Vâng, em muốn tìm một người.

- Vì em nghĩ có thể sẽ gặp lại người đó ở chỗ xa hoa này... Người đó anh cũng biết đúng không? Cô nhìn Hoàng, ánh mắt đầy kinh ngạc. Nhưng không thể nói thành lời.

- Anh đã nhìn thấy người đó kéo tay em đi.

Tâm tư cô xáo trộn như muốn vỡ òa. Cô quay người chậm chậm bước về phía trước, nơi bầu trời cao vời vợi vẫn trong xanh.

- Cuộc đời thật lắm bất ngờ anh nhỉ? Hợp rồi lại tan, hoặc là tương phùng để rồi chia xa mãi mãi. Anh sẽ có một cuộc sống mới, em thì bước tiếp con đường của em và người ta cũng chỉ muốn tiến về phía trước không dám đo nhìn lại... Anh đi vui vẻ nhé, với em anh mãi là bạn, là tri kỷ.

- Em vẫn còn đang chờ đợi phải không? Tại sao không nói với người đó? Đủ kiên nhẫn để chờ, tại sao lại không dám nói ra?

- Vì người em vẫn luôn chờ đợi là một giáo viên nghèo không có gì trong tay ngoài công việc và sự cố gắng với cuộc sống. Con người có trái tim ấm áp đó bây giờ đâu rồi... em cũng không biết nữa...

Cô lại mỉm cười, nụ cười nhếch nhếch bình yên hay là nụ cười cáo biệt... dành cho ai đây? Hoàng đứng lặng, ánh mắt vẫn dõi theo dáng hình cô đang xa dần. Từ đằng sau, có tiếng bước chân chậm chậm tiến lại gần. Dường như với Hoàng sự hiện diện của con người này không hề bất ngờ chút nào. Hai người đàn ông nhìn nhau, suy nghĩ chắt chía trong khoảng lặng vô định, mỗi người một nỗi niềm riêng nhưng lại hướng về cùng một người.

Hoàng nâng niu trên tay chiếc khăn len mà cô đã tặng. Chiếc khăn len màu đỏ, màu của quyề`n lực nhưng cô độc...

- Trả lại cho anh.

- Không. Đó là quà cô â`y đã tặng cho cậu.

- Hãy giữ lâ`y đi. Vì anh đã chọn một con đường đầ`y huy hoàng nhưng đơn độc... Và vì tôi biế`t khi đặt hế`t tâm ý vào chiếc khăn này cô â`y không phải muố`n dành nó cho tôi.

Người đàn ông kia câ`m lâ`y chiếc khăn trên tay, vuố`t ve. Gương mặt thoáng buồ`n.

- Khước từ tình cảm chân thành của ai đó chưa chắ`c đã đúng. Nhưng cô` chắ`p để yêu một người không còn tồ`n tại chắ`c gì đã sai...

Hoàng bỏ đi, chỉ còn người đàn ông kia ở lại. Nắ`ng chiề`u đã nán lại trên những vách nhà cao tầ`ng, thứ ánh sáng mờ ảo dẹt lại những chuỗi ngày đã qua.

***

Quá khứ có đẹp đẽ`n đâu thì cũng chỉ là quá khứ. Đã đợi chờ, đã nhớ thương, cảm giác vẫn còn đó thì đã sao? Gặp lại nhau nhưng hình như đã lạc nhau mắ`t rồ`i. Hiện tại làm sao xóa đi được. Không thể dừng bước, càng không thể quay lại. Chỉ có thể đi tiế`p về` phía trước. Bắ`t đầ`u hay kế`t thúc đầ`u mơ hồ` như chiêm bao. Mảnh ký ức trong veo, chắ`t động tình cảm chân thành, nụ cười tinh khôi trong mưa chiề`u. Tắ`t cả đã hoàn toàn hóa hư vô, không thể tìm lại một chút dầ`u vết, không còn thuộc về` bất kỳ ai nữa. Bắ`t giác em nhận ra sau giấ`c mơ nào cũng có giọt nước mắ`t đọng lại nơi khóe mi...

Gió trời lặng lẽ sang thu
Hạt mưa cũng rớt từ mây nhẹ nhàng.
Bức tranh ngày ấy chiề`u vàng
Giật mình như thấ`y lập lòe sau mưa.
Cảnh đây vật chẳng hao gấ`y
Nhưng tình thơ ấy người còn đó không?
Ráng chiề`u tím lại sắ`c thu
Có chẳng người để tình kia phai màu.
Tháng ngày vụt mấ`t bao lâu?
Đủ cho ký ức bạc màu xót xa.
Nhìn trong nước mắ`t nhạt nhòa
Nhớ ngày quay bước dấ`u chân lạnh lùng.
Nụ cười gắ`ng gượng trên môi
Ngụy trang cho những đấ`ng cay nghẹn lời.
Tình mang theo những mặ`n nô`ng
Tin yêu vẫn biế`t người còn có ta.
Nhưng tình ngày cũ đã xa
Giờ đây hai đứ`a một phương khác trời.
Mím cười cho nhẹ nỗi đau

Cần chi nuôi tiếc cho lòng vãn vương.

Chúc nhau trong tiếng lặng thẳm

Bình yên đi hết đoạn đường ngày sau.

Ngược dòng yêu thương

Secret Lucky, đã hơn mười một giờ nhưng quán cà phê vẫn chưa đóng cửa. Không gian nhỏ bên trong với mảng tường tím than vẫn còn êm dịu bởi thứ ánh sáng trắng lung linh. Nhạc Trịnh vẫn ngân vang đều đều giai điệu lắng sâu lòng người. Có lẽ vì thế mà một vài vị khách vẫn còn muố n nán lại, chưa chịu rời khỏi. Nàng không vội vã. Dáng vẻ thong thả đứng lau chùi những chiếc ly thật cẩn thận, như đang cùng thưởng thức bản nhạc. Nàng là chủ, nhưng thỉnh thoảng cũng thích làm nhân viên tỉ mỉ chăm sóc những vật dụng trong quán. Gầ n như tất cả những thứ ở Secret Lucky đều khoác lên mình chiếc áo tím. Từ chiếc cô c đựng cà phê, sơn tường, những chiếc gồ i nệm và cả tạp đề của nhân viên cũng là màu tím, trừ nàng ra. Trên nề n tím là tông màu chủ đạo thì còn lại xung quanh mỗi góc bàn, những ô cửa sổ trang trí đều trông thấ y màu xanh của nhánh cỏ may mắ n. Chúng được đặt khắ p mọi nơi, nhưng không quá phô trương. Secret Lucky, năm năm trôi qua vẫn giữ nguyên vẻ ban đầ u. Dù số lượng khách quen rấ t nhiề u nhưng nàng chưa bao giờ muố n thay đổi hay mở rộng quy mô quán. Vì nơi đây cũng là ngôi nhà nhỏ của riêng nàng.

Nhạc đã được chỉnh nhỏ âm thanh, khách cũng bắ t đầ u ra về . Không gian dầ n trở nên tĩnh lặng. Nàng nhận ra có bước chân đang tiế n lại gầ n, ánh mắ t nàng thoáng qua không chút ngập ngừng rô i lại tiế p tục việc đang làm.

- Cho hỏi quán có còn mở cửa không?

Giọng người đàn ông dứt khoát nhưng có vẻ như ánh mắ t gã luôn dò xét nàng. Nàng trả lời nhưng không nhìn sang.

- Bây giờ chỉ còn cà phê.

- Cũng được, đã `ng nào tôi cũng không muố `n ngủ.

Gã tiế `p tục bước đế `n ngô `i đố `i diện nàng, mắ `t liế `c nhìn xung quanh một lượt.

- Vậ `dùng ở đây hay take away?

- Quán chưa đóng cửa mà, tôi uố `ng cũng nhanh thôi.

Nàng đưa menu về ` phía gã, ánh nhìn vẫn không chạm người đố `i diện.

- Cái tên dài thật, “Cỏ may mắ `n anh đã tặng em”. Tôi muố `n dùng loại cà phê này.

Ánh mắ `t nàng từ nãy đế `n giờ mới chịu ngược lên, sắ `c sảo pha chút bất ngờ. Nhưng thu về ` rá `t nhanh, không có phản ứng nào khác.

- Cái đó chỉ bán cho người hữu duyên. Rắ `t tiế `c hôm nay vị khách cuố `i cùng cũng không có duyên.

Lầ `n này gã lại nhìn nàng với sự hoài nghi và hồ `i tưởng. Bởi lầ `n đầ `u gã đế `n đây, nàng cũng nói năng cái kiể `u cộc lố `c á `y, gã đã thẳng thừng nói nàng vô phép tá `c, không biế `t trước biế `t sau. Chỉ vì gã từng là giảng viên của nàng ở trường đại học. Nhưng khi á `y nàng còn nhìn gã bắ `ng ánh mắ `t điề `m nhiên, nụ cười có chút chào đón. Khi á `y gã bảo:

- Sao em dám nói chuyện với tôi như vậy?

- Như vậy là sao? Đừng cường điệu hóa như thế ` chứ. Ở đây đâu phải giảng đường đại học.

- Không phải tôi quan trọng hóa vấn đề, mà là cách nói chuyện của em không ổn. Không phải cứ ở trên giảng đường thì mới cần lễ phép, rồi ra ngoài thì nói chuyện xem như bả`ng vai phải lư`a. Không chủ ngữ vị ngữ. Tiên học lễ, hậu học văn, để`n điề`u cơ bản đó mà cũng không biế`t. Sinh viên bây giờ đúng là hế`t nói nỏi mà...

Lầ`n đó, những lời của gã, nàng cho là sáo rỗng. Nụ cười nàng thoáng qua, đầ`y vẻ khinh miệt. Nàng câ`t giọng chua chát:

- Hình như tôi đã quá tôn trọng những người không xứng đáng. Toàn nguy hiểm. Ở cái xã hội này, ra khỏi gia đình, trường học thì ai chả như nhau. Không phải cứ khoác lên cái vẻ trí thức là có quyề`n bắ`t người khác phải tôn trọng, đặt mình lên đầ`u. Chưa biế`t ai mới là kẻ vô tri đâu.

Ánh mắ`t gã nằ`y lư`a nhìn nàng.

- Tôi sẽ phản ánh lại với phòng sinh viên về` thái độ của em.

- Tùy thôi. Tiế`c là tôi không hợp với môi trường sư phạm. Chắ`c lại làm người thắ`t vọng nhĩ. Nét mặt nàng dửng dưng không chút do dự. Khoảnh khắ`c lúc đó gã như vừa bị tạt một gáo nước lạnh. Ở trường được bao nhiêu sinh viên kính nể, nhưng bên ngoài lại bị một cô gái từng là sinh viên của mình không chút coi trọng.

Nế`u không chọn đờ` uố`ng khác thì quán tôi đóng cửa đây.

- Con gái như em, lãnh cảm quá. Tôi chỉ để`n đây để` uố`ng cà phê, bị em làm cho mắ`t hứng rồi.

- Vậy không tiền.

Nàng dứt lời, định quay bước vào trong làm nố`t phầ`n việc dọn dẹp. Giọng gã đuổ`i theo.

- Một Latte nóng.

***

Anh bắt đầu một ngày với mớ công việc luôn chờ đợi. Những cuộc họp, những chuyên bay dài, những hợp đồng kéo theo những bữa tiệc khuya. Những ngày khảo sát nhà máy...

Anh sống trong thế giới của những người thượng lưu. Thế giới có những cô gái đẹp để tiêu khiển và những mối quan hệ xa xỉ. Người ta vẫn thường nghĩ thế hay mặc định là như thế. Ừ, anh không chối bỏ vì anh đã chọn lựa và chấp nhận đánh đổi. Nhưng anh không đồng tình. Anh là người con xa xôi của miền đất đá t đá y nắng và gió rét, anh đi lên bằng hai bàn tay trắng, khô ráp đầy bụi đường. Anh hiểu rõ giá trị của tất cả những gì mình đã cố gắng và trân trọng nó bằng sự nỗ lực không bao giờ dừng lại.

Anh có rất nhiều phụ nữ vây quanh, hiển nhiên là thế. Nhưng không hẳn là vì vẻ hào nhoáng của địa vị. Gương mặt hiền hậu nhưng lại mang nét trầm lặng ấy đã giữ chân bao nhiêu người, họ không hề đòi hỏi điều gì ích kỷ. Họ chỉ muốn ở bên cạnh anh chia sẻ những điều trong cuộc sống, chỉ đơn giản là tri kỷ, thân hơn một người bạn. Những lúc ấy, nụ cười anh khẽ lướt qua, im lặng chính là cách anh chối từ. Bởi anh hiểu rõ giới hạn của mỗi người, con người khi đạt được ý nguyện thì sẽ tiếp tục cho phép bản thân được tham lam.

Anh là mẫu người lúc nào cũng thận trọng trong mọi việc. Với anh sự ổn định luôn là cần thiết. Không ai dễ dàng bước vào cuộc sống vốn đã trật tự ấy. Vì anh ghét sự thay đổi, ghét luôn cả cái cảm giác bị ảnh hưởng bởi một ai đó. Về ngoài hiền lành và ôn hòa, anh không giữ khoảng cách xa lánh với những người xung quanh. Nhưng hóa ra nụ cười thân thiện kia đã là chiếc mặt nạ vô hình.

Gia đình coi anh là niềm tự hào của họ, người đàn ông thành công trong sự nghiệp và chắc chắn trong hôn nhân cũng sẽ như vậy. Lậy vợ sinh con, có một cuộc sống bình thường như bao người. Cha mẹ vẫn luôn hối thúc và anh cũng không tỏ ý phản đối. Anh rất yêu trẻ con, đã nhiều lần anh hình dung ra nét mặt của những đứa trẻ chơi đùa bên cạnh mình. Chắc chắn là thế! Anh rồi sẽ có một gia đình. Vợ anh sẽ là người biết lo toan, chăm sóc con cái và luôn ở cạnh bên động viên anh. Quan niệm của anh về một gia đình đã được mặc định từ trước.

Khi màn đêm tĩnh lặng buông trôi, anh thích chọn cà phê để thư giãn. Tách cà phê anh tự pha cùng với một bản nhạc nhẹ ru hồn người. Cái khoảnh khắc đợi những giọt cà phê đắng nhỏ dầy ly là lúc anh cảm thấy cả người bỗng nhẹ tênh. Đôi mắt khẽ nhắm lại, mùi hương đặc quện xông lên lan tỏa. Bất giác khi bừng tỉnh, mở mắt ra là không gian vắng lặng, chỉ có mình với mình. Cảm giác thư thái chỉ lướt nhanh qua, trở lại vẫn là hiện thực trống trải. Anh ngò i tựa lưng xuống chiếc ghế nệm, nhắm mắt. Tách cà phê đã đầy, thứ anh cần chỉ là hương vị thoáng qua của nó.

***

Sài Gòn đã vào tháng Năm, cơn mưa đầu mùa rả rích. Nàng ngò i dưới mái hiên trong công viên, mắt chăm chú vào cuốn sách trên tay. Nhưng không phải đang đọc. Từng trang sách được lật đều đều trong khoảng thời gian ngắn nhất định. Thi thoảng, nàng lại ngược nhìn trời đang mưa. Những hạt mưa bị cuốn theo chiều gió phả vào mặt tựa như cát. Nàng để mặc cho gió vô tình thổi tung nhẹ bên mái tóc đong đưa. Ánh mắt cứ thế lơ đãng, rồi bỏ quên trang sách từ lúc nào. Thật ra nàng đã đọc nó từ rất lâu rồi. Cuốn sách được đặt xuống có tựa đề là *Bí mật của may mắn*, hình như đối với nàng nó còn một ý nghĩa khác. Phải rồi, hình như trước đó rất lâu, có người đã đặt vào tay nàng cuốn sách ấy.

“Trong cuộc sống luôn có hai kiểu may mắn. Chúng ta thường nhận được may mắn tình cờ hơn là may mắn thực sự. Nhưng đa số sẽ quay lại tình cảnh như trước đây vì may mắn không kéo dài được là mấy. May mắn tình cờ không thể kéo dài bởi vì người ta có khuynh hướng ý lại, trông chờ vào may mắn tiếp theo mà không muốm làm gì hết. May mắn thực sự chỉ đến khi chúng ta thực sự cố gắng vì nó. Và đó là may mắn tốt lành. Cũng chính là may mắn do chúng ta tạo ra, nó sẽ ở lại với ta lâu dài.”

Bầu trời lại đổi sắc, những đám mây đen kéo về mù mịt, mưa cũng trở nên nặng hạt, ào ạt thành từng lớp trong suốt. Anh ngồi trong xe, không mấy chú tâm với cảnh vật bên ngoài. Đàng nào thì mưa cũng đã che khuất tầm nhìn. Thay vào đó những bản hồ sơ, tài liệu, hợp đồng luôn được đặt trên tay. Ánh mắt bất chợt di chuyển, vô tình hình ảnh hiện lên qua kính chiếu hậu khiến anh ngưng lại mọi việc. Anh bảo tài xế dừng lại. Người con gái cầm chiếc ô từ phía sau đang tiến về cùng hướng xe của anh. Nàng bước chậm rãi, ánh mắt vô hồn và lạnh lùng. Và rồi bóng dáng nàng khuất dần sau màn mưa. Anh trở lại nét trầm lặng ban đầu, giọng nói cất lên: “Chạy tiếp đi.” Chiếc xe lăn bánh, anh bất chợt phát hiện thì ra con đường này đã lâu lắm rồi mình không trở lại. Con đường từng rất quen thuộc trong tiềm thức, có tiếng cười đùa của sinh viên, giọng nói nghiêm túc của người giảng viên nào đó vẫn còn quanh quẩn đâu đây, hay là giọng nói của chính anh? Anh nhìn vào chiếc gương ở ghế trước, tự nhắc nhở mình. “Quên rồi. Khuôn mặt này mới chính là tương lai của mình.”

Tai nạn nổ nhà máy bất ngờ năm đó đã lấy của anh cái hình hài vốn dĩ. Trong cái rủi còn có cái may, anh nằm trong số ít vài người còn sống tuy bị thương. Cuộc sống của anh những ngày sau đó chẳng khác nào địa ngục trần gian. Phần gương mặt bị bỏng nặng đến chẳng thể hồi phục. Anh đã trải qua nhiều lần phẫu

thuật và nă`m dưỡng bệnh suô`t gâ`n hai năm. Khuôn mặt của anh hôm nay không còn lưu giữ nét nào của quá khứ. Con người của ngày xưa â`y đã ché`t. Anh không muô`n mang theo những hoài niệm cũ nữa. Với anh, gia đình là động lực quan trọng. Vì với họ anh vừa là điểm tựa vừa là niê`m kỳ vọng. Anh không thể để mình gục ngã, bản thân không thể xảy ra chuyện gì được. Anh đã sô`ng trong ý chí vật vã đó để chiế`n đấ`u với hoàn cảnh khắ`c nghiệt. Những ngày hào nhoáng của hôm nay, địa vị mà anh có được trong giới thương nghiệp cũng lắ`m đắ`ng cay.

Anh đã bỏ quên mắ`t rô`i, một chút tình cảm nào còn sót lại bên đời, nơi quá khứ đã từng có một ai đó hiện hữu. Thật ra anh vô`n chẳng có thời gian để nhớ. Bao năm qua lội ngược dòng dòng đông bão, anh cũng chẳng còn thấ`y cô đơn nữa. Anh đã quen với nỗi cô đơn rô`i. Có khi như thê` lại bình yên.

Đêm đã khuya, anh ngã người trên chiế`c ghê` nơi bàn làm việc. Đôi mắ`t mệt mỏi nhắ`m nghiê`n lại, tự cho phép mình một chút nghỉ ngơi. Rô`i ý nghĩ nào đó lướt qua, đột nhiên anh bước đế`n mở tủ áo lục lợi thứ gì đó. Hơi thở anh bỗng nhẹ tênh khi cuô`i cùng cũng tìm được chiế`c hộp giấ`y khá to, hình như đã được đặt ở đó lâu lắ`m rô`i. Nắ`p hộp mở ra, ánh mắ`t anh dường như bắ`t động. Đôi tay chạm vào chiế`c khăn len đỏ mê`m mại. Đã rắ`t lâu rô`i, anh không nhìn thấ`y nó, không màng tìm kiế`m, cũng muô`n quên đi và thật sự anh đã quên. Những cảm giác xa xôi đã quá mờ ảo khiế`n người ta không còn lưu luyê`n, cứ thê` mà bỏ mặc. Chỉ khi đố`i diện người bên kia, trái tim mới biế`t được nó vẫn không ngừng dắ`n vật và lại bắ`t đầ`u day dứt khôn nguôi.

***

Nàng trở về` quán khá trẻ, nét mặt mệt mỏi chẳng muô`n câ`t lời. Nhân viên chào ra về`, nàng cũng chỉ mỉm cười gậ`t đầ`u. Gặ` lại đế`n,

như những ngày trước đó khi quán chỉ còn lác đác một hai vị khách. Vẫn như mọi lần gã gọi loại thức uống có tựa đề thật dài: “Cỏ may mắn anh đã tặng em”. Và lần nào cũng vậy, nàng lác đác u. Nàng nhấc lại: “Tôi sẽ chỉ bán cho người tôi cảm thấy có duyên.” Nhưng đêm nay, trước khi chốt từ nàng lại hỏi gã.

- Tại sao? Vì tò mò ư?

Lần này nàng đã chịu ngược nhìn gã, nhưng đôi mắt ấy lãnh cảm quá. Đôi lúc khiến gã rùng mình. Rồi gã khẽ bật cười.

- Vì tôi hiểu, nhưng lại không muốn tượng được mùi vị của nó. Cô gái à.

- Hiểu? Hiểu như thế nào?

- Nếu tôi nói được em sẽ bán cho tôi chứ?

Giọng gã tự tin. Nàng nhếch môi trước cái vẻ mà nàng cho là điệu ngoa của gã.

- Tôi đã từng nhìn thấy những người quá tự phụ sẽ có kết cục như thế nào. Chẳng có gì hay ho.

Nàng quay lưng về phía gã, bắt đầu công việc dọn dẹp các vật dụng trước khi đóng cửa. Nàng tiếp tục tâm lặng, tiếp tục dồn hết suy nghĩ vào công việc. Nàng thường như thế mỗi ngày, trong ánh mắt mọi người, nụ cười nàng vẫn bình dị. Nàng cười rất khẽ và ít ỏi. Chỉ những khi nàng thấy hài lòng với công việc, thích thú khi pha những loại cà phê mà khách đã gọi.

- Cỏ may mắn anh đã tặng em... là niềm tin phải không? Cỏ may mắn chính là niềm tin vào hạnh phúc. Bí mật của may mắn cũng là nói đến người đã trao tặng may mắn. Suy xét kỹ... tôi thấy nó giống như sự đợi chờ?

Xoảng...

Tiếng ly vỡ khiến gã kinh ngạc. Gã cố nhón người để nhìn thấy đôi tay nàng đang run lên. Chiếc khăn đang cầm trên tay rơi xuống những mảnh vỡ thủy tinh. Nàng bất động. Nhưng gã không chịu ngồi yên. Ánh mắt gã đã trở nên nghiêm trọng hơn, khi những giọt máu ở chân nàng chảy ra từ vết thương do thủy tinh khứa vào. Nàng bừng tỉnh vì nét mặt biến sắc của gã.

Gã băng bó vết thương cho nàng. Gương mặt nàng không một chút biểu cảm. Nàng đã quá lạnh lùng, đến nỗi vô cảm với nỗi đau của chính mình. Gã nhìn nàng bất lực.

- Đau!

Giọng nàng thốt lên. Run rẩy. Tiếng nấc nghẹn ngào nơi cuối họng. Gã nhìn nàng lại thêm một phen kinh ngạc. Lần này ánh mắt của nàng không còn lãnh cảm nữa, hàng lệ đã ngấn nơi khóe mắt. Chúng rơi xuống trong vô thức, chực trào như nỗi kìm nén đã vượt qua mức giới hạn. Nàng khóc nấc lên. Tiếng khóc không thể giấu mãi trong tim nữa. Gã nhìn nàng như chết lặng, gã hối hận với chính những điều mình đã nói. Gã biết rõ, nàng đau không phải vì vết thương ở chân mà vì vết thương đang rỉ máu trong tim. Bao năm tháng đã qua nhưng vết thương đó chưa bao giờ lành, chưa bao giờ thành sẹo. Vì chỉ ít vết sẹo thì cũng chỉ mờ nhạt, thi thoảng mới khiến người ta phải nhói lên.

Thời gian vẫn cứ trôi, thắm thoát một năm qua, rồi hai năm, ba bốn năm. Nàng đủ mạnh mẽ đi qua những tháng năm lạnh lẽ, nhưng lại chẳng thể nào quên được ngày hôm nay. Cái ngày mà của nhiều năm về trước, nàng nhận được tin báo như sấm nổ ngang tai. Tai nạn năm đó ở nhà máy đã làm thiệt mạng toàn bộ nhân viên của tập đoàn lớn nhất nhì Việt Nam.

***

- Lâu lắm rồi mới thấy cậu nhớ đến tôi.

Anh mở cửa trong cơn mệt mỏi của buổi sớm.

- Chẳng phải có người quá bận rộn sao? Tôi cũng chỉ biết đi đâu mà không làm mất thời gian của anh.

- Nói cứ như tôi là người ham việc bỏ bạn không bằng.

Anh vươn vai mở toang rèm cửa, để cho nắng sớm lan tỏa vào một chút sức sống.

- Tôi có mang cà phê cho anh đây.

Anh quay lại nhìn chiếc túi đựng cà phê, một màu tím ngò ngợ hiện lên khiến anh thoáng ngạc nhiên. Secret Lucky và hình ảnh nhánh cỏ may mắn, anh khẽ cười.

- Làm như tốt lắm, tôi cũng tự pha cà phê được mà.

- Uống đi. Cà phê tôi chọn là loại ngon đặc biệt đây.

- Ý cậu là loại đậm nguyên chất không đường này sao?

Cậu bạn quay lại nhìn anh cũng với ánh mắt ngạc nhiên. Rồi sắc thái bỗng trầm hẳn. Ánh mắt hướng ra cửa sổ, dòng suy nghĩ kéo dài khiến cho bầu không khí bỗng trở nên tĩnh lặng.

- Cà phê đắng thật. Nhưng để mua được nó tôi đã phải khơi dậy vết thương lòng của một người con gái đây. Nó có một cái tên thật lạ: “Cỏ may mắn anh đã tặng em”.

- Cậu đang nói gì vậy?

Bất ngờ vị đắng trên môi anh thấm vào vị giác. Cái tên nghe hay thế, hồ như người ta sẽ nghĩ đến nó như một lời hẹn ước. Một lời hẹn ước sẽ mang hương vị đậm đà hòa lẫn một chút xiu vị ngọt. Nhưng không. Ngoài vị đắng và chất nguyên chất ra thì không có gì khác.

- Anh thật sự không nhận ra sao? Tôi hỏi anh, bao năm qua anh thật sự đã bỏ quên tất cả đắng sau hả? Chẳng lẽ trong quá khứ không có gì đáng để anh luyện tiếu hả?

- Không, không hề. Tại sao hôm nay lại nói đến chuyện này?

Giọng anh trầm xuống, ánh mắt chời bỏ. Cuốn sách lôi ra từ kệ được đưa ra trước mặt anh. *Bí mật của may mắn*, đôi tay anh chậm rãi cầm lấy, trang sách cũ đã từ lâu anh không còn thời gian để lật lại. Những trang giấy mỏng được mở ra, dường như lúc này ánh mắt ghen ngào của anh đã không thể che giấu được nữa. Một tấm ảnh cũ...

- Làm sao mà... cậu gặp cô ấy rồi ư?

- Nợ duyên của hai người... chẳng hiểu sao tôi lại tự mình bước vào. Để gặp được cô ấy. Tôi đã từng coi thường cô gái đó trong suy nghĩ, nhưng rồi tôi lầm. Nếu như anh biết, trong lúc anh đau đớn với hoàn cảnh nghiệt ngã thì người con gái đó cũng gằn như sụp đổ. Cô ấy vẫn luôn chờ đợi anh đầy thôi, trong sự tuyệt vọng. Đã đau vì anh, khóc vì anh dù chưa một lần sóng bước bên cuộc đời anh.

Anh quay đi cùng với ly cà phê trên tay, nhấp từng ngụm nhỏ một cách bình thản. Thì ra hương cà phê và mùi vị của nó lại khác nhau quá đổi. Dư vị để lại chẳng dễ phai, kể cả khi đã uống rất nhiều nước đi nữa thì vẫn còn vị chất nơi đầu lưỡi. Cà phê đắng hay là nước mắt em, hơi thở anh nặng nề chưa xót. Nào phải do

anh vô cảm, làm sao đứng đưng không chút dao động được trong giây phút của một ngày mưa tương phùng. Nhưng anh chỉ có thể là người đứng nhìn từ xa, một lần cuối cùng và mãi mãi.

Mưa lại về trên con đường kỷ niệm, anh đứng ở một góc dưới mái hiên. Gió đang phất phơ từng hạt mưa trên tay anh như chiếc chuông gió đong đưa. Ánh mắt anh tựa hồ như đang cười, một giấc mơ thật đẹp, có lời ai nói trong mưa, nụ cười hiên hòa đến mỏng manh. Anh không dám chạm vào, sợ rằng mộng đẹp sẽ trở thành ác mộng. Giọng nói trong ký ức lại hiện về rõ rệt:

- Anh biết không? Anh chính là mưa.

- Vậy còn em là gì? Là nắng sao?

- Không. Em là gió. - Nàng cười.

- Ừ, em thích tự do. Nói em là gió là đúng rồi. Nhưng sao anh không phải mây mà là mưa?

- Vì thời khắc em nhìn thấy sự hiện hữu của anh chính là vào một ngày mưa.

- Ha ha ha... mưa... cơn mưa mát lạnh. Trời nổi gió thì sẽ có mưa.

- Mưa và gió sẽ xuất hiện cùng nhau. Còn mưa với nắng thì không, đâu có cũng chỉ là vài giây phút ngắn ngủi.

- Nhưng mưa gió gặp nhau thì sẽ là bão.

Anh nhớ lại lời mình đã nói, mưa gió gặp nhau thì sẽ thành bão. Có gì hay ho khi ví von thành một cơn bão đâu, cũng giống như một điếm báo bất hạnh. Những tưởng rằng trách nhiệm với gia đình chỉ là gánh nặng bất buộc phải chịu đựng, nhưng đâu ngờ cái giá phải trả cũng ngậm ngùi thay. Anh đã nhìn thấy từ trước, nàng là

tinh khôi của gió của mây trời, cô chấp bước vào cuộc sống của anh, cơn gió ấy chỉ thêm phiêu n muộn, để rồi hoang phí cuộc đời với những quy củ gia phong của dòng họ. Nhưng có thay đổi được gì đâu. Bởi yêu thương và niềm tin là thứ vô hình nhưng đủ mạnh mẽ để vượt qua mọi giới hạn. Đến cuối cùng vẫn không tránh khỏi sự sắp đặt của định mệnh. Đôi mắt anh khép lại trước ánh nắng chói chang của mặt trời. Nỗi đau vô hình cứ kéo dài mãi đến hôm nay, cũng đã đến lúc phải dừng lại.

***

- Cho hỏi quán còn mở cửa không?

- Nhưng chúng tôi chỉ còn bán cà phê, các thức uống khác đã ngưng pha chế.

Nàng mỉm cười chào khách.

- Vậy là tốt rồi. Tôi cần loại cà phê đắng nguyên chất, không đường và không đá.

Nàng đã đo một lát rồi cũng gật đầu. Có lẽ vị khách này lần đầu đến đây, chẳng cần nhìn vào menu mà đã gọi ngay thứ cà phê mình muốn. Khi người khách đã rời khỏi, nàng lại nhìn thấy một túi đồ được đặt bên trái, phía trong cùng của quầy. Hình như chiếc túi đó đi cùng người lúc nãy. Nàng vội vàng xách theo túi đồ chạy ra cửa. Nhưng chính lúc ấy, khi nhìn vào bên trong thì một màu đỏ sẫm đã đập vào mắt nàng, nó giống như một chiếc khăn. Lập tức nàng cầm lên xem dù chưa được phép của chủ nhân. Nhưng mọi thứ lúc này đã thành vô nghĩa. Bước chân nàng hóa đá, bởi những mũi đan của chính mình nàng không thể không nhận ra. Bởi sắc đỏ mà chính nàng đã chọn lựa. Nàng ngỡ ngàng, tiếp tục lấy ra từ bên trong chiếc túi đó, còn một quyển sách. Lại là tựa đề *Bí mật của may mắn*. Đôi tay nàng run rẩy, khoe mắt đã bắt đầu đỏ cay.

Chuyện gì thế này? Nàng bô i rô i tự hỏi chính mình. Bất ngờ, mảnh giấ y nhỏ rơi ra từ nê p gấ p của chiế c khăn. Trên đó chỉ có hai chữ viế t tay BÌNH AN, nét chữ â y cũng trả lời cho nàng những điề u câ n đư ợc giải đấ p.

Nàng không suy nghĩ nhiề u nữa, nàng biế t mình câ n phải đườ i theo. Bước chân chạy ào như thác đổ, ánh mắ t lao vào dòng người chậ t chộ i, những chiế c xe thoắ n thoắ t trên đườ ng dài tâ p nậ p. Nàng cứ đườ i theo một thứ vô hình và vô địn h, nhưng biế t rõ câ n nhìn thấ y ai trong dòng người hỏ n loạn ngoà i kia. Cơn mưa đê m ào ạt kéo về như muố n gieo thêm vào cơn bão lòng. Bóng dáng người đầ n ông lúc nấ y nàng chắ ng thể nhìn thấ y. Chiế c xe anh bước vào đã lắ n bánh cũng như những chiế c xe khác. Nàng biế t rằ ng sẽ không bao giờ đườ i kịp nữa, dù có cô chạy đê n kiệt sức. Nước mắ t một lâ n nữa phải nhò đê n mưa đê cướ n trôi. Cảm giấ c bất chợt như rơi hắ ng xuố ng một cái vòng xoắ y, dù cho trong một khoả n khắ c có ní u lắ y đư ợc sợi dây nhưng có cô gắ ng nắ m chậ t thì đê n phút cuố i cùng sợi dây cũng đứ t. Nàng ngã quy. Không hê biế t đư ợc hình ảnh mình dưới cơn mưa đó, người đầ n ông ngò i trong xe đã nhìn rắ t lâ u. Ánh mắ t buồ n vương cứ mắ i nhìn vào hình phắ n chiế u từ gương chiế u hậ u, nhưng anh không ngoắ n lại dù chỉ một lâ n. Cứ thế chiế c xe xa dầ n xa dầ n và hình ảnh của nàng hòa vào trong màn mưa nhậ nhòa. Anh nhìn thấ y đư ợc, bên cạnh nàng đã có một bờ vai đủ tin yê u mang lại hạnh phứ c. Chiế c xe đừ ng lại ở sân bay.

“Xem như anh í ch kỷ. Trả lại cho em tâ t cả hồ i úc. Anh chỉ mong muố n đườ i lại từ em những nỗi đầ u mà anh mang đê n. Xin lỗi. Lờ i xin lỗi này dù mắ i mắ i không còn cơ hội đê nói. Đã biế t con đườ ng anh và em bước đi là hai lờ i song song. Nhưng cũng chắ ng ngắ n cản đư ợc, tạo hóa cứ khé o tạo ra nhằ m lắ n trong những số phậ n. Đê rô i chỉ đầ n nhắ m mắ t trước nỗi đầ u vô tình. Không sao

cả. Hãy để thời gian hóa lành vết thương và xoa dịu những nỗi đau. Dù biết là không thể, nhưng chỉ mong em hãy quên. Quên đi gương mặt này, như chưa từng vướng bận vào cuộc sống của em. Yêu thương hôm qua chỉ là những giấc mơ, giấc mơ rồi sẽ tan. Hạnh phúc đời với em sẽ là trọn vẹn khi không bị đánh mất tự do, còn với anh, cuộc sống của anh chính là sợi dây thừng trói buộc. Ở nơi xa xôi, nguyện cầu cho em bình yên.”

***

Ngày mưa... Tôi quay lại con đường cũ ấy một lần nữa, cũng là lần cuối. Tôi sẽ bỏ những kỷ vật tại nơi đây. Để lại tất cả những năm tháng nhạt nhòa ngày mưa. Chắc ít anh vẫn đang sống và sống tốt có phải không? Dù có em bên cạnh hay không thì cũng vẫn tốt. Ngay từ lúc bắt đầu, anh đã biết trước rồi? Anh đủ lý trí để nhìn thấy kết cục hôm nay. Em cứ luôn tin vào ý nghĩ gặp được anh chính là một kỳ tích, nhưng kỳ tích thì đã sao? Khi mà ở bên nhau là chuyện không tưởng. Có may mắn anh đã tặng em, còn nhớ hay đã quên?

Có những yêu thương đã đi qua, biết đâu vào một ngày gió về lại sẽ mỉm cười trong thương nhớ. Nhưng có những khi ta biết rằng đã rời xa thì cũng chẳng thể nào mang theo thương nhớ. Có dám bước tiếp nữa không hay chỉ đành dừng chân tại đây. Bởi lẽ lời từ biệt chính tay người đã viết, em nào có quyền từ chối hay đón nhận. Con đường này đã đi quá vội vàng, chẳng cách nào quay ngược dòng để tận hưởng những yêu thương.

Vậy thì đường anh, anh cứ bước. Em đứng lại chọn một lối đi khác, anh sẽ không là ngã rẽ thêm một lần nào nữa. Tự dặn lòng mình, có những con đường biết là khi cất bước thì mãi mãi cũng không quay lại được. Có những người mình biết rằng mãi mãi cũng không gặp lại nữa, tựa hồ như một giấc mơ, một cơn mưa. Tĩnh

giác, mộng tàn. Mưa tạnh, nắng sẽ hong khô những dấu vết. Còn
mưa vẫn ngân vang giai điệu trong nỗi nhớ anh, nhưng chỉ một lần
cuối thôi...

Quay lại nơi bắt đầu

Ngày chưa gặp anh

Nàng thích cà phê, thích lang thang cùng bạn bè ở những góc quán cổ kính. Nàng thích mưa, thích những buổi chiều tung tăng ướt đẫm dưới cơn mưa mặc cho đám người xung quanh có đang hốt i hả tìm nơi trú ẩn. Nàng thích màn đêm của thành phố, khi ánh đèn rực rỡ khuấy động. Nàng không thích sự ổn định của cuộc sống bình lặng. Nàng bước qua những ngày sôi nổi và cuồng nhiệt. Nàng tự do như cơn gió. Đơn giản, bởi nàng ghét sự ràng buộc. Không một ai từng đến mà lưu giữ lại được trong tâm trí nàng điều gì sâu nặng. Vì họ chỉ muốn khẳng định nàng thuộc về họ. Những cuộc tình lướt qua, nàng không chút vương vãn, chỉ thoáng buồm để rồi hiểu ra nó không xứng đáng.

Nàng ghét phải trở thành người con gái mẫu mực của gia đình hay xã hội. Nàng ghét nấu ăn mặc dù đã được mẹ hướng dẫn rất chu đáo từ ngày còn ở cùng gia đình. Nàng nông cuồng nhưng không buông thả. Với nàng niềm vui trước mắt mới là quan trọng. Hạnh phúc cũng có cả tình yêu, tình yêu của nàng cũng rất cuồng nhiệt. Nhưng chưa bao giờ nàng nghĩ vì tình yêu mà phải thay đổi hay cố gắng để trở thành người phụ nữ của gia đình.

Ngày anh đến n...

Trời Sài Gòn đổ mưa những ngày hạ, bất chợt nhưng dai dẳng. Nàng chạy rong ruổi như đang rượt đuổi những hạt mưa với niềm thích thú đến lạ. Nụ cười tinh khôi trong mưa chẳng màng âu lo,

hoặc là có nhưng dường như mưa đã rửa trôi hết cả. Anh đến cũng trong một ngày mưa như thế.

Anh mang dáng vẻ của người đàn ông thành đạt. Nàng bước vào cuộc sống của anh như một điều vô n dĩ. Nàng phá tan cái tĩnh lặng đã chiêm lĩnh quá lâu trong anh. Anh cười, anh rất hay cười mỗi khi ở bên nàng vì nàng thích vậy. Nàng yêu anh, từng ngày từng ngày lạ lẫm. Lạ lẫm trong thế giới rộng lớn của anh, với công việc bận rộn, với sự từng trải già dặn qua cách anh cho nàng những lời khuyên. Anh điêm đạ, nhưng không khô khan. Anh yêu nàng dịu dàng và thiế t thực qua từng cử chỉ, cách quan tâm hay cả khi lo lắng. Anh không thì thậ những lời yêu thương vào tai nàng, anh chỉ mang lại cho nàng cảm giác đơg đầ y trọn vẹn những yêu thương. Ở bên anh, nàng bỗng thậ y mình còn nhỏ bé quá, so với con đường đầ y chông gai anh đã bước qua thì nàng mới chỉ là cô nhóc.

Yêu anh, cuộc sống của nàng bắt đầ u thay đổi. Yêu anh, nàng không còn chạy nhảy tung tăng dưới mưa một mình. Nàng thích được anh ôm trọn lậ y trong vòng tay khi những cơn mưa ào ạt trút xuống khoảng sân trước nhà. Hay những lậ n anh đón nàng ở bên xe bus, bàn tay anh nắm chặt kéo nàng đi qua những màn mưa buộ t lạnh. Yêu anh, nàng không còn những đêm hóng gió trên đường vắng, nàng yêu cái cảm giác ngò i sau anh khi chiếc mô tô lao vút qua những ánh đèn. Yêu anh, nàng bắt đầ u vào bếp cùng chiếc tạp dề. Nàng và anh thường cùng nhau đi chợ, cùng nấu ăn. Ban đầ u, nàng chỉ ngò i nhìn anh làm nhưng rô i sau đó lại muố n anh mới là người thưởng thức các món nàng nấu. Ngày cuối tuầ n họ thường ở bên nhau, cùng uống cà phê, xem một cuốn sách hay một bộ phim hoặc chỉ đơn giản là cả hai cùng nấu những món ăn ưa thích. Còn anh, chẳng bao giờ cảm thậ y những điề u cứ thường xuyên lặp lại đó là sự nhàm chán.

- Tại sao anh yêu em nhi?

- Vậy tại sao em lại yêu anh?

- Không biết t.

Anh bật cười, cúi xuống hôn nhẹ vào trán nàng.

- Nhưng lạ thật đấy. Em không phải là một cô gái dịu dàng, em rất ngang bướng. Em không giỏi giang, không kiên nhẫn, không thích nội trợ. Vậy thì tại sao...

Anh cắt ngang lời nàng bằng nụ hôn thật khê.

- Em nghĩ anh thích hợp với một cô gái mẫu mực như thế hả?

Nàng ngân ngơ gật đầu.

- Chắc là vậy nhỉ. Hay là em nói đúng, một ngày nào đó sẽ có một cô gái thực sự như em đã nói, đến bên anh và sẵn sàng chờ đợi anh. Nếu vậy thì em sẽ làm gì?

Nàng nhéo vào mũi anh, đầu nghiêng.

- Tất nhiên là không cho anh rời xa em.

- Vậy chỉ cần em nói em nhớ anh, anh chắc chắn sẽ quay lại.

- Anh hứa nhé! Không được nuốt lời đâu đấy.

Họ ở bên nhau ngày nọ i ngày, tháng nọ i tháng. Ngày mưa, nàng yêu cái khoảnh khắc anh pha cà phê cho nàng. Những ly cà phê sữa nhưng luôn mang vị đắng của cà phê nhiều hơn, nàng thích như thế. Ngày nắng, nàng lại lôi cây ghita cũ kỹ đã bám bụi đòi anh đàn cho nghe, những bản classic bất hủ lúc nào cũng ngân vang trong không gian của hai người.

- Em này, em thích trẻ con không? - Anh ôm nàng từ phía sau, dịu dàng nói. - Sau này chúng ta sẽ sinh bao nhiêu đứa con nhi? Anh thích vừa có trai vừa có gái...

Nàng bật cười quay lại choàng tay lên cổ anh, nét mặt không giấu nổi ngạc nhiên.

- Anh làm sao vậy? Bây giờ nói chuyện này có sớm quá không? Em chưa bao giờ nghĩ xa thế.

- Thế em có nghĩ đến việc làm cô dâu của anh chưa hả? - Ánh mắt anh nhìn sâu vào nàng. - Anh chỉ có một mong ước đơn giản là sau những bộn bề của công việc, trở về nhà sẽ có người đợi anh cùng bữa cơm ấm cúng.

- Thì bây giờ chẳng phải là như vậy sao? Em đang ở đây. Chúng ta chẳng phải đang rất hạnh phúc sao? Em chưa muốn có sự thay đổi bất ngờ nào đâu.

Sắc mặt anh đột ngột khác đi.

- Nhưng cái anh muốn là mỗi ngày đi làm về đều được thấy em. Được ăn cơm em nấu. Em thực sự chưa bao giờ nghĩ đến việc chúng ta sẽ lấy nhau ư?

Nàng lặng im, nhìn anh chăm chú, trong lòng hoang mang trước những lời anh vừa nói.

- Em cảm thấy bây giờ rất tốt. Chúng ta có thời gian dành cho nhau nhưng cũng có không gian riêng của mỗi người. Em thực sự nghĩ tạm thời không nên thay đổi gì cả. Nhưng không có nghĩa là em không muốn kết hôn. Vì em yêu anh mà.

Nàng ôm anh. Anh khẽ đặt tay vuốt lên mái tóc nàng nhẹ nhàng.

- Được rồi, chắc anh vội vàng quá. Em cần nhiều thời gian hơn để sẵn sàng.

Đêm, nàng trở mình thao thức về những lời anh nói lúc chiều. Nàng yêu anh thật nhưng cuộc sống hôn nhân không hề thích hợp với nàng chút nào. Nàng chắc chắn như thế. Nàng không muốn những việc như nấu ăn, chờ đợi anh, yêu anh phải trở thành một điều bắt buộc, một nghĩa vụ. Nàng chỉ muốn đó mãi là niềm yêu thích, không ràng buộc. Nàng có ích kỷ quá không?

Ngày anh đi...

Một ngày không báo trước và vô vàn những ngày không báo trước. Nàng và anh không còn bình yên trên đoạn đường chung nhịp bước. Cứ mỗi lần anh nhắc đến việc kết hôn, nàng lại né tránh. Những tiếng cười bắt đầu rạn vỡ từ bao giờ. Những cuộc gọi kéo dài lại bắt đầu ngắt quãng. Những ngày cuối tuần dành cho nhau cũng trở nên bận rộn. Nàng không hỏi, không tìm kiếm lý do, không biện minh. Nàng nhốt mình trong sự im lặng của bản thân. Nàng muốn thách thức chính mình. Không anh, cuộc sống vẫn bình thường đầy ý nghĩa. Mặt trời vẫn mọc vào buổi sáng và lặn vào buổi tối, gió vẫn thổi, mưa vẫn rơi. Chỉ là thiếu đi một chút màu sắc hạnh phúc. Nếu đến một ngày phải kết thúc thực sự, có lẽ nàng cũng quen thôi.

Đêm, nàng liếc nhìn chiếc điện thoại rồi lại quăng nó vào ngăn tủ. Ngày mưa, nàng ngồi yên trên xe bus, nàng không biết mình đã bước lên chuyến xe nào. Đến khi hết trạm mưa vẫn chưa ngừng rơi. Nàng không mang theo ô, bước chân nặng nề. Phút chốc nhìn lại, thì ra nàng đã bước lên chuyến xe chạy tới nhà anh. Nàng đứng lặng. Đôi tay co rút ôm lấy thân người đã ướt sũng. Nàng thần thờ, chợt nhận ra bản thân đã nhớ anh đến nhường nào. Nàng bước lùi, chân chùng rồi cũng quay đi. Bất ngờ, một bàn tay cầm chiếc ô

đến bên nàng. Ánh mắt ngỡ ngàng, nàng ngập ngừng ngược nhìn. Cảm xúc giò dây đã vỡ òa trong cơn mưa đêm. Nàng ôm anh, vội vã, siết chặt. Giọng nàng khẽ cất lên yếu ớt.

- Em rất nhớ anh.

Chiếc ô buông rơi trong tay anh, đôi tay ấy chỉ còn biết ôm chặt nàng trong lòng. Có phải cơn mưa rồi sẽ tạnh? Có phải bình minh rồi sẽ đến? Có phải sau mưa sẽ là cầu vồng rực rỡ?

Nàng cảm nhận được mọi thứ đang quay trở lại đúng vị trí của nó. Những buổi chiều cùng anh lại êm đềm, những đêm lướt qua trên phố lại ấm áp khi có anh. Nhưng chẳng kéo dài được lâu, cái khoảng cách vô hình lại đẩy nàng xa anh. Rồi lại nhớ, lại tìm đến nhau. Rồi lại xa nhau. Là do nàng mãi né tránh chuyện kết hôn hay do anh không còn có thể kiên nhẫn hơn. Sự lặp đi lặp lại đó dường như đã trở thành điều quen thuộc. Nhưng cũng ngày càng mệt mỏi. Và một ngày không báo trước, anh đột ngột quyết định chuyển công tác ra Hà Nội. Nàng lặng lẽ đứng nhìn anh ở góc phòng trong lúc anh đang thu dọn mọi thứ.

- Anh sẽ đi bao lâu?

- Anh cũng chưa biết. - Anh nói nhưng không hướng ánh nhìn về nàng. - Cho tới khi nào hoàn thành xong dự án.

- Anh giận em?

- Không, anh muốn chúng ta có thời gian suy nghĩ.

Nàng né tránh ánh mắt anh, nhưng lại vô tình nhìn vào màn hình vi tính của anh. Anh không để hình của hai đứa hay của anh mà là hình những em bé. Gương mặt trẻ con thật ngây thơ và đáng yêu.

- Anh rất thích trẻ con, phải không?

Anh hiểu ý.

- Đó là cháu anh. - Anh mỉm cười. - Không chỉ thích, mà anh nghĩ đó chính là tương lai.

Nàng ngắ m nhìn, suy nghĩ rồi bước đé n bên anh, nhẹ nhàng ôm anh từ sau lưng, đôi tay sié t chặt.

- Hay là em từ bỏ anh nhé? Không phải em không còn yêu anh, không phải em không thể đợi. Nhưng tương lai của anh... chắ c chắ n không có phầ n của em... Em xin lỗi.

- Em đã suy nghĩ kỹ chưa? Cuộc số ng hôn nhân khiế n em că m ghét đé n thế sao? - Anh nói như quát lên. Bắ t ngờ, anh chợt nhớ ra điề u gì. Ánh mắ t né tránh như biế t mình vừa lỡ lời.

- Em yêu anh. Nhưng người thích hợp với anh thì không phải em.

Nàng buông lơ i đôi tay, quay người bước đi. Buổi chiề u hôm đó, trời trong xanh, nắ ng nhẹ. Một ngày hè rực rỡ với màu hoa phượng. Nàng đã để anh ra đi như thế. Lặng lẽ, không nước mắ t, không than trách, không vương vắ n.

Hà Nội, những đêm vắ ng và ngày vội vã .

Tôi nhìn lại nụ cười ấy một lâ n nữa, nụ cười trong sáng của em khi nhìn tôi dưới cơn mưa. Nụ cười tôi đã quen trong những giắ c mơ, bắ t gặp khi mỗi buổi sớm mai em bắ t ngờ xuấ t hiện. Nụ cười hài lòng khi nắ u xong một bữa ăn cho tôi. Nụ cười hạnh phúc luôn rạng rỡ khi tôi ôm em vào lòng. Nụ cười ấy giờ đây thực sự đã xa rời tôi rồi ỉ sao? Cô gái ơi, em nào phải là gió... sao cứ muố n lãng du mãi thế kia?

Hà Nội, những ngày vội vã của tôi và công việc. Những bữa tiệc, những hợp đờ ng, những cuộc khảo sát công trình không cho phép

tôi được dừng lại để suy nghĩ. Nhưng không có nghĩa là hình ảnh nào đó thôi làm lòng tôi day dứt. Hình như tôi đã dỗi theo ánh mắt ấy, cố níu giữ lại chút gì đó mà tôi còn ảo tưởng. Hình như cái cảm giác hoang mang trong tôi chẳng thể nào xóa đi. Hình như buổi chiều ngày hôm đó, tôi đã nhớ em rất nhiều. Một cuộc tình được vun đắp bằng yêu thương, hạnh phúc và hy vọng. Cũng có những giận hờn xa cách. Giờ tan hết, tan hết. Kết thúc, em để lại mọi thứ mà quay đi không chút ngập ngừng.

Khi màn đêm tĩnh lặng chiễm hửu, khi công việc dừng lại ở sự mệt mỏi, lúc đó chỉ còn lại tôi với không gian nặng trĩu. Tôi nhìn sang tách cà phê đã cạn, cảm thấy vị đắng trên môi cũng trở nên nhạt nhẽo. Sau tất cả những cố gắng để gạt bỏ, thì ra tôi vẫn nhớ em nhiều như thế.

Em, cô gái của mưa của gió của mây trời, mãi mãi không thuộc về tôi. Đến hôm nay tôi mới hiểu ra chưa bao giờ tôi mang đến cho em niềm tin. Một niềm tin để em đủ can đảm bước cùng tôi trên đoạn đường phía trước. Thằng đàn ông như tôi từ trước tới nay luôn nghĩ rằng mình có thể làm được mọi việc, chỉ cần có kiên nhẫn. Nhưng tôi không còn đủ kiên nhẫn nữa rồi, hay tôi vốn không hiểu những tổn thương mà em phải gánh chịu. Để niềm tin đó hôm nay dường như em không thể đặt vào ai được nữa. Cô gái à, anh phải làm gì cho em đây? Tất cả đã qua, tại sao em không để chúng ngủ yên?

Em, người con gái chưa một lần cho tôi nhìn thấy dòng nước mắt rơi xuống từ đôi mắt luôn sáng rực. Nếu có chẳng thì cũng đã bị hòa lẫn vào cơn mưa trong cái khoảnh khắc tôi nhìn thấy khóe mắt em đỏ cay. Ân sâu trong đôi mắt ấy là nỗi bất lực, sự căm phẫn và còn có cả nỗi sợ. Em muốn xua đuổi chúng bằng tất cả mọi cách, dù cho phải tổn thương cả những người xung quanh. Em vẽ nên cho bản thân một cuộc sống tự tại, một cuộc sống không ai trói buộc, không ai được phép bước vào để có thể tổn thương được

em. Kể cả tôi. Em không ngăn cản tôi bước vào trái tim em, nhưng đặt một niềm tin nơi tôi thì có bao giờ không?

Gia đình, nỗi ám ảnh nhất trong mảng ký ức màu xám của em và cả hiện tại. Dù tôi có cố nắm chặt bàn tay ấy bao nhiêu, cũng không thể khiến em thôi nhìn lại phía sau. Em cứ mãi ngoái nhìn những vết cắt vết sẹo tuổi thơ đau đớn và một người cha oan nghiệt... một nỗi đau mà em không thể nào nói cho bất kỳ ai...

- Li An, còn mẹ em? Bà ấy biết không?

- Biết gì? Chồng của bà, cha của em giờ trò với chính con gái ruột ư?

- ...

Giá em biết tôi đã kinh ngạc đến thế nào khi nghe em nói ra những lời đó hoàn toàn bình thản, không để lộ một chút hoang mang trên nét mặt.

- Cuộc đời mẹ đã đủ bất hạnh rồi. Chuyện này lộ ra... có khác nào lấy đi sinh mạng của bà. Với lại... em gái của em cũng cần có điều kiện để ăn học. Cái sự thật này nói ra chỉ tạo thêm bi kịch. Bất hạnh chồng lên bất hạnh. Cho tới khi bà nhắm mắt, em chắc chắn bí mật này sẽ bị chôn vùi. Nếu không phải vì anh đã biết... thì em...

Phải rồi, nếu như tôi không vô tình đọc được những dòng nhật ký cũ kỹ ấy. Có lẽ trong tình cảnh như em, không một người con gái nào đủ can đảm có thể nói ra, lại còn nói ra trước mặt người yêu mình. Nhưng liệu còn có số phận nào giống như em không? Đôi mắt tôi lúc ấy hình như chỉ nhìn thấy một mình em phải chịu sự giày vò với nỗi đau tinh thần. Cơn mưa đêm vẫn còn dai dẳng, trút

xuống hai chúng tôi những hạt nặng trĩu. Em gục đầu vào ngực tôi, người run lên vì lạnh hay là đang khóc...

- Qua hết rồi Li An, đã qua hết rồi. Anh hứa đấy.

Tôi đã hứa, nhưng giờ đây tôi có còn giữ được lời hứa ấy không? Lúc em buông tay trong cuộc tình này thì tôi đã hiểu em mãi mãi cũng không gạt bỏ được. Em sẽ mãi mãi ôm nỗi đau đó mà không còn số ng bước cùng tôi nữa. Không còn tôi bên cạnh, thứ cảm giác sợ hãi đó sẽ càng giày vò em nhiều hơn. Nửa năm trôi qua rồi, em đã tìm được ai khác thay thế tôi chưa? Để giúp em ngăn vết thương tạm ngừng rỉ máu. Chỉ là tạm thời thôi, vì tôi biết em sợ đau, vì em không thể đối diện với nó nên vết thương sẽ chẳng bao giờ lành lặn.

Ở nơi xa xôi đó em giờ có yên vui không? Lòng tôi nơi đây nào có được phút giây bình lặng...

Sài Gòn, những mùa hoa nở lại...

Nàng cầm ô, tay giơ cao về phía trước đỡ trời hứng lấy giữa cơn mưa. Đã bao lần nàng đứng dưới mưa thế này. Đã bao lần nàng đi qua con đường này. Đã bao lần nàng đứng nhìn ngôi nhà ấy từ xa, cánh cổng vẫn còn đóng chặt bởi chiếc khóa sắt lạnh.

Sài Gòn năm nay mùa mưa vẫn ào ạt, vẫn rả rích, có đôi khi kéo dài thành những cơn dông. Nàng bước trong mưa, làm lấm, lạnh lẽ. Nàng đang đợi chờ điều gì? Dường như kể từ ngày rời xa anh, nàng chẳng buồn đeo vào lại chiếc mặt nạ của mình. Chiếc mặt nạ luôn mỉm cười, không đả đo không dễ dàng xao động trước bất kỳ ai. Khi đeo chiếc mặt nạ ấy, nàng ích kỷ, nàng đầy nhiệt huyết nhưng sẵn sàng tàn nhẫn trước những ai mang cho nàng cảm giác sợ hãi. Nàng chỉ biết sống cho riêng mình.

Rời xa anh, chiếc mặt nạ ấy đã vỡ vụn. Những thú vui thường nhật chỉ còn là thăng hoặc. Những con người mới tìm đến, nàng chẳng còn hứng thú yêu vội như trước kia nữa. Cuộc sống của nàng đi qua những ngày thật lặng lẽ, bình dị. Nàng sống chậm và chuyên tâm với công việc mà mình yêu thích. Mỗi tối, chương trình của nàng ở đài phát thanh được rất nhiều thính giả đón nhận. Nàng giúp mọi người gửi đi thông điệp yêu thương, kết nối những trái tim xa xôi đến gần nhau, nhưng với chính mình thì nàng lại bất lực.

Ngày anh đi, nàng không còn nhớ rõ nữa. Nó mờ nhạt quá, mờ nhạt trong những cơn mưa đọng lại đâu đó trên khóe mắt. Từ bao giờ cũng không biết nữa, nàng vẫn khóc mỗi khi nhớ đến anh. Bao nhiêu mùa hoa đã nở, màu hoa đỏ rực mà anh rất thích. Những cánh phượng cứ thế rơi rụng, tươi tắn tàn cũng giống như chuyện của nàng và anh. Có đôi lúc, trong cơn mưa đêm nàng mới giật mình nhận ra... chia tay thật rồi. Đã kết thúc rồi Li An ơi!

Năm ngoái, cha nàng qua đời sau một cơn tai biến. Nàng đứng lặng bên giường bệnh, không một biểu cảm nào hiện lên rõ ràng ngoại trừ ánh mắt sắc lạnh. Con người mà nàng nghĩ rằng không bao giờ xứng đáng nhận được sự tha thứ. Sự đau đớn, ghê lạnh, giày vò cho đến chết cũng không thấm thía so với nỗi đau mà nàng phải cảm lạnh chịu đựng suốt hơn mười mấy năm qua. Nàng hả dạ lắm, nàng sẽ cười vì con người đó đáng phải như thế. Nhưng tận sâu trong ánh mắt nàng đã run lên, màu đỏ rực lên không phải vì bất kỳ sự cảm phần nào mà chính là nước mắt đang cay. Đôi chân gầy như không thể đứng vững, lúc đó nàng chỉ mong có anh bên cạnh để nói với nàng rằng: “Đã qua hết rồi, Li An.”

Nhưng tất cả chỉ là tiếng vọng trong tâm khảm mà nàng tự nhủ với bản thân. Lời chia tay, chính nàng đã nói ra. Bởi chưa bao giờ nàng nghĩ mình sẽ hạnh phúc với cuộc sống hôn nhân. Hai chữ gia

đình trong bao nhiêu năm tháng trưởng thành đã đủ khiến nàng cảm thấy cuộc sống này mất hết hy vọng. Và khi đã được tự do, nàng rời bỏ chiếc lồng sắt kia không chút nuối tiếc hay vương bận. Nếu có cũng chỉ vì người mẹ đã hy sinh cả cuộc đời vì nàng. Còn với anh, bên anh nàng cảm nhận được cuộc sống mà mình mong muốn. Nhưng nỗi sợ vẫn còn quá lớn, khiến nàng cứ mãi đề phòng tất cả. Và giờ đây, khi nàng nhận ra anh quan trọng đến thế nào thì liệu có còn kịp nữa hay không?

Em nhớ anh, một lần cuối thôi!

Mùa thu đã rụng hết lá, màu lá xơ xác héo tàn bắt đầu với một chút se lạnh của mùa đông. Mùa đông ở Sài Gòn không rõ rệt, không rét buốt như ở Hà Nội nhưng cũng đủ để mọi người nhận biết. Đông đã về rồi. Nàng kết thúc công việc khi đêm đang dần nhỏ từng giọt sương long lanh. Mệt mỏi bước vào thang máy, nàng chuẩn bị bấm nút thì một giọng nói rồi tiếng bước chân vội vã ngăn nàng lại.

- Chờ một chút.

Cô gái thở gấp vì chạy nhanh.

Nàng mỉm cười nhẹ. Cô gái kia trông lớn tuổi hơn nàng.

- Chị lên tầng mấy?

- Tầng 15. Cảm ơn nhé! Phiền cô phải đi lên lại cùng tôi.

- Không sao, chị đang gấp mang cơm cho chồng mà.

Nàng nhìn thấy chiếc cặp lồng cơm cô gái kia đang cầm. Cô nhìn nàng cười thẹn.

Thang máy đến tầng 15, nàng lại phải bấm ngược trở xuống. Ánh mắt chạnh lòng, nàng dõi theo cô gái kia bước ra khỏi cửa thang máy, tiếng bước chân vọng lên xa dần xa dần.

Hình ảnh ngày nào cùng những bữa cơm nóng nàng nấu cho anh, nụ cười anh ấm áp hạnh phúc khi nhìn nàng nấu ăn hiện ra. Nàng đã từng làm được những điều mà nàng tưởng chừng như không thể. Trở thành một người phụ nữ của gia đình đối với nàng là cực hình lắm sao?

Nàng căm ghét bản thân mình. Biết rõ điều anh cần là một gia đình, một mái ấm trọn vẹn sau bộn bề với công việc, nhưng những điều đó chưa bao giờ có trong từ điển cuộc sống của nàng. Màn sương đêm ướt lạnh đọng lại trên vạt áo. Đêm vẫn còn dài lắm...

Những ngày cuối tuần, những buổi chiều gió lộng nàng rảo bước trên con đường quen thuộc. Con đường mà anh và nàng đã từng sống bước ngày xưa. Chiều hôm nay, nàng có một cuộc hẹn để giải quyết công việc. Nàng đến sớm hơn thời gian đã hẹn, không phải vì một lý do nào đặc biệt mà chỉ vì muốn có thêm thời gian dừng lại ở nơi có nhiều kỷ niệm này. May mắn là địa điểm hẹn cũng ở gần đó. Nàng ghé vào cửa hàng nhỏ bên đường, chọn loại cà phê sữa yêu thích. Những điều này nàng vẫn thường làm khi còn anh, nhưng bây giờ nàng chỉ có một mình. Uống cà phê một mình và đi về một mình trên con đường này. Vừa quay người bước ra quầy tính tiền, ai đó bất ngờ lướt qua khiến nàng ngỡ ngàng đứng lặng. Dáng người cao cao, gương mặt thanh tú điềm đậm. Nét trầm lặng đó sao có thể nhận lầm được. Đôi mắt đó không nhìn về hướng nàng. Đến lúc thức tỉnh lại được, nàng vội vàng chạy theo thật nhanh. Ánh nhìn chao đảo khắp mọi nơi dò xét, hốt hả như tìm kiếm một vật báu. Nhưng không kịp nữa. Người đàn ông mà nàng vừa trông thấy đã biến mất. Cái khoảnh khắc ngăn ngại ấy đã cho nàng được gặp lại. Nhưng nó quá ngắn so với khoảng thời gian xa cách bao

năm. Nàng thần thờ, rồi chợt nhận ra... có gặp lại thì đã sao? Là anh thật thì đã sao? Cũng chỉ là quá khứ. Kết thúc này do chính nàng chọn lựa mà.

- Xin lỗi, tôi đã để mọi người phải đợi. Vì có chút chuyện đột xuất nên...

- Không sao. Chúng tôi vừa ra ngoài nghe điện thoại. Anh ấy không biết cô đến lúc nào đâu.

Nàng ngạc nhiên nhìn xuống giọng nói đang đáp lại lời nàng.

- O... người phục vụ dẫn tôi đến bàn này. Vậy chị không phải người tôi cần gặp hôm nay sao?

Cô gái mỉm cười lắc đầu.

- Tôi chỉ đi theo vì ham vui thôi. Một giọng nói cắt ngang ngay sau đó.

- Đến rồi à?

- Vâng, ngại quá. Để anh và chị nhà...

Nàng như chết lặng, câu nói dừng lại dang dở không thể thốt lên trọn vẹn. Ánh mắt ấy nhìn nàng cũng vô cùng kinh ngạc. Đây là người mà hôm nay nàng phải gặp, nhà tài trợ mới cho chương trình của nàng. Có vài điều khoản trong hợp đồng cần phải bàn bạc lại. Có thể sẽ thay đổi một chút về mặt nội dung, vì thế cuộc hẹn hôm nay nàng không thể không đến. Nhưng tại sao lại là anh? Vậy người mà lúc này nàng trông thấy trên đường đến đây, đúng thật là anh rồi.

- ... để anh và chị nhà phải đợi...

Nàng lảng tránh đôi mắt ấy vội vàng. Gương mặt nhanh chóng lầy lại sự bình thản. Nàng mỉm cười.

- Không sao. Ta bàn công việc trước rồi dùng cơm hay là cô muốn cả hai luôn?

- Cả hai. Tôi cũng không muốn làm mất nhiều thời gian của hai vị.

Nàng gượng gượng mỉm cười.

- Không sao đâu. Đừng xem tôi là kỳ đà cản mũi chứ. Nếu như vậy lần sau anh ấy sẽ không cho tôi đi cùng nữa. - Cô gái với nét mặt hạnh phúc quay sang khoác tay người đang ngồi bên cạnh. - À, anh này. Anh cũng phải cảm ơn cô ấy đấy.

- Cảm ơn ư? Có chuyện gì sao?

Người đàn ông thở cấn cấn. Nàng cũng ngỡ ngàng trước câu cảm ơn của cô gái.

- Đúng vậy. Còn nhớ đêm hôm trước em mang đồ ăn khuya cho anh không? Chính là cô ấy, thang máy chỉ có em đi lên cô ấy thì đi xuống. Nhưng cô ấy nhường cho em trước. Rồi sau đó phải đi ngược trở xuống.

Nàng lại ngăn người thêm lần nữa, thì ra sự sắp đặt ngẫu nhiên này đến với nàng từ trước đó.

- Thì ra người lần trước trong thang máy là chị. Thảo nào tôi trông chị quen quen. Trong lúc chờ đợi thức ăn dọn ra, ta hãy nói về điều kiện mà anh đưa ra nhé.

Nàng chuyển hướng câu chuyện sang công việc. Sau khi cả hai đã có được sự thống nhất cuối cùng, hợp đồng mới cũng được hoàn

thành. Ba người bắt đầu bữa ăn tối. Nàng khá trầm lặng, nhưng vẫn niêm nở tiếp chuyện mỗi khi cô gái hỏi. Cô là một người hoạt bát và biết cách phá tan bầu không khí ngột ngạt mà nàng đang cố gắng kìm nén. Nàng quan sát cô rất kỹ, gương mặt ấy thật hiền, hình như đôi mắt ấy không nhìn thấy ai khác ngoài người đàn ông đang ngồi bên cạnh. Từng cử chỉ, từng lời nói đều thể hiện sự quan tâm yêu thương hết mực. Nàng thoáng mỉm cười, hình như trước kia nàng đã không làm được như vậy.

- Chì cười gì vậy? - Cô gái hỏi.

- Tôi cười vì tôi ganh tỵ với cô. Cô chắc chắn sẽ trở thành một người phụ nữ giỏi giang của gia đình.

- Đó chẳng phải là mong ước giản đơn của mọi cô gái hay sao? Có một gia đình nhỏ và những đứa con. Dù nói là đơn giản nhưng không phải ai cũng may mắn có được.

- Vậy sao? Tiếc là mong ước của tôi không được giản đơn như thế. Có điều... sự thật là trông hai người rất xứng đôi.

Nụ cười nàng khẽ rạng ngời. Nàng sợ nụ cười nguy tạo đó sẽ không tiếp tục che giấu được mãi.

Đêm tối, bước chân trĩu nặng trên con đường về nhà. Những hình ảnh của anh cùng với một người con gái khác. Những lời nói thân mật như giúp nàng khẳng định hiện thực trước mắt. Khóe mắt nàng cay, những tia sáng lóe lên từ ánh đèn điện.

Có phải em vẫn đang chờ anh? Câu hỏi đó đến hôm nay em mới dám tự vấn bản thân mình. Nhưng cũng chính vào khoảnh khắc đó, em nhận ra rằng mình đã sai. Em lấy tư cách gì để chờ anh? Lấy tư cách gì đây? Dẫu cho anh đã quay về, em vẫn còn yêu, anh vẫn còn nhớ... thì đã sao? Nếu không phải kết thúc như thế này,

thì em vẫn sẽ tiếp tục là người mang đến tổn thương cho anh. Một lần nữa, hay là hai, hay sẽ là vô vàn nỗi đau kéo dài?

Em, quá khứ day dứt đau đớn chẳng thể nào buông xuống được. Xa anh, đã có lúc em gục ngã với nỗi ám ảnh đó, em ước gì bên cạnh có anh. Anh biết không? Anh đã gỡ bỏ chiếc mặt nạ chặc chặc của em xuống và em không tài nào đeo nó vào lại được nữa. Chuỗi ngày xa anh, màu xám len lỏi vào tâm hồn em. Giờ đây gặp lại, em chợt hiểu bao năm qua em vẫn ôm lấy sự ích kỷ của riêng mình. Nhưng tận sâu trong góc tối của trái tim, em đã không nhận ra nước mắt rơi nhiều như thế từ bao giờ. Em khóc, không phải chỉ vì nỗi nhớ anh quá đỗi. Em khóc, vì sự chờ đợi trong em là vô ích, vì nỗi bất lực của chính bản thân mình. Đứa con gái như em vốn dĩ đâu xứng với tình yêu của anh. Mãi mãi đối với em hôn nhân là một nỗi ám ảnh đáng sợ, là thứ phá hủy tất cả. Gia đình, hai chữ bình dị là mơ ước của bao nhiêu người nhưng em lại chọn cách chối bỏ. Đối với anh, em càng không đủ dũng cảm để tin rằng có thể bước bên anh đi đến cuối cùng những chông chênh của cuộc đời.

- Li An!

Giọng nói đến gần từ phía sau. Nàng chậm rãi quay lại, trong bóng tối nàng nhanh chóng giấu đi những vệt nước mắt còn đọng trên khóe mi.

- Lâu rồi không gặp anh.

- Phải. Anh cũng muốn gặp lại em. Người ở công ty cho anh địa chỉ ở đây. Không ngờ em lại dọn về nhà.

-Ừ, chỉ có mẹ và em gái sống cùng nhau em không an tâm. Nơi này cũng gần với công ty, công việc của em lại hay về rất trễ.

- Em, mẹ và em gái ư?

Nàng gượng cười nặng trĩu.

- Ông ấy mất rồi.

- Khi nào? - Nét mặt anh thẳng thốt nhìn nàng.

- Ba năm.

- ...

- Thôi đừng nhắc tới nữa làm gì. Em vẫn chưa nói chúc mừng anh. Mừng cho anh đã tìm được hạnh phúc. Em biết mà, người đàn ông rồi sẽ thành công như anh nên gặp cô gái đó sớm hơn... Người con gái có thừa cảm thông để luôn thấu hiểu và đủ kiên nhẫn để hài lòng với cuộc sống gia đình, hoàn toàn chuyên tâm để làm một người vợ, người mẹ của các con anh.

Nàng mỉm cười nhìn anh, nụ cười thanh thản để n lạ.

- Cảm ơn em. Còn em? Đã tìm được một nơi để dừng chân chưa?

- Không, em cảm thấy cuộc sống bây giờ rất tốt. Em đã quen như vậy rồi.

Anh nhìn nàng, ánh nhìn câm lặng.

- Li An... có lẽ anh không nên đến đây. Có lẽ hôm nay là lần cuối cùng anh và em gặp nhau như thế này... Em vào nhà đi. Tạm biệt.

- Tạm biệt.

Anh quay lưng bước đi, dáng hình người đàn ông ấy xa dần xa dần dưới ngọn đèn vàng trải dài trên đoạn đường vắng. Mưa, trút xuống từng hạt, mọi cảm xúc đã nén chặt trong tim nàng vỡ tung. Đôi chân đã đứng lặng từ rất lâu, bất ngờ lao nhanh qua màn mưa

đêm về phía chiếc xe vẫn còn chưa rời khỏi. Vòng tay nàng ôm anh từ phía sau, vội vã nhưng siết chặt, tựa như chỉ muốn níu kéo thứ đã vụt khỏi tầm tay. Giọng nàng cất lên rất khẽ, chẳng đủ để lọt qua tiếng mưa rào rạt.

- Em nhớ anh.

Mưa vẫn cứ rơi, mỗi lúc một lớn hơn. Nàng vẫn ôm anh như vậy, bàn tay nàng được giữ trọn trong một bàn tay khác to hơn, vững chắc hơn. Nàng cố để cho phút giây ấy kéo dài thêm, bàn tay mà nàng đã buông rơi từ lâu. Nàng hiểu mọi chuyện đã kết thúc, nhưng chỉ một lần cuối thôi. Một lần cuối để nàng kịp nói lời từ biệt cho tình cảm của riêng mình. Để lần cuối cùng này cả anh và nàng đều là người bước đi. Bàn tay không còn nắm chặt bàn tay. Nàng từ từ rời xa, nước mắt hòa vào trong mưa, nỗi đau nào rồi cũng sẽ tan biến. Sau cơn mưa sẽ không có cầu vồng, nhưng ngày mai trời lại sáng...

***

Điện thoại nàng reo lên, trên màn hình hiển thị dãy số lạ. Một cuộc hẹn. Nàng chấp nhận trong sự kinh ngạc lẫn hồ nghi.

Buổi chiều bắt đầu cùng những vạt nắng đã nhạt màu, nàng ngồi bên mảng tường gạch đỏ cũ kỹ trong một quán cà phê. Cô gái đến cùng chiếc va li xách theo trên tay, một chút ngạc nhiên vẫn còn lưu lại nơi ánh mắt nàng nhìn cô. Tách cà phê đã nguội trên tay cô, còn của nàng đã vơi đi quá nửa. Nàng vẫn im lặng, chờ đợi điều mình cần lắng nghe, hoặc là trả lời cho cô những câu hỏi liên quan, nàng nghĩ như vậy.

- Cô không thắc mắc về cuộc hẹn ngày hôm nay sao?

- Tôi chỉ thất vọng vì dù là lý do gì, cũng không cần thiết phải có cuộc hẹn hôm nay. Cô hiểu mà, phải không? Nhưng tôi chắc chắn sẽ không có sự thay đổi nào khác.

- Ai mới là người thực sự không hiểu đây?

Người ích kỷ như cô làm gì có tư cách để nói những lời đó.

Giọng cô gái dứt khoát, ánh nhìn như những tia sắc nhọn đâm thẳng vào. Khác hẳn với vẻ hiền dịu mà nàng gặp lần đầu. Nàng trừng mắt ngạc nhiên, nhưng không đáp lại. Nhanh chóng lấy lại vẻ điềm nhiên, nàng đứng lên và định quay đi.

- Tôi đã thấy anh ấy khóc...

Đôi chân bất chợt dừng lại, sự thảng thốt cất lên trong tâm trí, nàng vẫn quay lưng về phía cô.

- Nắm chặt tay anh của cô mà khóc, trong cơn say... vào cái đêm hôm sau ngày chúng ta ngộ ngộ ăn tối với nhau...

Lúc này, nàng đã ngã hẳn người xuống ghế. Ánh mắt nàng nhìn cô như muốn tìm kiếm muôn vàn lời giải đáp.

- Tôi đã ở bên cạnh anh suốt năm năm. Năm năm chờ đợi, cuối cùng tôi cũng mãn nguyện cười trong hạnh phúc. Đám cưới sẽ được cử hành vào cuối tuần này. Cô có cảm thấy tôi xứng đáng nhận được những điều đó không? Tại sao tôi phải làm kẻ cao thượng nhường lại tình yêu của mình cho người khác? Vậy mà trước đám cưới tôi biết được người sắp trở thành chồng mình lại đi khóc vì một người con gái khác. Hạnh phúc là của cô, cô không chịu trân trọng. Sáu năm trước đã vậy, có sao sáu năm sau cô cũng lại làm như vậy?

- Dù thế nào thì mọi chuyện cũng đã kết thúc... Nếu cô yêu anh ấy thực sự thì đừng để tâm đến quá khứ... Hãy yên tâm quay

về làm cô dâu của cô, anh ấy là người có trách nhiệm, lại không dễ dàng thay đổi những gì đã quyết định. Và hơn hết, người đàn ông như anh ấy cần một gia đình trọn vẹn. Tôi thì không bao giờ cho anh ấy được cái điếu trọn vẹn ấy.

Nàng lại đứng dậy rời khỏi ghế một lần nữa.

- Vậy thì anh ấy đã vì cô mà thay đổi đến bản thân cũng không nhận ra.

- ...

- Không có anh ấy, tôi chắc chắn sẽ rất đau khổ, nhưng rồi tôi sẽ quên, sẽ trở lại là tôi của ngày nào. Còn cô, không có anh bên cạnh, sẽ không còn ai giúp cô xóa đi nỗi đau của quá khứ dù chỉ là tạm thời. Anh ấy đã nói như vậy... nói trong nước mắt... trong nỗi đau mà tôi nhìn thấy rất rõ... Tôi muốn xem như đó chỉ là những lời nói nhảm của kẻ đang say. Nhưng tàn nhẫn thay... chính những lúc ấy thì con người ta mới dám nói thật lòng mình.

Giọng cô gái dứt quãng trong tiếng nấc nghẹn ngào. Nàng sững sờ...

- Cô... cô vừa nói... sao?

- Chẳng phải cô nói là không quan tâm nữa sao?

- ...

- Cuộc đời đúng thật là một vở kịch, cô không có quyền chọn lựa cái kết như thế nào. Nhưng cô có quyền làm chủ vai diễn của chính mình... Đến giờ tôi phải ra sân bay rồi, chào cô! Hai cô gái nhìn nhau, cái nhìn chạm nhẹ rồi lướt qua nhanh chóng. Nàng ngơ ngác, lặng đi. Bao cảm xúc hỗn độn, bao suy nghĩ vẫn còn đó như

chưa bao giờ gạt bỏ. Bất chợt, nàng muốn đến một nơi, nơi có khoảng trời bình yên vẫn đang đợi chờ nàng...

***

Cảm ơn em, một người đã đến sau nhưng đủ lý trí để giúp anh nhận ra những sai lầm mà anh nên dừng lại. Và xin lỗi em, vì anh phải để em ra đi, vì em xứng đáng được một bàn tay khác níu giữ, người sẽ yêu em nhiều hơn anh. Tình yêu trọn vẹn dành riêng cho em.

Một lần cho ta quay trở lại nơi bắt đầu, có được không em? Một lần nữa để anh nắm tay em thật chặt, không cho em cơ hội nhìn lại mảng quá khứ đã ngả sau nỗi ám ảnh đó nữa...

Gặp lại em giữa muôn ngàn ký ức, hạnh phúc lẫn nỗi đau. Anh đã luôn tự hỏi yêu thương ngày xưa đâu mất rồi? Một cơ hội cho ta tìm lại, liệu có còn kịp không? Đã bao lâu rồi, nỗi nhớ em chôn chặt trong trái tim anh? Dường như anh chưa bao giờ nói nhớ em. Anh nhớ em nhiều hơn cả nỗi đau của những tháng ngày xa cách. Đã bao lâu rồi anh không còn nhìn thấy nụ cười em, nụ cười hạnh phúc chỉ mỗi khi ở bên anh?

Nếu như em biết dưới cơn mưa ngày ta tương phùng, anh đã đau đớn biết nhường nào. Đau vì biết được, em lại đang kìm nén nỗi đau của chính mình. Chỉ đến khi những hạt mưa rơi ào ạt rất buốt em mới dám bật khóc. Mất đi một người thân, nhưng nỗi đau trong em có cả hận thù. Vậy mà lúc em cần anh nhất thì anh vẫn còn đang chìm ngập trong nỗi day dứt về em. gương mặt em lúc đó đủ lạnh để có thể lừa gạt người khác. Nhưng em biết không? Đứng trước anh, em diễn tặc lắm.

Em đã nói người như anh rồi sẽ kết hôn, sẽ có một cuộc sống gia đình bình thường như bao người. Đi làm về hơi đùa với con thơ,

cùng vợ con ăn bữa cơm nhà ấm cúng. Anh là trụ cột của gia đình, anh sẽ hạnh phúc với những điều bình dị ấy. Suốt bao năm qua, sau những cố gắng cho công việc anh vẫn nghĩ rằng một tương lai như thế là lẽ tất nhiên. Nhưng ai nói anh nhất định sẽ chọn cuộc sống đó. Định mệnh đã sắp đặt sẵn tất cả, nhưng ta có quyền chọn lựa chấp nhận hoặc là không. Lựa chọn nào cũng sẽ có cái giá của nó, chỉ cần bản thân hiểu rõ thì tất cả đều xứng đáng.

Anh đã tìm ra câu trả lời, khi nhìn thấy em một lần nữa ở nơi ta bắt đầu.

- Một lần cho ta quay trở lại nơi bắt đầu, có được không em?

Yêu đi rồi khóc

"**M**ai anh bay rồi!"
Yên lặng. Không phải bởi vì tôi đang chắt chứa cảm xúc. Chỉ vì cảm thấy trong trường hợp này thì câu nói bất thành lời đó hơi bất thường. Con mưa đêm cứ rả rã bên tai và anh gọi tôi ra nơi công viên chỉ để thông báo ngày mai anh sẽ lên đường sang Nhật. Tôi đã biết, anh cũng đã thông báo điếu này trên facebook.

"Ừ. Chúc may mắn." Tôi cười. "Vậy nên muốn hẹn gặp lần cuối hả?"

"Chỉ là muốn gặp thì gặp thôi..."

"Lạ lắm anh, khi có người đột ngột nói ra đi. Dù cho người đó là ai, người quen hay bạn thân hay người thân... em đều cảm thấy chạnh lòng."

"Anh đã nói những cô gái như em càng cô tạo ra vẻ ngoài khác biệt càng chứng tỏ mình non nớt và dễ tổn thương. Thái, em vốn rất đơn thuần."

"Đơn thuần? Em không thích bị gán cho cái cụm từ đó chút nào. Nhưng thôi, không bàn cãi. Đẳng nào thì mai anh cũng rời khỏi đây."

"Mỗi chúng ta đều sẽ thay đổi, chẳng ai mãi giống y như lúc đầu. Biết đâu anh lại muốn quay về."

Ngày hôm sau, tôi ngồi ở quán cà phê. Bên khung kính, những hạt mưa cứ đổ ào ạt phủ mờ. Đường sân bay thênh thang, những chiếc máy bay lần lượt cất cánh rồi mất hút trong cái âm thanh đều đều. Tôi mãi miết nhìn theo. Câu nói đó cứ quanh quẩn trong ý nghĩ, đan xen với những hình ảnh đã nhạt nhòa. Đáng lẽ người nói câu đó phải là người chiêm nghiệm trọn vẹn trái tim tôi. Người tôi đã rất yêu, dẫn cho câu nói ấy có ý nghĩa chia ly. Người đã bước vào cuộc sống này, rồi lại ra đi không một lời cáo biệt, có khi cả đời cũng không gặp lại. Còn một người chỉ là vô tình đi ngang qua, vốn dĩ tồn tại hay biến mất, ở lại hay ra đi cũng như nhau cả thôi, chỉ khác ở một câu nói: “Mai anh bay rồi” - sự ra đi có báo trước lại được nghe từ người đi ngang qua.

***

Tôi thường ví von tuổi hai mươi giống như những vệt sáng của pha lê. Dù là dưới bất kỳ thứ ánh sáng nào thì pha lê đều có thể phản chiếu rất lung linh. Nhưng người ta vẫn thường nói “pha lê lung linh dễ vỡ”. Những tưởng trên đoạn đường chông chênh phía trước, tôi không sợ phải bước một mình. Định mệnh đã mang người đến trong cái khoảnh khắc ban mai đầu tiên. Người đã dạy tôi rất nhiều thứ, nhiều đủ để khiến thế giới giữa hai chúng tôi là một vách ngăn biển cả. Nhưng ở tuổi hai mươi, tôi gần như hội tụ tất cả những nhiệt thành của một người trẻ, tôi chân thành, tôi nồng nhiệt, tôi bất chấp hiện tại để yêu người. Những khoảnh khắc ít ỏi bên cạnh người, tôi nâng niu như là thứ hạnh phúc trọn vẹn. Tôi chỉ cần có hiện tại, thế thôi!

Nhưng tôi không thể gìn giữ mãi những suy nghĩ tinh khôi ấy. Chúng vỡ vụn rất nhanh. Bởi vì người sẽ không thể yêu tôi nếu tương lai của người không đủ vững chắc. Tôi nhận ra trong sự chờ đợi bằng tất cả tin yêu, niềm tin khi đó đủ để tôi tưởng rằng nó sẽ được đặt trên tất cả những danh vọng. Cuối cùng, người đã không

trở về nữa, cũng như lúc ra đi tàn nhẫn đến mức không cho tôi lấy một lời hứa. Rồi thì những yêu thương cũng không đủ để tìm về giữa biển người chông chênh.

Và con đường này tôi vẫn phải tiếp tục bước, bước một mình. Một mình bon chen vào cái xã hội hỗn loạn, nơi mà những gương mặt người ngày ngày lướt qua nhau vô cảm. Những gương mặt biết cười ấy khiến tôi kinh hãi, bởi tôi không giả tạo được như họ. Tôi không thể cười nói thản nhiên với những dõng dạc trá thường nhật, với những kẻ bất cần sự thật. Chỉ cần bề nổi của những dõng dạc ấy được che chắn tốt nhất, đó mới là cái họ quan tâm. Lại lòng thay, họ cứ cười với nhau, họ tán tụng lẫn nhau, họ càng không bôi tro trát trấu vào mặt nhau. Thật là nực cười. Ngăn ấy những quy tắc khiến tôi ngạt thở đến nỗi muốn bước lùi về phía sau, cái thế giới đó tôi chẳng muốn vướng bận vào. Có thể ngay lúc đó tôi chỉ muốn khép mình vào một góc khuất an phận. Ổn định với công việc của một viên chức bình thường và một cuộc sống không nhộn nhịp khuấy động. Tôi đã thực sự nghĩ thế, nhưng bản chất tôi vốn là không chịu an phận rồi. Tôi muốn bứt phá, muốn cầm một cán búa thật to đánh cho tan nát cái tầm chắn dày cộm mà những kẻ ngoài kia muốn dùng để nhốt chìm tôi trong thế giới thượng lưu của họ. Tôi đã từng nghĩ, sẽ có một bàn tay nắm chặt lấy, hướng dẫn tôi biết phải làm sao khi gặp những vấn đề khó giải quyết, nói với tôi khi đứng trước những con người ngoài kia tôi phải biến tấu nét mặt như thế nào. Khi tôi vấp ngã, vẫn là bàn tay đó đỡ tôi đứng dậy, cho tôi nghị lực tiếp tục bước đi. Nhưng bàn tay đó nếu không phải của người thì sẽ không là của ai khác. Tôi không cần ai cả.

“Em biết không, anh không có nhiều thời gian để suy nghĩ cho quá nhiều thứ. Anh phải để dành nó cho công việc. Vì vậy nếu để cho bản thân nghỉ ngơi, sợ rằng anh sẽ luôn sống trong nỗi lo lắng tiêu cực.”

“Kể cả khi có em bên cạnh sao?”

“Từ khi gặp em, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Vì em đã trở thành nỗi lo lắng của anh. Nếu như anh không thể giữ được em thì sao?”

Người đã từng giữ lấy tôi sao? Hay vì cảm thấy không thể giữ được mà cứ thế buông tay. Đây là cái lý lẽ gì? Tôi không thể hiểu được. Chẳng không muốn hiểu. Người đã chọn lựa ra đi không lời cáo biệt, dù là vì ai thì con đường ngày sau liệu rằng có lối quay về cho cả hai? Nỗi đau nhức nhối đó, buốt tim đó nhưng nước mắt lại không thể rơi. Hay chuyện đáng cười hơn là đáng khóc?

***

Tôi đã từng khóc cho tuổi hai mươi, những góc khuất của đêm cứ thế lấy đi từng cơn đau. Nước mắt đã từng ướt đầm bên gối, đã khóc quá nhiều cho tất cả những vết thương không phải chỉ riêng người gây ra. Rồi tôi cũng sợ hãi lấy nước mắt của chính mình, tự nhủ rằng bản thân không được rơi thêm giọt nào nữa. Nhưng không được. Cảm giác đau khiến tôi không tìm được nước mắt, cách duy nhất là phải xoáy vào tận cùng vết thương. Đau hết cỡ rồi thì không còn đau đớn nào hơn khiến bản thân phải khóc. Tôi đã làm được, chỉ là, được và mất, hai thứ đó luôn song song nhau. Nụ cười lúc ban sơ đã mất dần trên gương mặt này. Đôi khi, tôi chợt thấy bản thân sao lạ lắm.

Anh, một kẻ xa lạ nhưng quen thuộc. Xa lạ với cuộc đời tôi nhưng tôi biết anh là ai. Chỉ ít là trong trí nhớ của một cô gái đã từng non nớt. Tôi không còn như vậy nữa, nên khi anh lại xuất hiện, tôi đã chẳng nghĩ được gì. Ừ thì gặp lại một người quen, thế thôi. Tính chất công việc buộc anh vào tôi hay chính tôi phải chịu đựng những kiểu bông đùa quái gở của anh. Con người đó, dù là trước kia hay bây giờ, đi xa cách mấy rồi quay lại cũng chỉ có nét mặt già hơn, nham

hiếm hơn. Tôi thường không màng phí lời trước những lần như thế. Có điều trong công việc, anh là một người lãnh đạo có tinh thần trách nhiệm cao. Cũng chính vì công việc khá tốt nên tôi thường không có lý do từ chối cho những lời mời cùng dùng cơm. Không tìm thấy ưu điểm nào khác ở anh, hoặc cũng có thể đối với tôi anh cảm thấy không cần thiết phải thể hiện bản thân.

“Muốn biết anh nhận xét về em của hiện tại và quá khứ như thế nào không?”

“Nói thử xem?”

“Em xinh đẹp nhưng lãnh cảm hơn xưa.”

“Thế ngày xưa em bình thường đến cỡ nào vậy?”

“Trong trí nhớ của anh, em đơn thuần và nhiệt thành. Tràn đầy nhiệt huyết và yêu thương. Chỉ ít thì đó là điều đặc biệt từ em mà anh chưa bao giờ gặp ở những cô gái khác, trong thời điểm đó.”

Tôi đáp trả bằng sự im lặng. Giữa tôi và anh chẳng có gì để nói ngoài công việc, còn chuyện ngày xưa... Tôi đâu còn là tôi của ngày xưa nữa. Những ý nghĩ yếu ớt giờ đây không thể làm tôi bị xáo trộn. Thi thoảng tôi bắt gặp một vài điều quen thuộc. Thay vì bỏ ngỡ tìm kiếm chúng như trước kia, ngoài ánh mắt điềm nhiên ra tôi còn biết làm gì hơn. Thật sự dù tôi có muốn hay không thì vị trí tôi đứng đã thay đổi từng ngày. Sẽ không ai được phép điều khiển tôi nữa. Tôi hiểu rõ bản thân có thể làm được gì. Tôi tin vào khả năng của chính mình và sẽ chỉ sử dụng cho lợi ích của tôi. Không thể cứ mãi để mặc cho những suy nghĩ quá cảm tính nhấn chìm bản thân. Tôi bắt buộc phải tập quen với những sự thay đổi đột ngột. Sự thật vốn không có ý nghĩa gì cả. Chỉ cần nó chẳng tổn hại đến ai và quan trọng kết quả là công việc được thuận lợi. Phải nói rằng cái cảm giác sung túc đầy đủ về vật chất nó khiến tôi cảm thấy an toàn

trên hết. Tôi cũng phải bỏ ra nhiều chất xám để suy nghĩ, nhưng như thế xứng đáng hơn là bỏ ra chất xám của mình để lo lắng hay quan tâm cho một ai đó. Thật phù phiếm và vô ích.

“Người mà em đã đợi... Anh ta có quay về không?”

Tôi ngồi trong xe nhìn những hạt mưa đang rơi. Chiếc xe rong ruổi trên con đường về với biển. Bất ngờ pha lẫn chút hồ nghi. Tôi không né tránh, nhưng cũng không muốn trả lời.

“Anh nhớ ngày xưa, em từng nói phải đợi một người.”

“Anh quá tự tin rồi chẳng? Những chuyện ngày xưa... em còn không nhớ mình đã từng nói gì nữa. Anh làm sao vậy? Là quá đầy.”

“Khác lạ sao? Cô gái, em đã hiểu về anh được bao nhiêu rồi? Tính cả khoảng thời gian chúng ta quen biết trước đó.”

“Tất cả đều nguy hiểm. Và em không cần phải tìm hiểu.”

Kít t ttt...! Tiếng xe thảng đột ngột. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì ánh mắt ấy đã bám chặt vào tôi.

“Thì ra em vẫn luôn đề phòng anh. Anh khiến em cảm thấy không an tâm đến vậy hả?”

Sự áp đảo đó dù thế nào cũng làm tôi bối rối. Nhưng ngay lập tức, tôi tìm lại được sự bình tĩnh.

“Đến cả cơ hội thích ứng như một người bạn anh còn không cho em. Em biết phải đối xử với anh như thế nào? Em nghĩ trong công việc chỉ cần làm tốt vai trò hỗ trợ nhau là đủ.”

Tôi mở cửa xe ngay khi dừng lại ở khách sạn. Ngoài nội dung công việc cho những chuyên công tác thì những hoạt động khác tôi hoàn

toàn muố n được riêng một mình.

***

“Đây là tài liệu, nội dung ý tưởng, khảo sát thực tế và cả hợp đồ ng soạn sẵn. Lát nữa em không cùng anh đế n gặp đố i tác được. Xin lỗi.”

Tôi gắ ng gượng lên tiế ng, cổ họng đã rất và giọng khàn khàn không tài nào nghe rõ.

“Em bệnh?”

Nét mặt anh biế n đổi khi nhìn xoáy vào đôi mắ t tôi. Đó là sự lo lắ ng sao? Tôi phớt lờ.

“Có một số điề u câ n lưu ý lúc em làm...”

“Anh đang hỏi em, em bệnh phải không?”

Cái cách anh quát thẳng vào mặt, rô i bàn tay câ m lắ y tay tôi siế t chặt kéo về phía trước, cả ánh mắ t á y thể hiện rõ ràng sự giận dữ đế n khó hiểu. Tôi cảm thấ y cánh tay đau rã rời, ánh mắ t á y vẫn đăm đăm đeo bám tôi không rời. Rô i sau đó nữa, tá t cả xung quanh đê u là màu đen. Sức khỏe của tôi ít khi giảm sút, nhưng mỗi lâ n bệnh tôi chỉ muố n ở yên trong phòng ngủ một giấ c dài. Lúc mở mắ t nhìn đò ng hồ thì ngày đã về chiề u, còn nhớ lúc sáng tôi vừa gặp anh mà bây giờ đã nằ m trong phòng khách sạn của mình. Tiế ng sóng biển vỗ ngoài kia, mặt trời đã bắ t đầ u ngả màu. Tôi khoác hồ chiế c khăn choàng, trước khi đi còn kịp nhìn thấ y trên bàn thuố c hạ số t được đặt sẵn. Đôi chân mệt mỏi lết xệt ra khỏi gian phòng. Tôi đi về hướng bờ biển. Tôi không muố n nhớ lại ngày trước, nhưng khi nhìn gói thuố c trên bàn, nước mắ t lại chực trào. Chỉ có cách bước đi thật nhanh, làm gì cũng được, nhìn dòng người ra

vào ô`n ào bên trong một quán bar, hay đám trẻ con chơi đùa buổi chiều u` tô`i vẫn chưa chịu về` nhà. Tiếng cười của chúng cho tôi cảm giác bình yên.

“Anh à, chúng ta đi ngắ`m biển đi. Em muố`n được ngắ`m biển cùng anh.”

“Thời tiế`t đang giao mùa, em sẽ dễ nhiễm bệnh đầ`y. Anh nhớ là em đâu thích uố`ng thuố`c.”

“Thuố`c thì ai mà thích.”

“Vậy thì ngoan ngoãn ở nhà đi, đầ`n lúc em bệnh, bắ`t em uố`ng thuố`c chẳng phải còn khổ sở hơn.”

“Ồ, vậy không đi nữa.”

“Sẽ đi. Xem như anh lâ`y lý do công việc. Đợi em nghỉ hè, công việc của anh cũng bớt lại, chắ`c chắ`n sẽ có thời gian đi mà.”

Bãi cát với gió nô`ng nàn, mặt trời đã tắ`t lịm và tôi một mình. Trong dòng ký ức về` người tôi không nhớ là có biển. Tôi vẫn giữ một khát khao riêng, sẽ cùng người ngắ`m hoàng hôn và đón bình minh ở một bờ biển nào đó. Nhưng tắ`t cả đầ`u đã không còn kịp.

“Em viế`t gì lên tay anh đầ`y?”

“Suy nghĩ đi! Anh thông minh như vậy mà.”

“Không nghĩ được, nhiề`u chữ quá. Mắ`t anh có phải mắ`t thánh đâu mà nhìn xuyên thắ`u được.”

“Anh thực sự không để tâm gì hế`t.

“Cái gì mà em thuộc về` anh. Đã ký tên đóng dầ`u. Ha ha ha... Phải vậy không? Em suy nghĩ kỹ chưa? Ha ha ha...”

“Ồ...ơ... Cái gì mà em thuộc về` anh. Nói sai rồi. Phải là... ơ mà anh trên em hả? Rõ ràng là biết mà nói là không. Nghe cho rõ đây: anh thuộc về` em, đã ký tên đóng dấu. Hi hi hi...”

“ ...”

“Anh viết gì đó? Chỉ có ba chữ cái C.O.E.”

“Em cũng thích đoán lắm mà, suy nghĩ đi!”

Màn đêm tĩnh lặng, đèn tiêng cười tôi bật lên cũng như âm thanh vang vọng của biển cả. Người đã bắt đầu một lần, tôi gục đầu xuống gối, men rượu trong từng hơi thở lơ đãng phả ngược vào mặt. Trực giác mách bảo tôi rằng ai đó đang ở ngay bên cạnh, thật gần. Hình ảnh trước mắt lúc này bỗng chao đảo đèn lạ, gương mặt sao quen quá, quen đến nỗi muốn khóc. Nhưng rõ ràng bộ quần áo này giống như quần áo anh sáng nay tôi gặp.

“Đồ` Lipton chết tiệt... ai cho phép anh có gương mặt giống đến vậy hả? Hơ... hơ... Tôi ở đây mà cũng tìm ra... Không đúng... anh đâu có giống người đó... không giống chút nào. Hơ... hơ... hi hi hi... chắc tôi uống hơi nhiều. Nhưng không sao... không cần anh... đi về` đi... tôi muốn một mình... một mình thôi...”

“Em đang khóc sao? Có đáng không? Đau khổ như vậy có đáng không?”

“Tôi biết... ha ha... tôi biết chứ... mà đáng cái gì vậy?”

“Thái. Thái à!”

Tôi nghe thấy tên mình được gọi thật to.Ồ... đồ` Lipton chết tiệt... lại là anh. Anh mới ở đây mà sao giờ bay ra đó rồi. Sao có tới hai Lipton luôn vậy?Ồ... giờ chỉ còn một Lipton...

“Thái, em sao thế? Đang bệnh mà còn uống rượu. Sao lại một mình đi ra đây?”

“Đồ Lipton chết tiệt... uống có một chút à... sao cứ cấn nhẩn mãi... đã nói là đi về đi mà... tôi muốn đón bình minh... muốn ngắm mặt trời... hi... hi...”

“Ngắm mặt trời thì lúc nào mà không được. Em đang bệnh.”

“Nhưng mà... cũng đâu kịp nữa đâu... không kịp rồi... Suốt cuộc đời này cũng không còn kịp để ngắm nữa... người có biết không...”

Tôi cảm thấy đôi mi nặng trĩu quá đôi. Phải nhắm lại thôi. Phải nhắm lại cho màn đêm cũng được nghỉ ngơi.

Mùi gió biển xông thẳng vào mũi. Tôi bừng tỉnh. Mặt trời sang một ngày mới từ lúc nào, tôi chuyển từ nét kinh ngạc đến băn khoăn rồi lại tự hỏi chuyện gì đang xảy ra. Cả cái người đang ngồi kế bên cạnh tôi cũng vậy. Anh đến khi nào? Trong đầu chỉ nhớ vồn vồn buổi chiều hôm qua, tôi rời khách sạn, còn anh đang gặp đồng tác, tôi vào quán bar uống vài ly rượu... cảm giác choáng váng vẫn còn dư âm...

“Thái, chúng ta ở bên nhau đi!”

“Hả? Anh nói cái gì?”

“Anh nói, em hãy ở bên anh. Kể từ hôm nay, hãy ở bên anh.”

Hai mắt tôi mở to, tự trấn tĩnh bản thân liệu mình có nghe lầm chẳng? Vì tôi còn chưa tỉnh rượu.

“Anh nói nghiêm túc đấy. Cuộc sống của em bây giờ có phần của anh luôn, được chứ?”

“Đồ Lipton chết tiệt! Anh nói điên gì vậy hả? Bớt giỡn đi!”

Tôi nói như hét lớn. Chẳng hiểu anh muốn bông đùa kiểu gì. Nhưng cũng không muốn hiểu. Tôi vừa đứng dậy định bỏ đi, thì bàn tay lại một lần nữa bị nắm chặt.

“Em có thấy trước giờ anh nói gì nghiêm túc mà không thực hiện chưa? Bất kể em có đồng ý hay không. Không cần em phải có tình cảm hay yêu anh. Chỉ cần để anh có mặt trong cuộc sống của em, ở bên anh chẳng phải em sẽ an toàn hơn sao? Chí ít thì trước mặt anh em không phải che chắn bản thân và kìm nén trong mọi.”

Và rồi đó là cách anh tồn tại trong mắt tôi, trở lại hiện hữu trong cuộc sống của tôi. Chúng tôi không thể giống như ngày xưa, nhưng khoảng thời gian sau đó hẳn nhiên đã có một cái tên khác cho một mối quan hệ khác giữa tôi và anh. Tôi chưa bao giờ quả quyết rằng mình yêu anh, nhưng anh đã đúng. Rõ ràng là ở bên anh, tôi được thoải mái thể hiện theo ý thích của mình. Muốn làm gì cũng được, nói gì cũng được và ở trước mặt anh, đối diện với ánh mắt đó tôi không cần thiết phải dè dặt đề phòng.

Tôi được đưa đón khi đi làm, cùng ăn trưa, cùng nấu bữa tối, cùng xem phim, bàn luận về một vấn đề nào đó hay cùng đi dự tiệc, cả trang phục dạ tiệc anh cũng chọn nốt cho tôi. Những hành động đó không mang lại niềm hạnh phúc hay sự hãnh diện trước những cô gái khác, nhưng tôi đón nhận và không cảm thấy khó chịu. Không có lý do nào cả, hoặc có thì đơn giản chỉ là trực giác đã mách bảo lý trí rằng: an toàn. Anh tỏ ra rất phấn khích mỗi lần tôi buột miệng gọi anh bằng cái danh xưng: “Lipton”. Bởi cái tên đó từ trước đến giờ chỉ để dành cho riêng tôi. Những cử chỉ ân cần của anh gần như muốn chạm sâu vào tận cùng bên trong tâm hồn, kể cả những lúc gần gũi nhất anh vẫn đặt sự tôn trọng tôi lên trên cả. Cho đến lúc này tôi mới hiểu anh chu đáo với người yêu như thế

nào. Chỉ là tôi không bao giờ mừng tượng sẽ có một ngày anh yêu tôi. Có lẽ lúc tôi nghĩ rằng, phải chăng nên để những điều đó mặc sức trở thành thói quen? Anh đã đưa cho tôi một chìa khóa riêng của căn hộ đang ở, lần đầu tôi ghé qua thì đã có một gian phòng được trang hoàng theo phong cách nhã nhặn dành cho phụ nữ, màu sắc lại là màu tôi ưa thích. Cứ thế, đặc của tôi xuất hiện chỗ anh mỗi lúc nhiều hơn. Trong các buổi tiệc đêm kéo dài, tôi sẽ nghỉ lại nhà anh. Và... tôi nhận ra... phải rồi... Tôi đã quen với những điều mới mẻ này rồi chẳng? Điều đó dẫn đến một kết quả hiển nhiên cho lời đề nghị của anh. Lần này, cũng rất nhẹ nhàng và nghiêm túc.

“Chúng ta hãy kết hôn đi!” Anh hôn vào trán tôi thật khẽ.

Khác với lẽ thường, tôi không dấn đo hay bỡ ngỡ kinh ngạc. Một ánh mắt rất bình lặng, bởi tôi không nghĩ được gì cả. Sự trống rỗng ngự trị trong tôi trọn vẹn. Nhưng có lẽ dù tôi gặp được anh trong hoàn cảnh nào thì chúng tôi cũng thuộc về một thế giới đúng. Cái gạt đầu của tôi khiến nụ cười anh vội vàng áp sát vào đôi môi hãy còn đọng lại chút dư vị cà phê. Tôi choàng tay đón nhận.

Cho đến gần kề ngày cưới, tôi vẫn không tìm được một xăng ti mét sai sót nào sẽ xảy ra. Mọi thứ vẫn bình ổn từ việc chọn áo cưới, nhà hàng, thiệp mời... Bất đầu từ giây phút này, tôi xuất hiện bên cạnh anh trong vị thế là cô dâu tương lai, sẽ rất nhanh thôi. Mọi người chào hỏi nhau, những lời chúc tụng, những ly rượu được nâng lên. Và chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi tôi không ngờ rằng chính mình lại quên mất điều đó. Bước chân giật lùi về phía sau như một bản năng. Đôi tay tôi rời khỏi anh, ánh mắt lập tức di chuyển về hướng khác và rồi tôi muốn nhanh chóng rời khỏi trước khi một ai đó bắt gặp. Tôi ra khỏi buổi tiệc một cách vội vã, không màng đến gương mặt anh lúc đó và phản ứng của anh. Tôi không nhớ nổi. Tôi lặng người ngồi bệt xuống giữa nhà.

Điện thoại có tiếng chuông đổ, bàn tay tôi run rẩy khi nhìn thấy dây số quen thuộc, đến đầu cho có xóa đi thì tôi vẫn đọc được chính xác từng con số. Nhưng đã lâu lắm rồi, dây số đó không xuất hiện trong điện thoại của tôi. Lâu đến mức tôi đã quên mất là từ khi nào và có cần thiết phải nghe máy không?

Hành động bất thường của tôi trong đêm đó khiến anh lo lắng, tôi chỉ có thể nói là tôi ổn, anh cũng không hỏi thêm. Nụ hôn lên trán lại một lần nữa như muốn xác tín rằng anh muốn làm gì đó thật nhẹ nhàng để khiến tôi bình tâm trở lại. Tôi nhìn anh, dường như chợt nhớ ra điều gì đó. Chưa bao giờ tôi hỏi vì sao anh lại chọn tôi? Trao cả tin yêu cho một người không chắc chắn có yêu anh hay không.

***

Người đã trở về trong một đêm hào nhoáng đầy mưa bão, tôi nhận ra gương mặt ấy dù đã phần nào hao gầy theo thời gian. Khoảnh khắc đó lướt qua rất nhanh, đủ để tôi cảm nhận cái buốt tim đến rõ rệt, nỗi day dứt lại bất chợt ùa về nguyên vẹn như thế. Một cách vô thức, tôi tìm về chốn kỷ niệm. Nhưng nơi đó qua bao tháng năm đã đổi thay rất nhiều rồi. Cuộc sống của tôi và người dường như chẳng tìm được kẽ hở để có thể lại đan xen vào nhau.

Những hàng cây trái dài và màu vàng của lá đang rơi rụng giữa trời thu, con đường mòn với những chiếc ghế đá, tôi nhìn lại và mỉm cười. Đã lâu rồi không còn đặt chân quay về, nhưng có một cảm giác chắc chắn là ngày trước chỉ cần ngồi ở đây, lòng tôi lại như cơn gió nhẹ bằng thanh trúc xuôi được những bông bèo chen.

“Chào em.”

Giọng nói quen thuộc ấy thật trầm, nó khiến nỗi nghi hoặc trong tôi lớn dần thành nỗi lo sợ. Người đàn ông ngồi xuống cạnh bên, cho tôi được nhìn rõ khuôn mặt, đôi mắt đã ám đậy sương khói của thời gian. Đã rời xa tôi gần ấy thời gian, tôi cũng đong đếm được là bao lâu. Chỉ là tôi chẳng thể tin vào mắt mình. Là người đó sao? Trở về thật rồi sao? Thật gần. Tôi mỉm cười, nghẹn ngào cất không nên lời.

“Đã lâu không gặp.”

“Ừ. Anh không ngờ sẽ được gặp em ở đây. Và cả buổi tiệc hôm trước nữa.”

“Vậy sao? Em cũng không nghĩ là anh còn nhớ đến nơi này.” Tôi cố gắng bật cười.

Bất giác cả tôi và người đề u chạm phải đôi mắt của người đối diện. Tôi hiểu rõ nếu như không làm gì đó, thì ngay lúc này tôi sẽ bật khóc. Lý trí mách bảo, cảm giác thôi thúc, nhịp đập của trái tim đã không còn nghe lời tôi nữa. Vội vàng, tôi né tránh đôi bàn tay đang chạm gần đến khóe mắt đỏ cay.

“Cuộc sống của anh bao năm qua thế nào? Chắc không đơn giản phải không? Còn gia đình thì sao? Em rất tò mò khoảng đời tám năm đó của anh.”

“Thật ra anh đã trở về và đã gặp em trước đó. Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp lại.”

“Anh nói sao?” Tôi bàng hoàng.

“Lúc đó, em ngồi một mình ở bãi biển. Em đang khóc. Và rồi bạn em đến.”

“Bãi biển...” Bãi biển ư? Phải chăng là lúc tôi uô`ng say? Nhưng làm sao có thể...

“Anh vẫn cho rằng lẽ ra cuộc sống của em không nên có anh xuất hiện. Thái à, cảm ơn em. Về tất cả, những tình cảm em đã dành cho anh. Nhưng từ giờ, em xứng đáng được chở che từ một người khác. Xứng đáng có được sự yêu thương nhiều hơn là anh. Cảm ơn em.”

Thì ra khi nghe được những lời nói này, lòng tôi đã có đáp án cho tất cả những câu hỏi cần được trả lời. Giữa chọn lựa và từ bỏ. Có được và mất đi. Cái cần có duy nhất vẫn phải là can đảm, sự nhiệt thành để có thể lạc quan mà nhìn cuộc sống này dù có thế nào. Người có nhớ, chính người đã cho tôi hiểu được tất cả những điều ấ`y?

“Em và anh không hề nợ nhau. Anh đừng nghĩ ngày xưa em yêu anh là vì ham muốn nhất thời. Em là cô bé mới lớn đầy hi`u kỳ trước tình yêu, còn anh lại là người đã nếm trải trước dư vị của những lo toan đầy khắ`c nghiệt. Nhưng chính em cũng đã phải rắ`t đắ`n đo để ở bên cạnh anh. Yêu anh, không phải vì niềm vui mà là cảm giác an toàn. Cảm giác tin tưởng tuyệt đố`i, tin tưởng đến mù quáng. Vô`n đã nhận ra anh phải mang gánh nặng là trách nhiệm với gia đình, em từng đắ`n đo làm sao mình có thể từ bỏ những niềm vui khác chỉ để ở bên anh? Một hạnh phúc song song với gian nan với sóng gió mà dường như được sắp đặt không phải để dành cho em. Có lúc em hy vọng, biết đâu khi cùng nhau, em sẽ vì anh, ta sẽ vì nhau. Rắ`t cuộc thì không phải như vậy, nên anh không cần phải nói gì với em nữa. Nếu đã là của nhau thì chắ`c chắ`n sẽ đặc biệt trong đời nhau, còn nếu không thì dù đậm sâu đến mấy cũng chỉ gói gọn trong hai chữ “Quá Khứ”. Cả anh và em đã lầ`n nào cố gắ`ng níu giữ lắ`y trái tim của đố`i phương chưa? Bởi vì chúng ta thực sự chưa vì nhau.”

“... Lúc đó, anh chỉ nhìn thấy ở em đôi mắt sáng rực, nụ cười em tinh khôi như châu tằm trong ánh là cả bầu trời. Em mong manh quá, giữ em bên cạnh anh không chắc mình sẽ cho em được những gì. Hay chỉ là một tương lai bị trói buộc... Anh không có gì cả ngoài sự nỗ lực...”

“Em biết t...”

“Đáng lẽ em đừng nên về lại đây. Nơi này chỉ khiến chúng ta yếu lòng khi nhìn lại khoảng thời gian tươi đẹp. Đừng nhìn lại nữa, hứa với anh đừng nhìn lại.”

Tôi ước gì đôi chân này một lần nữa bước đi thật nhanh. Bao năm qua tôi đã chai sạn với những con người giả tạo ngoài kia, trước mặt họ tôi phải tạo lấy một chiếc mặt nạ vững vàng, không lời đe dọa nào có thể dễ dàng khiến tôi lung lay. Nhưng lúc này, tôi chỉ biết đứng nhìn anh, lặng im mỉm cười. Nụ cười phải mím chặt môi, phải thật an nhiên, vì muốn anh hiểu rằng vết thương ngày xưa đã lành. Để ký ức này được dừng lại trước mặt người, ký ức chỉ còn thuộc về ngày hôm qua.

“Em không hối, không oán. Sẽ chúc phúc cho anh và cho cả chính em nữa.”

“Thái, nếu như anh...”

“...”

“Anh muốn nói là... em nhất định... phải hạnh phúc.”

Tôi cười, nụ cười tiễn bước chân người bình yên. Và tôi sẽ lại bước về phía trước, còn người lặng lẽ quay đi. Tôi không còn kịp nhìn thấy gương mặt ấy lần nữa. Dòng nước mắt không thể ngăn lại, nước mắt cho những nỗi nhớ đã chôn kín quá lâu. Khi rời bỏ một

mô' i tình đậm sâu, người ta thường chọn lựa những gì mình còn có được. Một sự lựa chọn theo kiểu chấp nhận thứ hạnh phúc đã được ban cho. Dù thực sự trong thâm tâm họ phải nhiều lần tự thôi miên mình, rằng sẽ quen dần với thứ hạnh phúc đó và nó sẽ trở thành hạnh phúc thực sự. Có lẽ tôi ích kỷ hơn, chọn lựa sự an nhiên cho riêng mình. Sẽ không thể có đám cưới nào nữa, vì tôi biết rõ mình phải đi thôi. Sự ra đi không cần có lời cáo biệt, và lời xin lỗi cũng chỉ là một cách biện hộ đố' i với ai đó đã trao tôi niềm tin yêu. Yêu đó, rồi khóc đó. Chờ đợi rồi đóng đé' m những nỗi đau. Ngày tương phùng cũng chính là khoảnh khắc cắt đứt sợi dây liên kết của những day dứt và nhớ nhung. Tôi nhớ mình đã nghe câu nói này ở đâu đó: "Hãy yêu đi khi tuổi còn đôi mươi, vì sau hai mươi hai thì sẽ không còn cái gọi là tình yêu ghi tâm khắc cốt." Bởi vì dù tình cảm có đậm sâu đến đâu thì đến lúc ấy chúng ta cũng đã được rèn giũa giữa dòng đời đầy khắc nghiệt, có vết thương nào từng khắc vào tim thì cũng đã biết làm sao cho nó mờ nhạt thành sẹo. Nước mắt cũng vì thế mà không dễ dàng buông rơi nữa, đến trái tim cũng biết tự đề' phòng trước những cảm xúc.

Kết cục này có lẽ mỗi người chúng tôi đã đoán biết trước, chỉ là cố chấp mà thôi. Bởi lẽ, ngay cái khoảnh khắc tương phùng, tiem thức đã hiểu được rằng hình ảnh của người kia chẳng thể nào tan biến. Dù đã xa cách, đã đổi thay, dù không thể quay lại nữa thì vẫn có một sự thật bất biến, gương mặt và nụ cười ngày xưa ấy mãi mãi khắc sâu trong tâm tưởng. Không một vết rạn nứt, niềm tin yêu đó vẫn nguyên vẹn là nghị lực, là thứ đã cho tôi can đảm để đi qua những tháng ngày bão dông. Em vẫn còn nhiều điều muốn nói dù chỉ là vu vơ hay vô nghĩa. Tình yêu của tuổi ban sơ thật dễ vỡ, nhưng nước mắt nào có phải minh chứng cho sự yếu đuối. Em khóc cho những ngày dài sẽ mang về bình yên, để biết rằng nước mắt rơi xuống thì em vẫn hiên ngang bước mạnh mẽ và tình yêu dành cho người vẫn kiên định như thế. Và biết đâu đó cũng là giọt nước mắt

chực trào trong niê`m hạnh phúc bắ`y lâu phải kìm nén. Trong phút giây còi tàu inh ỏi, người đã một lâ`n níu giữ lâ`y đôi tay này, đã lâ`p đắ`y trong những kẽ hở mà bàn tay em buông lơi, ôm trọn em trong vòng tay, ghì chặt em dưới cả bờ vai vững chắ`c của người. Và nế`u như người nói: “Có còn kịp nữa không nế`u bây giờ anh muố`n giữ lâ`y cuộc đời em?” Thì em vẫn hy vọng đây sẽ không bao giờ là một giắ`c mơ.

***

Nế`u em hỏi điề`u gì làm anh phải hồ`i tiế`c nhắ`t, thì có lẽ là việc anh quay về` quá muộn. Không còn kịp để em nướng náu qua những tháng ngày bão dông. Sự thật là anh đã quá chủ quan, anh nghĩ chúng ta hãy còn nhiề`u thời gian và nế`u như được gặp lại em ngày sau, anh mới trân trọng mộ`i duyên đó. Lại một lâ`n nữa, anh tự tin bản thân có thể gạt bỏ tá`t cả những vế`t thương trong lòng em. Nhưng vế`t thương đó còn có cả tin yêu lẫn đợi chờ. Anh dùng sự tự tin của mình giữ chặt em bên cạnh, nhưng rô`i từng ngày trôi qua điề`u phải số`ng trong nỗi bắ`t an. Bởi không biế`t lúc nào em sẽ ra đi. Cuối cùng thì cái khoảnh khắ`c đó cũng đế`n, đứng trước người â`y em không còn đủ can đảm để che đậy bản thân nữa. Em sợ sự yế`u đuối`i của chính mình và rô`i em chọn cách bỏ chạy để trố`n tránh. Từ đầ`u đế`n cuối, người mà em khắ`c sâu trong lòng vô`n dĩ chỉ có một. Anh chính là vì tá`m chân tình đó mà bị em đánh cắ`p trái tim. Nhưng trong mắ`t em, anh là kẻ không đặt tình cảm sâu sắ`c. Vậy nên sẽ im lặng nhìn em ra đi. Cô`vờ như không nhìn thắ`y dòng suy nghĩ trong em. Tá`m vé` tàu em đặt vội vàng, em lặng lẽ thu dọn đồ` đạc trong nhà, anh biế`t chứ. Đứng nhìn em từ xa, anh mâu thuẫn mong rắ`ng người đó sẽ không đế`n. Nhưng lại hy vọng vẫn còn kịp trước khi em rời khỏi. Anh chỉ có thể làm được cho em như thế` thôi. Bản chắ`t của tình yêu là cô`chắ`p và ích kỷ, em có cái cô`chắ`p của em, còn anh cũng có cái cô`chắ`p của riêng anh. Giá như

chưa một lần trông thấy em khóc trước mặt anh, chưa bao giờ được ngắm nhìn em cười hạnh phúc đến vỡ òa. Nhưng khi người đó xuất hiện, cả hai thứ đó đều được hiện quá rõ trên gương mặt em. Đành nhắm mắt buông tay. Em đã đợi chờ đủ rồi, đã yêu thật nhiều với nỗi đau để rồi khóc thật nhiều cho niềm tin yêu không thể nào xóa bỏ, nhưng là vẽ lên những hạnh phúc trọn vẹn. Để hạnh phúc đó lọt thỏm giữa bàn tay và được trân trọng bởi một bàn tay khác, dấu cho không phải là anh.

Một đêm trở về trên con đường khuya ướt mưa...

Võ Vi Vân

Em & Anh... chỉ “Nếu như...”

Nếu như: em bảo, chuyên đi này, anh là người em nhớ nhất... thì anh có tin không!?

Nếu như: sau tin nhắn này mà anh trả lời thì... Nếu như: sau tin nhắn này mà em không còn nhận được tin nhắn nào từ anh thì... em sẽ xem như là mình “vừa vấp cục đá... té”, vậy thôi!

Đây không phải lần đầu tiên em nói “Nếu như...” với anh, phải không anh nhỉ? Em tự làm bầm với mình sau khi nhắn send tin nhắn bỏ ngỏ quái quỷ đó. Và đây cũng không phải là lần đầu tiên em tự nguyện rửa mình sau khi nhắn tin cho anh. Vì em biết tin nhắn gửi đi với hàng loạt giả định “Nếu như...” của em sẽ luôn nhận được tin nhắn trả lời. Đúng vậy! Anh luôn trả lời những mệnh đề “Nếu như...” của em bằng một mệnh đề khẳng định: “Lần này em lại điên...”.

Anh biết không? Ngay từ lúc nhận ra mình yêu anh đến nhường nào, em đã đồng ý với khẳng định của anh rồi! Em điên thật mà, từ trước khi gặp anh, em vốn đã không giống với khuôn mẫu quy chuẩn của một cô gái bình thường. Và anh, anh biết không? Anh cũng không giống một anh chàng bình thường... em đang nói né đi rằng “Anh cũng điên lắm!”, thế nên em mới yêu anh đấy! Người ta thường bảo, hai người quá giống nhau thì sẽ đẩy nhau như hai thỏi nam châm cùng cực, nhưng chẳng hiểu sao em lại bị anh hút như

thế này. À, đúng rồi! Anh là kim loại, em là nam châm, nên chỉ mình em bị hút thôi.

Không đợi để nhận chuông báo tin nhắn đến. Em mím môi, ấn giữ nút nguồn. Em không muốn lại nhận được một tin nhắn kiểu mặc định như bao lần. Lần này em sẽ biết mất sau giả định nếu như. Mệnh đề “Nếu như lần này em biết mất như vậy thì...” em vẫn để ngỏ. Vì em biết, phần nào đó trong trái tim anh, em vẫn không hiểu được, nên em không đủ tự tin để đi đến câu trả lời của anh vào phần còn lại của mệnh đề em tự đặt ra.

Năm ngày sau...

Em mím chặt môi, giữ chặt tay chỗ phím nguồn và nút home. Em dồn hết sự hồi hộp, mong ngóng trong suốt năm ngày vừa qua, tại đất nước không một mạng viễn thông Việt Nam nào có thể vượt tới, để mở inbox. Không có tin nhắn từ anh, nhưng... có cuộc gọi nhớ “... from 090***”. Anh đã lo cho em sao!? Nếu như anh lo cho em nhiều như thế thật...

- Em về khi nào thế?

- Em vừa từ sân bay về nhà!

- Sao về mà không gọi báo anh?

- Gọi báo anh để làm gì?

- ...

- Nếu như em gọi báo, thì... anh có ra tận sân bay để chờ đón em không?

- Có thể!

Em đã chông chênh thật sự anh à! Vì trong năm ngày đó, em đã nghĩ khi trở về, em sẽ có được câu trả lời rõ ràng, để quyết định xem mình có nên tiếp tục mơ tưởng về những mệnh đề “Nếu như...” với anh. Chỉ cần không nhận được tin nhắn nào từ anh, thì tự động em sẽ tìm một tảng đá to đặt giữa đường để-đọc-và p-té... quên anh ngay và luôn! Điên rồi.

Đã ng này anh không nhắn tin, cũng chả im lặng, anh đã gọi em với câu nói “có thể”... thì hỏi em sao có thể ngừng mơ tưởng vào những giả thuyết gắn với mệnh đề “*Nếu như, anh có-thể-đã yêu em thật thì sao...!?*”.

Điều đó có quá khó xảy ra không? Khi mà người anh yêu, cô ấy quá khác em, hay chính xác hơn là em không có tất cả những yếu tố khiến anh yêu cô ấy nhiều như vậy. Anh vẫn còn yêu cô ấy nhiều! Dù những lần nói chuyện, anh không hề đề cập đến. Dù em cũng vài lần tò mò gọi nhắc, anh cũng cố lảng đi. Dù những lần anh buồn, em nhận được điện thoại của anh với cái giọng say mềm. Dù một đôi lời anh nói lúc đó, tưởng chừng như là tất cả những gì mà bây lâu nay em chờ đợi. Thì cô ấy vẫn là người anh yêu nhất vào sớm mai, khi anh tỉnh cơn say... và anh quên mất rằng, tôi qua anh đã gọi cho ai. Dù trong recent calls có ghi lại số của em, thì anh cũng cố vờ quên.

Một tháng sau...

“Nếu như em lại nói, lần này chưa đi, anh cũng đã là người mà em nhớ nhất, thì... anh có tin không?”

Nếu như anh tin hay nếu như anh không tin thì... em cũng không quan tâm nữa.

Vì em biết đó chỉ là cảm xúc của một mình em mà thôi.”

[Anh có thể delete tin nhắn này với bất kỳ lý do gì.]

Và vì là cảm xúc của một mình em nên anh không có quyết định bắt em ngừng yêu anh được. Em vẫn cứ gửi cho anh cái mệnh đề “Nếu như...” điên rồ như vậy trước khi bắt đầu một cuộc chạy trốn mới. Nhưng lần này em không chạy trốn để cho mình câu trả lời từ phản ứng của anh. Mà lần này, em tự tìm câu trả lời từ chính mình. Vì anh biết không? Anh không phải là người mạnh mẽ trong tình cảm. Trái lại, em là đứa dám yêu, dám nói, dám làm tất cả vì tình cảm của mình. Em là người theo chủ nghĩa phục tùng con tim.

Em biết anh ít nhất cũng từng xao lòng trước em. Nếu như không xao lòng thì ít nhất, anh cũng từng xem em như một người thay thế tạm thời. Nhưng những lần như thế anh không dám khẳng định, không dám thể hiện. Dẫu rằng anh biết, em sẵn sàng chấp nhận vị trí người thay thế dù chỉ trong chốc lát, mà không trông chờ vào bất kỳ điều gì sau đó. Ngược lại, em luôn đòi hỏi, đòi hỏi anh, đòi hỏi một người không thể yêu em bằng trái tim nguyên vẹn, rằng anh hãy cho em biết, em là gì của anh?

“Nếu như bây giờ em đưa tay ra, thì anh... có nắm lấy tay em không?”

Vào một ngày anh buồn và em cũng không hơn gì anh [cả hai người đều buồn vì người mình yêu], em đã nhắn cho anh mệnh đề “Nếu như” đó.

“Nếu như anh nói giờ anh đang ở đâu, em sẽ đến và mang cho anh bánh ngọt.”

Vào một ngày anh buồn trước đó, em đã nhắn tin cho anh như thế. Vì người làm anh buồn vẫn không-thể là em, để em có thể làm anh hết buồn... nên em chỉ có thể mang cho anh bánh ngọt.

Một cuộc tình gâ`n đi đé`n kέ` t thúc là khi mà hai người trong cuộc, ít nhấ`t là một trong hai người gặ`m nhấ`m lại hế`t những ngọt ngào lẫn khổ` đau... để mà buồ`n, mà tiế`c nuồ`i. Một cuộc tình gâ`n đi đé`n kέ` t thúc là khi đầu đó có một người hắ`ng ngày tự hỏi mình...

“Nế`u như` mình là một cái bánh ngọt, thì sao nhi...!?”

Lầ`n này, sóng điện thoại của anh vẫn vói tới nơi em đang trố`n. Sồ` anh hiện lên trên màn hình di động của em trong một buổi chiề`u nắ`ng le lói trên biển. Giọng anh xen lẫn với tiế`ng sóng rì rào dưới chân em. Câu chia tay anh nói với ai kia được anh lặp lại trong điện thoại với em...

Làm sao để em mô tả lại hế`t cảm xúc của em lúc đó cho anh bây giờ? Em chỉ biế`t là em đã đứng ché`t trầ`n, trong khi đầ`u đây anh bên kia cũng là khoảng lặng im đé`n đáng sợ. Lúc đó nói thật là em sợ anh ạ! Em sợ rắ`ng rồ`i tiế`p sau đây, vì câu nói này mà em tiế`p tục cho mình cái quyề`n gieo thêm một hàng dài những mệnh đề` “Nế`u như`...” khác nữa với anh, trong khi em vẫn chưa giải được mệnh đề`.

“Nế`u như` sau này, người anh yêu tiế`p theo vẫn không-thể` là em, thì...”

Em dành thêm một ngày nữa để tìm cách trả lời mệnh đề` “Nế`u như`...” kia. Khắ`ng định lại một lầ`n nữa rắ`ng: tình cảm của em là chuyện chỉ có thể do con tim em quyề`t định, nên em yêu hay không yêu anh nữa thì anh cũng không thể điề`u khiển được. Thế` nhưng, cũng lại một lầ`n nữa, em trao quyề`n cho anh gián tiế`p quyề`t định thay con tim em.

“Nế`u như` sáng sớm ngày mai em về` lại thành phố` trên chuyề`n tàu X, thì anh có ra tận nơi chờ đón em không?”

[Em sẽ tắt điện thoại cho tới khi đến nơi.]

Em chỉ cho phép mình nhìn quanh một lượt, đi lướt qua hết dãy ghế dài nơi phòng đợi. Em không cho phép mình dù chỉ một chút cái gọi là chần chừ chờ đợi. Kéo va li giữa làn không khí mỏng nhẹ buổi sớm tinh sương, lần đầu tiên, em thấy Sài Gòn lạnh đến thế!

Gọi taxi ra thẳng trung tâm quận 1 khi mà dư âm của một phố đêm nhộn nhịp đã hoàn toàn nhường chỗ cho khoảng lặng hiếm hoi ở thành phố không ngủ này. Em tìm mua cho mình một cái bánh ngọt trong cửa hàng 24h gần đó, nhỏ-và ngọt. Em ngờ ở tại đúng nơi mà cách đây gần nửa năm, biết anh có còn nhớ!? Em đã ngờ ở đó và nhắn tin cho anh, biết anh có còn nhớ!?

“Nếu như em nói em đang ngờ ở My Corner và có một ly trà sữa đang đợi anh, thì anh có ra không?”

“Nếu như em nói em vẫn đang đợi anh ở đây và có một ly trà sữa khác thay cho ly kia thì anh có ra không?”

“Nếu như em nói em vẫn còn đang ngờ ở đây, chỉ ngờ ở đây... mà không phải là để đợi anh nữa thì... anh có tin không?”

...

Cũng tại đây, bốn tháng trước, anh phát hiện ra hình xăm trên ngón tay áp út của em.

- Sao em lại xăm ở đây?

- Anh không biết thật sao?

- ... Không!

- Nếu u như em nói... hình xăm này em dành cho anh, thì anh có tin không?

- Lâ`n này thì em quá là điên rô`i!

Lâ`n này thì em sẽ không điên và sẽ không nhắ`n cho anh bất cứ mệnh đề` “Nếu u như...” nào nữa! Em nghĩ đã đé`n lúc tim em câ`n hít thở một buổi sớm tinh mơ trong lành... và em câ`n tự cho mình một cái bánh ngọt.

Một tháng sau...

Lâ`n này chắ`c chắ`n là sẽ chẳng có tin nhắ`n với mệnh đề` “Nếu u như...” nào được gửi đi. Vì sau một tháng cô` tình vui dập những cơn sóng cảm xúc chực trào trong tim bắ`ng hàng đố`ng thứ giấ`y tờ, thủ tục, em đã quên dầ`n mình từng có khoảng thời gian thảnh thơi để hắ`ng ngày chơi trò giải-đáp-mệnh đề` “Nếu u như...”.

Em nhét tá`m vé vào túi xách và tâ`n ngắ`n lời ra cái điện thoại. Em chẳng còn chờ đợi hay còn điề`u gì thắ`c mắ`c, muố`n đòi hỏi câu trả lời từ anh. Đã qua một tháng, em nghĩ là em có thể chịu được. Rô`i đây sẽ là một năm, một năm cho chuyế`n đi lâ`n này, em nghĩ là em rô`i-sẽ chịu được.

Lâ`n cuố`i. “Nếu u như, em nói: lúc này đây, em đã không còn yêu anh nữa thì... anh có tin không?”

...

Máy bay cất cánh!

Anh!

“Nếu u như lâ`n này, khi em về`, em gọi cho anh, thì... anh sẽ chờ đón em bất cứ lúc nào!”

Nếu như... tin nhắn này đến kịp trước lúc em thay vào máy
chiếc sim quốc tế, thì...

Chuyến đi rong của cảm xúc

Sau hơn năm phút đứng trong tư thế một tay vịn cột một tay giữ thanh kéo va li thì cái Tôi gật gà buồn ngủ hoàn toàn biếng mốt. Bước xuống chuyến xe bus trung chuyển khách từ máy bay vào sân bay, cái Tôi ấy vẫn thong dong kéo lê chiếc va li đồ rục vào khu vực check in hải quan. Mặc cho dòng người vội vàng vì chuyến bay kéo dài hơn so với thời gian dự kiến và giờ đã gần khuya, khuya ở một thành phố không có ban đêm như Bangkok thì cũng đã là quá trễ với những du khách. Tranh thủ viết xong vài dòng “Tào lao ký sự” tại sân bay khi mà cảm xúc còn nóng, nó mới loay hoay đi tìm lấy một mớ mẩu bản đồ dành cho khách du lịch để tìm đường lên sky train. Nhưng làm gì có phương tiện công cộng nào chạy vào cái giờ quá trễ cho chuyến cuối và quá sớm cho chuyến đầu tiên trong ngày thế này. Thế là tôi khoản tiền lớn đầu tiên cho chuyến taxi vào trung tâm. Lần đầu tiên từ lúc quyết định cho chuyến phượt này nó có ý nghĩ “Giá như mình không đi một mình” chỉ để có thể share được cái khoản 350 bath đi taxi.

Chỉ một lần có ý nghĩ đó thôi, chứ ngay từ đầu nó đã muốn đi một mình, chỉ một mình thôi. Một mình du lịch bụi, một mình bay đến một thành phố xa lạ, một mình thử tìm kiếm cảm giác được “đi rong”. Và phần đầu tiên của chuyến đi rong này là ý tưởng điên rồ “đạo bộ nửa đêm Bangkok” ngay sau khi check in khách sạn. Dù chưa từng đến nhưng nó thừa biết Bangkok không phải là thành phố có độ an toàn cao cho khách du lịch, mà lại là du lịch phượt thân gái một mình như nó. Nhưng đã bảo là “đi rong” kia mà! Làm gì có ai cấm cản. Và lại đã là đi rong thì phải liều lĩnh làm cái gì đó điên điên mới đáng chứ! Từ khách sạn, nó cứ thả bộ tà tà dọc

con phố, san sát những cửa hàng đóng cửa im lìm của khu trung tâm sầm uất nhất nhì Bangkok. Ra tới quảng trường của Central World thì nó dừng lại. Vì có tìm hiểu trước trên các trang phượt nên nó biết chỗ này khá hay ho, nơi có cái tượng thờ của người Thái rất linh thiêng dành cho những người muốn cầu tình duyên. Nó có cầu cầu gì đó không nhỉ! Nghĩ đến đây nó lại bất chợt muốn nghe giọng của người nào đó! Nhưng đây là Bangkok kia mà, iPhone dù cho có phổ biến đến mấy thì vẫn phải phụ thuộc mấy ông nhà mạng. Kết thúc cuộc dạo bộ thăm thú điên rồ bằng màn ghé vào 7Eleven kiếm món gì đó vỗ yên cái bụng. Chỉ là thức ăn đóng hộp trong cửa hàng tiện ích nhưng tiêu chí ngon bổ rẻ quá đạt chuẩn, tâm hồn ẩm thực của nó bắt đầu hào hứng với chuyến đi rong này rồi đây! Phòng khách sạn có wifi, cái iPhone báo có message trên Wechat. Như một thói quen, nó vẫn bật nghe những câu nói: “Em ngủ chưa? Đang làm gì đấy? Chúc em ngủ ngon!”. Không trông chờ được một sự mới mẻ nào từ những tin nhắn, những cuộc nói chuyện, những buổi hẹn hò... chính xác hơn là từ mối quan hệ “như một thói quen” nên nó mới có chuyến đi rong này!

Book vé, âm thầm chuẩn bị, xách va li lên đường, tất cả được nó quyết định và tiến hành trong vòng bốn ngày để giờ đây đang nằm trong căn phòng khách sạn cách Sài Gòn hơn một giờ bay. Đi không ai hay biết, không ai ngờ, bản thân nó cũng không ngờ là mình có thể quyết định nhanh và liêu lĩnh như thế. Làm một cái gì đó không phải là những thói quen nhàm chán ngày này qua ngày nọ, để ngăn quá trình thoái hóa của cảm xúc: cảm xúc cũng đang dần trở thành một thói quen. Nó có cảm giác như con người mình sẽ trở thành một cái máy được lập trình nếu tất cả đều trở thành một thói quen. Nhất là khi mà yêu cũng là một thói quen.

Sức khỏe tốt, ngoại hình ổn, gia đình bình thường, công việc ổn định và người yêu cũng... ổn định. Tất cả những thứ trong cuộc

sống của nó đều sẵn có hoặc sẽ đến như mặc định “đến thời điểm này thì sẽ như thế này, có thể nọ và được thế kia...”. Không bất ngờ, không hào hứng.

Sáng nay nó thức dậy không theo lệ thường - mẹ gọi với bữa ăn sáng chờ sẵn. Một tin nhắn chúc buổi sáng tốt lành báo nó biết rằng mười lăm phút nữa anh sẽ đứng trước nhà đợi để đưa nó đến công ty. Nó của sáng nay, tại thành phố chỉ cách Sài Gòn hơn một giờ bay, mở toang ô cửa sổ một cánh cửa kỹ của căn phòng khách sạn bé tí để thích thú nghe và nhìn những âm thanh nhộn nhịp kỳ lạ của con phố chợ ngay bên dưới khu nhà. Không khác những con đường buôn bán của khu người Hoa quận 5 là mấy nhưng những ngôn ngữ hỗn độn nghe không hiểu kia làm nó thích thú hơn nhiều. Nhủ lòng không được bật Wechat vì thế nào cũng lại những tin nhắn đó, còn ba mẹ nó thì chắc giờ cũng đã yên tâm với cuộc điện thoại từ bà cô xin phép cho về trên nội chơi với bà ít hôm. Tuyệt! Đi rong thôi.

Cái 7Eleven ngon bổ rẻ đêm qua sáng nay đã bị soán ngôi bởi hàng dãy dài các xe hàng rong thơm ngào ngạt với vô số thứ nhìn thôi đã đủ thấy ngon. Bangkok, thành phố có ẩm thực lên đường ngon nhất thế giới là đây! Không có mẹ ở đây lúc này - mẹ sẽ ném cho nó cái nhieu mạy cau có hăm he trước những thứ thức ăn toàn dầu mỡ - nên nó tha hồ cứ mỗi món một ít, mỗi loại một que để tới khi yên vị trên chiếc tuk tuk thì tay nó vẫn còn ly trà sữa to uỳnh và miệng chưa kịp nhai hết cái bánh cánh gà chiên. Chiếc tuk tuk phóng như bay trên con đường dẫn ra khu du lịch cách trung tâm khá xa, liên tục vượt lên trên những chiếc ô tô và len lỏi vào giữa hai làn đường xe cộ nườm nượp. Nó nắm chặt tay vịn vì chẳng có nhiều chỗ để bám vào trên chiếc xe bốn bánh trởng hoả này. Cảm giác nguy hiểm xen lẫn với ý nghĩ mình đang làm một chuyện táo bạo làm nó càng lúc càng tỏ ra khoái chí. Gã tài xế mặt mũi non choẹt hứng chí lên ga, từng đợt gió bạt thẳng vào mặt nó.

Đi chùa, lựa chọn đầu tiên của nó tại đất nước này, không phải vì Thái Lan là xứ chùa tháp mà vì thật sự nó cũng không có quá nhiều thông tin về những nơi có thể ghé đến phù hợp với hoàn cảnh phượt một mình. Chùa Vàng, Wat Pho - tượng Phật nằm, dãy phố cổ, quảng trường, loanh quanh đến trưa là đã đủ để nó viết hơn hai trang dài ngoằng vào “Tào lao ký sự” của nó. Mà thật sự thì nó chỉ đúng kiểu sightseeing thôi chứ chẳng mấy t thời giờ xếp hàng dài để được thắp hương, cúng bái hay cầu nguyện gì như hàng ngàn người khác. Người ta đi chùa để cầu bình an, yên ổn. Còn nó chẳng nhẽ giờ lại cầu cho cuộc sống của mình bớt ổn định đi, thêm chút sóng gió vào!? Không khéo lại rước vào bi kịch thật! Nhưng tóm lại cho đến thời điểm này thì chuyến đi rong của nó vẫn chỉ dừng lại ở mức được số lòng, kiểu như đứa trẻ con lần đầu lên bố mẹ không ngủ trưa để một mình đạp xe vòng vòng thành phố.

Cho đến khi một người nữa xuất hiện.

Xuất hiện ngay cái lúc trong đầu nó lần thứ hai có suy nghĩ “Giá như lúc này mình không đi một mình.” Và cũng vì muốn share phần tiền vé cho chuyến tham quan Bangkok trên sông bằng các ghe dài như dưới miền Tây, mà theo lời của anh chàng tài xế tuk tuk thì không đi là bỏ phí mấy một nửa Bangkok. Một người thì 800 bath nhưng nếu có hai người trở lên thì 500 bath/người. Thế là một người xuất hiện đúng lúc, gạt đầu cái rụp sau mấy câu làm quen tiếng Anh trình bày hoàn cảnh và bày tỏ nhã ý của nó. Phượt một mình đang là motif mà, có gặp một trăm người giống nó thì cũng không có gì là lạ. Chỉ cùng ngò i chung một cái xuồng máy còn thì việc ai nấy làm. Trong khi nó luôn miệng bình luận loạn xạ rằng khung cảnh chả khác Thanh Đa, Bình Quới hay sông Sài Gòn là mấy thì phía anh chàng kia liên tục phát ra tiếng tách tách của cái Canon 150D. Rồi trong khi nó xuýt xoa đầy thích thú trước hình ảnh những cái nhà nổi ven sông, có hàng cây treo lủng lẳng trên những bộ

bàn ghế trắng tinh đầy thi vị, thì anh chàng kia lại luôn miệng hỏi người lái về những chùa cổ nhieu không đểm xuể suốt dọc đường đi. Đột nhiên cái xuồng đi chậm lại và rề rề vào sát bờ của một ngôi nhà làm nó thấy sợ sợ. Nó từng nghe nhieu về các vụ bắt cóc du khách nhất là nữ du khách ở cái xứ này. Còn anh chàng ngờ i cạnh bên. Cũng không loại trừ việc anh ta là một cái bẫy để dụ nó lên đây. Cho đến khi nỗi lo sợ mơ hồ của nó bị thay thế bằng một nỗi sợ kinh khủng thật sự ngay trước mắt, thì chính anh chàng kia lại là người nó xoay sang bắt u vúi trong cơn hoảng loạn. Một con cá sấu, một con kỳ đà, một con tắc kè khổng lồ... nói chung là một con bò sát to lớn góm ghie c đang trườn mình trên mô đất sát mép nước. Con vật đáng sợ chỉ cách nó một gang tay, tưởng chừng như chuẩn bị phóng thẳng vào người nó.

“Nếu cô không chịu ngờ i yên lại thì cái xuồng lật úp là cơ hội của con vật góm ghie c kia đây!”

“What? Anh là người Việt Nam à? Anh... ơ... tôi...”

Mất bình tĩnh thật rồi. Sao anh ta biết mình cũng là người Việt nhi!?

“Cô bình luận loạn xạ suốt từ lúc khởi hành.”

Xấu hổ quá đi mất. Sao ngay từ đầu anh ta không nhận đồ ng hương đi cho nhanh!?

“Tôi muốn cô tự nhiên nhất!” (cười)

Đúng vậy! Tự nhiên nhất là khi ở bên những người không quen giữa nơi xa lạ. Nó đang ở trạng thái tự nhiên nhất, đi u từ lâu đã bị bao phủ hay chính nó đã tự che giáu đi. Tự nhiên nhất là khi không phải khoác vào những bộ váy thướt tha nữ tính, không phải nói khẽ cười duyên. Và cả khi không phải ngờ i bên cạnh chàng người yêu cô

ra vẻ thanh quý vô ngần dù mắt thì hau hấu dán chặt vào hình xăm trên cổ một cô gái.

Chuyên đi kết thúc tại một chợ nhỏ ven sông. Lò tẹt cái chìa tay đầy ga lăng của gã đồ ng hương tình cờ, nó phóng vèo từ ghe sang cầu phao. Tuyệt! Quấn soóc, giày thể thao là thế đấy! Một hàng dài các quầy thức ăn đủ màu sắc, mùi vị hấp dẫn trải dài trước mắt, nó quên ngay anh chàng đồ ng hương đang có vẻ chần chừ muốn nói gì đó. Không có mẹ, các thể loại chiên, xào, nướng với gia vị cay nồng đậm đà kiểu Thái - Ấn cứ tha hồ kéo nhau chui vào dạ dày của nó. Không phải đang cùng người yêu đi ăn trưa trong một nhà hàng hạng sang dành cho dân văn phòng, nó cứ thoải mái tay bốc miệng nhồm nhoàm đầy khoái chí. Đi rong thì ăn cũng rong nốt! Tam ngời nghỉ sau gần một chục món chưa kịp nhớ hết tên bả quả dưa tươi to ự, nó lại chạm mặt người đồ ng hương.

- Phượt một mình à?

- Còn anh?

- Run away!

- Thế thì cũng gần giống như đi rong nhỉ!?

Thế là tự dưng có bạn đồ ng hành, dù lúc đầu cả hai bên đều vì muốn một mình mà lang thang nơi đất Thái này. Xa lạ, chẳng là gì của nhau ngay từ đầu nên giữa hai người chỉ là một chuyên đi chơi, “bạn cùng chơi”. Cũng nhờ vậy mà hành trình sau đó của bộ đôi tại các khu trung tâm sầm uất, các con phố thời trang, hay chuyên tham quan vườn thú chỉ toàn những tiếng cười với những trò đùa nghịch. Tự nhiên như hơi thở! Ngoại trừ ông anh, đây là người con trai thứ hai có cự li kề vai sát cánh gần với nó nhất. Nhưng anh chàng là người đầu tiên nó có thể thoải mái nói, thoải mái cười, thoải

mái bình luận loạn xạ đủ thứ trên đời. Chính xác là thoải mái với từng cảm xúc của mình.

Về phần mình, anh cũng hào hứng hưởng ứng tất cả đề xuất rong ruổi la cà khắp các ngõ ngách, lê la hết các quầy hàng ở Bangkok của nó. Anh cũng hay cười nhưng không nói nhiều. Anh mãi mê với cái máy ảnh, luôn sẵn sàng giơ lên chụp ngay một khung cảnh nào đó khiến anh có cảm hứng. Đôi lúc, nó còn tinh nghịch chen vào tâm ngắm của anh, cố tình diễn vai “bóng hồng tình cò” với cái dáng rất người mẫu. Mỗi lần như thế anh chỉ cười, chưa lần nào khen hay chê một lời.

Hai ngày một đêm, chưa phải là quá dài để hai con người xa lạ trở nên thân thiết, nhưng đã đủ để họ cảm thấy tin tưởng hay chính xác hơn để biết rằng không cần phải lo lắng khi tâm sự cho nhau nghe những câu chuyện riêng tư. Mà chuyện riêng tư thì tất nhiên là liên quan đến tình cảm. Kể đi rong, người chạy trốn, tình yêu đôi khi rất cần những khoảng không chỉ có một người, để nhìn lại mối quan hệ của cả hai, là thế đó!

Đêm cuối, phố Tây Khaosan, chỗ ăn chơi nổi tiếng dành cho khách du lịch ở Bangkok, dĩ nhiên là nó không thể bỏ qua. Vì đây không phải là Sài Gòn, để mỗi lần ngồi sau xe người yêu ngang qua Le Pub nó lại không dám nói mình thích ngồi ở chỗ ồn ào ấy. Ở đây, nó thậm chí còn vừa cùng với người bạn đồng hành tự thưởng hai cốc bia hơi hoành tráng. Sau một hồi lòng vòng, cả hai quyết định sẽ kỷ niệm chuyến đi này bằng việc vẽ một hình xăm nho nhỏ. Đang đắn đo không biết chọn hình gì thì nó thấy anh xoay xoay ngón tay cái lên mẫu giấy than rồi nhẹ nhàng ấn mạnh vào cổ tay nó. Dấu vân tay với những đường trắng đen xoắn tròn xen kẽ nổi rõ trên cổ tay trắng xanh của nó. Chợt nó thấy tim mình lạc nhịp. Lạc nhịp vì nụ cười bí hiểm của chủ nhân cái dấu tay. Lạc nhịp vì chính anh là người ba ngày qua đã mang đến cho nó những cảm xúc

tự nhiên như hơi thở. Nó không rõ lắm! Chỉ cảm giác như vừa thấ y được cái nó vẫn cố tìm kiếm ở một người bên cạnh mình đã gầ n hẳn 500 ngày.

Với tay lấ y tờ giấ y than, giờ đê n lượt nó xoay xoay đầ u ngón trở lên đó, rô i cũng cố á n nhẹ nhàng nhưng đủ mạnh lên cổ tay rắ n chắ c của anh - bạn đò ng hành. Đêm đó, nó chầ n chừ hình dung cảnh chào tạm biệt và trở về khách sạn sửa soạn hành lý cho chuyê n bay về . Thật sự nó không muố n nghĩ đê n cảnh đó. Và hình như trong mắ t anh, nó cũng đọc được điê u tương tự. Cả hai lữ ng thữ ng bước từng bước thật chậm trên con đường dài thẳng tắ p.

- Cái hình xăm này mà không rửa nước nhiê u là phải hơn hai tuầ n mới phai đó anh!

- Ừm...

- Nó mà phai rô i chắ c anh cũng quên em ngay nhi?

- Còn em?

- ...

Bắ t giác nó khê với ra chạm vào khuỷu tay anh thật nhẹ. Thoáng chút ngậ ngừng, bàn tay nó vòng nắ m lấ y cánh tay anh. Anh tiế p tục bước đi và nó cũng không thể dừng lại. Dấ biế t ngày mai anh sẽ vẫn đắ p chuyê n bay sang Singapore mang theo niê m bắ t ngờ là “chính mình” cho người bạn gái từ thời trung học đang du học xa nhà đã hai năm. Dấ nó biế t mộ i quan hệ Việt - Sing kia tuy khác với kiê u “bị đóng khuôn tình yêu” của nó và Sài Gòn thì vẫn đang dầ n lỏng lẻo bởi sợi dây khoảng cách như nhiê u cặp yêu xa. Dấ nó biế t anh đang muố n thổi lại ngọn lửa tình yêu của anh và người á y bắ ng chuyê n đê n thăm bắ t ngờ, bắ ng nhữ ng cuộc hẹn hò lãng mạn nơi đảo quố c sư tử xinh đẹp, hẹn hò thật tình tứ như nhữ ng

ngày mới yêu. Dầu anh đã kể cho nó nghe hết về tình yêu ấy của anh, thì ngay giây phút này đây nó vẫn muốn con đường kéo dài mãi mãi, hoặc giả bước chân anh hãy chậm thật chậm, hay thôi anh cứ đứng yên để tay nó còn được nắm chặt cánh tay anh. Để nó được đứng bên anh đêm nay thật lâu và để cảm xúc của nó đi rong trong một miền yêu thương kỳ lạ.

Cô nhét nốt mấy bộ váy vung làm quà cho bà cô ở nhà, tâm trí nó vẫn đang mông lung với lời đề nghị bất ngờ ấy. Cùng anh đáp chuyến bay về lại Việt Nam. Đúng nghĩa với việc ở Singapore sẽ có một người đột ngột bị dồn đến đoạn kết của mọi quan hệ nguội lạnh chưa một lần có cơ hội hâm nóng. Và tại Sài Gòn sẽ có một người sau 500 ngày yêu đương bị người yêu lớn tiếng thông báo rằng mình đã tìm được tình yêu đích thực sau bốn ngày mất tích. Giờ thì nó lại đang tự vấn rằng đây có phải là mơ ước về sự tự do cảm xúc mà nó khát khao lâu nay. Liệu tình cảm này có thật là xuất phát từ trái tim hay từ cái đầu bị ức chế tình cờ tìm được sự đồng cảm?

Ba giờ chiều, anh đang chờ nó tại cửa check in cho các hãng hàng không luôn sẵn vé trong ngày cho những chặng đường ngắn như Bangkok - Sài Gòn. Còn nó, nó đang lẩn trong hàng dài người nô nức đôi mươi trước quầy check in hải quan xuất ngoại. Có thể anh sẽ nhận ra điểu đó sớm hoặc muộn hơn khi nó chuẩn bị lên đường. Trong tay anh vẫn còn giữ tấm vé cho chuyến bay đi Sing, vẫn còn kịp. Nó biết điểu đó và nó quyết định không gặp anh như đã hẹn. Chưa quá muộn cho nó và cả cho anh. Cho hai mối quan hệ mà cả nó và anh đều đang quá kỳ vọng trong khi lại quên mất rằng: tình yêu đôi khi là những gì chân thật nhất, khi ta dám nghĩ, dám nói ra và dám làm tất cả vì nó. Nó vẫn còn kịp để một lần sống thật là chính mình bên người yêu. Anh cũng vẫn kịp để hâm nóng lại tình yêu xa vắng cuộc hẹn bất ngờ cho người ấy. Hãy để yêu thương

được thể hiện tự nhiên nhất. Tự nhiên như hơi thở trong một
chuyên đi rong của cảm xúc!

Tầng bảy của tình yêu

Cửa thang máy vừa mở nó đã cảm thấy tiếng gió rít khê qua tai. Hành lang dài và lộng gió. Nơi tầng bảy cao tít, xung quanh là những khoảng trống mênh mông thì nắng và gió chính là những vị khách thường xuyên nhất. Và nó cũng là một vị khách đặc biệt của nơi này. Đã có lúc nó muốn quên đi nơi đây để thôi nhớ về một người. Thế nhưng, con tim không quên dễ dàng như thế. Nó thích tìm đến đây như một góc của riêng mình, góc khuất nhất nơi trái tim tưởng chừng không thể nào chạm đến. Yêu nơi này nhưng cứ mỗi lần đến đây là nó lại thấy sợ... Nó sợ nó sẽ nhớ tới Quân...

***

Vô n bản tính tò mò, chỉ trong vòng ba ngày vào ở ký túc xá, nó đã đi tham quan hết mấy ngôi trường trong khuôn viên làng đại học này. Và nơi cuối cùng nó quyết định lên vào trong hành trình khám phá là Đại học Bách khoa. Thân là con gái Nhân văn, nó vẫn thân nhiên bước vào ngôi trường được mệnh danh là “lãnh địa con trai” cứ như mình là một “mem” của cái lãnh địa đó. Nhờ cái bản lĩnh hơn người ấy, nó đã phát hiện ra tầng thứ bảy của ngôi trường, một nơi hết sức lý tưởng cho tâm hồn nghệ sĩ của nó được thỏa sức bay bổng với gió mây. Một nơi hiếm người lui tới, một tầm nhìn rộng và một không gian thoáng đãng là tất cả những yếu tố để nó chọn nơi này làm chốn thả hồn tìm cảm hứng văn chương. Một hôm, đang lúc tâm hồn treo ngược cành me, chẳng biết hứng chí thế nào nó làm văng cả cây bút đang cầm. Đó là quà chia tay của con bạn thân trước khi lên đường theo gia đình đi định cư ở Mỹ nên nó rất quý.

May là cây bút không bị rơi mà kẹt lại giữa tầng mái dưới lan can. Quyết định liêu một phen, nó leo qua thành lan can. Nhưng vừa mới bỏ một chân ra ngoài thì nó đã thấy mình bị nhấc bổng lên. Vẫn còn đang ngơ ngác chưa hiểu là chuyện gì thì nó đã bị quất một tràng dài:

“Tự tử là việc hết sức ngớ c nghệ ch, tui không biết bạn đang gặp phải chuyện gì tệ gì nhưng thật sự tự tử không phải cách giải quyết hay đâu. Đó chỉ là cách trốn chạy của những kẻ hèn nhát mà thôi. Bạn hiểu chứ?”

“Mình không tự tử mà là cây bút...” Nó vừa nói vừa chỉ tay xuống chỗ cây bút đang bị kẹt lại.

Tên con trai lạ mặt ngó ra má y giây nhưng vẫn chưa hết giận dữ:

“Chi vì một cây bút mà bạn định đánh cược tính mạng của mình hả? Thật hết nói nổi, con gái mà sao liêu dữ dzậy trời!?”

Nghe thế nó cũng chỉ biết phì cười, chưa kịp phản ứng gì, nó đã thấy tên đó nhảy ra ngoài lan can, phút sau hấn nhồi lên với cây bút trên tay. Còn nó thì chỉ biết trở mặt nhìn kẻ nhiệt tình trên mức bình thường đến độ đáng phải nghi ngờ. Và có lẽ vì nghi ngờ vớ vẩn như thế nên lúc ấy nó cũng chẳng nói được câu cảm ơn nào với người vừa “cứu mạng” mình. Nhưng không ngờ rằng cuộc gặp gỡ kỳ lạ đó lại do định mệnh sắp xếp.

Tình yêu của nó và Quân cũng thật lạ. Trước kia nó cũng từng mơ ước tìm được một chàng hoàng tử Bách khoa để có thể kéo nó về với thực tế những khi tâm hồn nó bay quá cao ngoài tầm kiểm soát. Còn Quân thì cũng thích những cô bạn Nhân văn dịu dàng tình cảm, tâm lý chung của bọn con trai học tự nhiên. Nhưng thật nó lại không giống như hình mẫu mà Quân mong chờ. Là con gái Nhân văn có tâm hồn bay bổng thơ văn thật đấy nhưng tính cách của nó

lại mạnh mẽ như một thằng con trai. Quân ngồ, áo phông, giày thể thao chắc chắn không thể nào là hình tượng trong mơ của Quân được. Vậy mà Quân vẫn yêu nó bằng tình yêu nhẹ nhàng mà sâu sắc. Còn về phía nó, Quân đúng là hình mẫu lý tưởng nó thường mơ ước như Quân không quá khép kín. Vậy mà nó cũng yêu Quân bằng cả tâm hồn treo ngược cành me của mình. Nhất là những lúc nó líu ríu cả tá chuyện không đâu suốt cả buổi mà Quân vẫn ngồ nghe với vẻ hào hứng, thỉnh thoảng còn tỏ vẻ khích lệ bằng những tiếng cười thích thú. Nếu ai đó hỏi nó rằng Quân đã tỏ tình với nó như thế nào thì chắc nó cũng phải ngó người ra mắt ba mươi giây suy nghĩ. Vì sự thật thì chẳng có lời tỏ tình nào cả. Nó chỉ nhớ có một bữa hai đứa cũng ngồ tại hành lang tầng bảy này, lần đầu tiên Quân khẽ chạm vào tay nó. Nó thấy cũng hết sức tự nhiên vì nó biết Quân thích nó mà. Nhưng rồi đột nhiên Quân khẽ kéo nó vào sát người và siết chặt bàn tay nhỏ bé của nó trong bàn tay to rộng của Quân. Khi đó nó mới thật sự thấy tim mình đập dồn dập. Nó cảm thấy rõ ràng mình yêu Quân và muốn Quân luôn bên cạnh che chở như lúc này. Nó nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Quân. Chiều trôi qua trong im lặng.

***

Cơn gió mát rượi lùa vào vừa kịp lúc cơn đi giọt nước mắt chực trào trên mi nó. Từ ngày xa Quân nó chưa khóc lần nào cả. Bạn đừng nói rằng nó mạnh mẽ vì chính nó cũng còn đang nghi ngờ về mạnh mẽ của mình. Mà ý lần nó thử cố khóc thật to nhưng cuối cùng những giọt nước mắt cũng chỉ kịp dừng lại nơi khóe mi. Chẳng lẽ tình yêu của nó dành cho Quân hơi hợt đến mức khi biết Quân đang ở bên một người con gái khác nó cũng không đau lòng. Nó không biết! Nó chỉ nhớ ngày tiễn Quân ra sân bay nó cũng chẳng khóc. Bao lần nhớ Quân da diết, ôm khư khư tấm hình hai đứa trong lòng nó cũng không khóc. Vì lúc đó nó có lời hứa quay về sau

bốn năm du học của Quân làm chỗ dựa lòng tin. Rồi bỗng nhiên mail thừa dằn, thừa dằn rồi vắng hẳn. Nó vẫn tự nhủ: Quân có lẽ đang quá mệt mỏi vì học hành bận rộn. “Mình phải tin Quân”, nó yêu Quân như thế đó. Và thật sự nó đã tin tưởng Quân cho đến khi tận mắt nhìn thấy tấm ảnh Quân tay trong tay với một người con gái khác, dù cho trước đó đã có bao lời cảnh báo “xa mặt cách lòng”, nó đều bỏ ngoài tai tất thảy. Giây phút đó lòng tin của nó bắt đầu rạn lên những vết nứt. Nó đã rất tin Quân, nhưng giờ đây nó còn trông chờ gì ở Quân kia chứ? Một lời biện minh. Không, một lời nhắn thương yêu như thường lệ, thế là đủ. Nó không quan tâm những chuyện khác. Nó tin Quân. Nó yêu Quân, điều đó là quan trọng nhất. Nhưng rồi cái mail nó chờ vẫn không tới. Hơn ba tháng nay ngày ngày nó check mail trong sự chờ đợi vô vọng. Inbox vắng hoe. Và việc đều đặn leo lên cái tầng bảy này cũng chứng tỏ nó còn kiên trì với tình yêu nó dành cho Quân.

Chiều đã về, những tia nắng vàng yếu ớt chiếu xiên xiên trên hàng mi dài của nó, hàng mi chốc chốc lại khẽ run run vì những cảm xúc bị kìm nén tận sâu trong lòng. Về thôi. Thang máy dừng lại ở tầng năm, có người bước vào. Đó là Nam, một trong số ít người biết rõ mối quan hệ của nó và Quân. Thật không muốn bị ai bắt gặp ở đây. Nhưng Nam dường như cũng đọc được điều đó trong mắt nó nên chỉ mỉm cười chào rồi đứng nép sang một bên. Bỗng Nam lên tiếng hỏi:

“Em vẫn hay đến đây à? Anh có thấy em trên ban công tầng bảy mấy lần.”

Một điều không thể phủ nhận. “Vâng.”

“Hân này!”

Tiêng Nam khẽ gọi làm nó giật mình, nhìn vào mắt Nam, nó linh cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

“Em còn yêu Quân lắm phải không? Quân cũng vậy. Và giờ là lúc anh nghĩ Quân đang cần em nhất...”

Nó chạy thật nhanh tới chiếc taxi gần nhất. Nó băng qua màn đêm đang kéo đến nhưng rõ ràng là đâu đó nơi chân trời vẫn đỏ rực lên ánh nắng của một ngày tươi sáng. Nó đang chạy đến với Quân. Quân đang rất cần nó kề bên. “Quân bị tai nạn xe ở Úc, gia đình đã đưa về nước chữa trị. Nhưng đôi chân giờ không thể đi lại như trước được nữa. Vì thế Quân không muốn em chờ đợi cậu ấy. Mọi chuyện trong thời gian qua là do Quân sắp xếp để em từ bỏ cậu ấy. Thế nhưng chắc Quân không ngờ là em...”

Đúng vậy, làm sao Quân có thể ngờ được là trong ba tháng qua nó chưa hề trách Quân đến một lời. Nó tin tưởng vào tình cảm hai đứa. Và giờ đây tình yêu đó là động lực đưa nó về lại bên Quân. Xe dừng trước cổng một bệnh viện, nó bước xuống và chạy băng băng đi tìm số phòng mà Nam cho biết lúc nãy. Giữa những dãy hành lang dài, giữa những khuôn mặt hồ c hác, nó chợt đứng sững lại. Một bệnh nhân nam đang cố lê từng bước khó nhọc, đôi tay ghì chặt lấy thanh inox dài chạy dọc tường. Người ấy già. Trời ơi! Quân của nó đây mà. Vẫn vầng trán cao và đôi mắt sáng như ngày nào. Nó bỗng òa khóc nức nở. Từ ba tháng nay, đây là lần đầu tiên nó khóc. Nó khóc vì thương cho Quân, vì thương cho mình. Nó khóc vì giận bản thân mình và giận cả Quân nữa. Và cũng là lần đầu tiên nó trách Quân. Tại sao Quân lại làm nó đau khổ trong khi Quân cũng chẳng sung sướng gì!?

Trong ánh mắt nhòe nước, nó thấy Quân đang ngò i bệt dưới nền nhà đầy vế bất lực. Thế rồi... nó hiểu ra điều gì đó. Chùi

vội đôi mắt sưng nước, nó không được để Quân thấy nó khóc. Vì Quân đang cần nó tiếp thêm sức mạnh.

“Quân ơi! Anh hãy cố lên. Hãy bước về phía em, chỉ cần bước một bước, một bước thôi, những bước còn lại sẽ là của em.”

Hôm nay là kỷ niệm hai năm ngày nó và Quân quen nhau. Hai năm trước tại nơi tầng bảy này nó đã gặp một người và giờ nó đang chờ một người. Câu chuyện bắt đầu tại nơi này thì nó muốn mỗi trang mới của câu chuyện cũng sẽ mở đầu ngay chính tại đây. Nó sẽ chờ cho tới khi nào người đó đến để viết trang tiếp theo tươi đẹp cho một chuyện tình. Dù có phải chờ bao lâu, nó vẫn tin người đó sẽ đến. Nó tin Quân.

Có tiếng bước chân chậm chạp xa xa vọng lại. Nó không quay đầu nhìn, chỉ khẽ mỉm cười. Nó yêu Quân và nó biết Quân cũng như thế ...

Chờ đợi hạnh phúc

Tặng pé lùn dễ thương!

Sài Gòn một ngày cuối thu. Trời đầy mây mù không một ánh sao. Gió chớm đầu đông của xứ sở nhiệt đới cũng thoáng tí hơi lạnh lạnh. Quỳnh một tay đẩy tấm cửa kính tiệm cà phê, tay còn lại vẫn tìm sự ấm áp trong túi áo khoác dạ dày cộm. Ngang qua tấm kính lớn ngăn chỗ quầy pha chế, cô cố tình dừng lại ngắm mình một lần nữa với ánh mắt hài lòng. Sau khi nhận tin nhắn và trước khi rời khỏi nhà, Quỳnh đã làm đủ mọi “thủ tục” ngoại hình cho mình đúng như kiểu một cô gái chuẩn bị đi hẹn hò với người yêu. Nhưng Quỳnh không đi hẹn hò với người yêu. “Bạn có tin nhắn mới từ Phong ^o^.” Đó không phải là người yêu mà là “người cô yêu”.

Vẫn cái bàn ngay góc trái sân khấu, Phong ngồi đó với điếu thuốc đã cháy quá nửa đũa. Chút ánh sáng vàng vàng từ cái đèn chùm đủ để Quỳnh nhận ra Phong sau làn khói thuốc mờ ảo. Thấy cô tới, anh liền đứng lên kéo cái ghế phía đối diện ra mời cô, rồi vẫn không nói một lời quay lại ghế của mình. Kiểu ga lăng kỳ lạ của riêng anh mà Quỳnh đã quá quen qua những lần hẹn như thế này. Cô cũng im lặng hòa mình vào bầu không khí anh đang thở và đang sống. Gọi một ly lipton rum chanh, cô muốn uống thứ gì đó để mình thêm mạnh mẽ ngồi đối diện với anh. Ly cà phê đen của anh đã cạn đến gần sát đáy, thứ nước đắng nghét của những trái tim đang kêu gào. Phong vẫn không nói, mắt nhìn mông lung. Quỳnh ngồi ngay trước nhưng cô biết lúc này trong mắt anh cô cũng như những thứ mà anh gọi là cảnh vật xung quanh thôi. Cô đến đây nghĩa là đã chấp nhận vị trí đó của mình. Phong luôn gọi cô đến

bên những lúc anh thấ y không thể nào chịu nổi sự cô đơn. Quỳnh đê n không câ n nói gì hay làm gì, đơn giản cô chỉ câ n ngô ì bên đê cho anh cảm giác có hơi người bên mình. Còn Quỳnh sẵn sàng chạy đê n bên anh bất cứ lúc nào chỉ đê đê được ngô ì cạnh anh thật gâ n, ngắ m anh như một pho tượng mà cô không bao giờ chạm tới đê được. Mặc dù cô biê t lúc đđ Phong đđang nhớ tới ai. Đđau đđón vì hiện thực phũ phàng nhưng Quỳnh lại tìm thấ y niê m hạnh phúc nhỏ nhoi khi đê được coi hay tự coi mình là người gâ n anh nhấ t dù anh có đđang nghĩ về ai đđi chắ ng nữa. Tình yêu ngu ngô c!

Quỳnh biê t mình ngô c ngay từ lúc cô quyê t đđịnh tỏ tình với người mà cô biê t rõ là không hê có tí tình cảm nào với mình. Có chắ ng chỉ là chút lòng thương hại hay biê t ơn. Phong đđã có người yêu và đđang đđau khổ vì mô i tình đđó. Đđừng nghĩ là Quỳnh có cơ hội hàn lại vế t thương trong tim anh. Ngay từ lâ n đđầ u gặp anh ngô ì thân thờ, cặp mắ t vô hê n nhìn đđăm đđăm vào bức vẽ một người con gái là cô đđã hiểu tá t cả. Anh họa sĩ trẻ tài hoa đđó đđã có người mẫu cho bức chân dung của đđời mình. Người ta thường nói những kẻ làm nghệ thuật là những kẻ thích theo đđuổi những thứ siêu thực, ảo tưởng, kẻ cả trong tình yêu. Phong và Quỳnh đê u là những kẻ ngu ngô c với những mô i tình vô vọng. Phong yêu một cô người mẫu khá nổi trong giới nghệ thuật, anh vẽ cô ta như vẽ những nữ thầ n trong thầ n thoại Hy Lạp. Vẽ bắ ng tình yêu tôn kính và ngưỡng mộ tột đđỉnh. Nhưng cô ta bỏ anh đđi không một lời từ biệt hay hứa hẹn đê chạy theo tiế ng gọi danh vọng. Phong mang trong mình nỗi hận bản thân đđã không thể mang đê n cho cô gái ấy niê m tin hạnh phúc với tình yêu nơi anh. Còn Quỳnh lại càng ngu ngô c hơn khi đđem lòng yêu một kẻ si tình. Phải nói rắ ng cô yêu Phong vì anh là một kẻ si tình thì đđúng hơn. Chính bản thân cô khi yêu anh cũng trở thành một kẻ si tình. Chắ p nhận đđi bên anh như một cái bóng của người khác. Đê anh nắ m tay cô nhưng lại khê gọi tên một người con gái cô không quen. Quỳnh cũng đđã khóc rắ t niê u, tự trách móc bản thân sao quá yê u đđuô i.

Nhưng rồi cô lại nhận ra rằng: hạnh phúc trong tình yêu không phải là thứ mình nhận được từ người mình yêu mà là thứ mình nhận được khi mình dám cho đi tất cả vì người ấy. Huống chi Phong không cần cô cho anh tất cả, anh chỉ muốn cô ngồi cùng anh hàng giờ trong quán cà phê hay dạo quanh mấy con phố khuya vắng lặng mà không cần nói lời nào. Chỉ bấy nhiêu thôi, đó là hạnh phúc của cô khi yêu Phong.

Đã gần hai tiếng đồng hồ kể từ lúc cô tới, quán đã vắng lại càng thưa tiếng người, cô và Phong hình như đang chìm dần vào cái hồ suy tư, cả hai đều theo đuổi những dòng suy nghĩ riêng. Cô biết Phong đang nghĩ về ai. Khuôn mặt anh thoáng chút đau khổ dãn vật, thoáng tỏ ra bất cần với mọi thứ xung quanh, hình như kể cả cô. Bỗng nhiên anh đứng lên, cầm lấy tay cô kéo ra khỏi quán sau khi nhét vội tờ bạc dưới đáy ly. Tuy đã quá quen với những hành động bột phát kỳ lạ của Phong, lần này Quỳnh cũng vẫn không khỏi bất ngờ. Vẫn không nói không rằng, anh và cô đi dọc hết con đường hoa sữa hiếm hoi của Sài Gòn. Tay trong tay với anh, đi giữa một con đường vắng lặng, Quỳnh thấy mình như đã chạm tay tới được thiên đường. Nhưng thiên đường đó như bong bóng xà phòng đẹp mong manh. Bởi vì nó chỉ là ảo tưởng của riêng mình cô mà thôi.

Ngày kia cô ấy về nước. - Phong nói giọng bình thản.

Cô ấy về luôn à? - Quỳnh nhả từng chữ theo mỗi nhịp đập đau nhói nơi con tim.

Anh không rõ. Anh biết tin này qua một người bạn. - Giọng anh thoáng buồn.

Anh sẽ ra đón cô ấy chứ? - Cô tò mò pha chút hy vọng mong manh.

Không chắc! - Anh ngần ngại giây lát rồi quay sang nhìn cô.

Anh hãy làm cho cô ấy bất ngờ. - Quỳnh thật lòng bày tỏ ý kiến với mong muốn anh sẽ hạnh phúc bên người yêu mà anh mong đợi bao nhiêu lâu nay.

Phong khẽ siết chặt bàn tay cô như muốn cảm ơn. Kèm theo đó là một nụ cười mà Quỳnh cảm giác như lưỡi dao kéo ngang qua tim cô một đường dài đau đớn. Phong biết tình cảm của Quỳnh, không thẳng thừng từ chối nhưng anh kể Quỳnh nghe tình yêu của mình, không hứa hẹn gì cả. Thật lòng anh rất cảm kích tình yêu chân thành cô dành cho mình. Nhưng anh cũng không thể lừa gạt hay đùa giỡn với tình cảm của Quỳnh, anh không muốn cô bị tổn thương. Nên ngay từ đầu anh đã đặt ra ranh giới tình bạn cho cả hai. Một tình bạn lạ lùng, chông chênh giữa hai bờ dễ đi đến đổ vỡ. Vậy mà quan hệ lạ lùng ấy lại tồn tại đến tận bây giờ. Chắc có lẽ là vì nó đem đến cho cả hai thứ hạnh phúc ảo nuôi sống tâm hồn. Đêm đó Quỳnh không khóc lóc đau khổ như cô tưởng. Cô dễ dàng chấp nhận sự thật vì ngay từ lúc bắt đầu Phong đã không phải là của cô. Trong giấc mơ, cô thấy mình vừa đáp một chuyến bay...

Sáng hôm sau, Quỳnh tới nhà tìm Phong thật sớm. Quá quen với phong cách sống bê bối của các họa sĩ, cô không muốn cô trả anh về với tình yêu của anh mà trong mắt cô gái đó anh lại là một thằng đàn ông nhếch nhác. Thế là, không thêm giải thích một lời nào, cô kéo anh đi từ hair salon tới những gian hàng sang trọng trong Saigon Centre. Cô muốn Phong phải là người đàn ông hoàn hảo với bất cứ cô gái nào đi nữa. Nhìn Phong trong những tấm gương bóng loáng, cô bất giác thấy xót xa cho tình yêu cao thượng của mình. Có điều là ở đây cô không nhường anh cho ai vì từ đầu anh vốn đã không thuộc về cô. Quỳnh chỉ muốn cô gái kia hiểu rằng tình yêu của anh là thứ quý giá nhất trong cuộc đời mình, mong cô ta hãy biết quý trọng. Phong hình như cũng đọc được trong mắt cô những điều đó nên anh vui vẻ nghe theo mọi lời sắp đặt. Quỳnh lại thấy

mình bắt đầu mơ mộng vị trí người yêu trong tim anh khi mà mọi ánh mắt họ bước ngang qua đều lộ rõ vẻ ngưỡng mộ đôi tình nhân hạnh phúc. Đừng ảo tưởng nữa! Càng chìm sâu trong những ước mơ hảo huyền thì người đau khổ nhất sẽ chỉ là cô mà thôi. Thoáng chút ghen ngào, Quỳnh rút tay mình ra khỏi bàn tay ấm áp của Phong. Anh quay sang nhìn cô vẻ hơi ngạc nhiên. “Thế này sẽ hay hơn.” Quỳnh cười mà khóe mi chực trào nước mắt.

Cuối cùng anh cũng đã quay về đúng vị trí của con tim. Hôm nay, Phong sẽ ra sân bay. Tôi qua anh có nhắn tin cho cô. “Cảm ơn Quỳnh vì tất cả, người đặc biệt trong tim anh.” Chỉ có thể là vậy, một người đã có vị trí “đặc biệt” trong tim anh nên không thể nào thay đổi được để trở thành “người yêu thật sự”. Quỳnh reply, “Đừng quên một bó hoa khi ra sân bay nhé!” Và cô lại mơ thấy mình vừa đáp một chuyến bay...

Đã ba tuần nay Quỳnh không gặp Phong, không tin nhắn, điện thoại, cô đang tập cho mình quên dần cảm giác sóng trong hạnh phúc ảo tưởng bấy lâu. Nhưng chuyện không hoàn toàn dễ dàng theo lý trí. Con đường hoa sữa lại dẫn cô đến quán cà phê quen của hai người. Không cần dừng lại chỗ tầm kính lớn như mọi khi, cô đi thẳng đến góc bàn quen thuộc. Thứ ánh sáng vàng leo lét từ cái đèn chùm giữa sân khấu quen thuộc cũng đủ cho cô nhận ra một khuôn mặt cô đang tự dưng lòng không mong gặp. Kế bên khuôn mặt đó là nữ thần sóng mà cô đã nhiều lần thấy trong những bức tranh của Phong. Cô nhẹ nhàng quay người bước vội qua cửa không để ai kịp nhận ra mình. Hít mạnh một hơi khí trời đầu đông se se lạnh, thấy lòng nhẹ nhõm, Quỳnh mỉm cười thanh thản bước đi.

Đã ba tuần nay, không lúc nào Phong quên Quỳnh, nhưng anh cố dặn lòng mình đừng gặp cô nữa. Anh sẽ lại tiếp tục làm cô thêm đau mà thôi. Bản thân mình còn chưa xác định được rõ ràng trái tim đang đau đớn hay đang yêu thương thì Phong làm sao mang lại hạnh

phúc cho người khác kia chứ. Vì sau bao nhiêu lâu chờ đợi tình yêu xa vời kia, ngày gặp lại anh thấy mình cứ như một con thiêu thân đang chết dần bởi thứ ánh sáng tình yêu hào nhoáng. Còn với Quỳnh, đó phải chăng là tình yêu mà lâu nay anh không nhận ra hay đúng hơn là luôn cố tình trốn tránh? Phong không đủ tự tin trước tình yêu trong sáng mà cô trao cho anh hết sức chân thành. Màn hình điện thoại sáng lên khuôn mặt một cô gái, Phong ngại ngần bấm nút mở hộp thư. “Anh phải sống thật hạnh phúc nhé!” Anh bấm vội nút quay số nhanh, phím số 1, người quan trọng nhất: Thuê bao không liên lạc được. Chắc do sự cố mạng, Phong kiên trì thử lại hai lần nữa, vẫn không được. Hình như anh vừa đánh mất một báu vật vô giá.

Quỳnh rút sim ra khỏi di động. Không rút đi, cô nhét nó vào cái ngăn nhỏ giữa hai khe ví. Không liên lạc nữa, không gặp lại nữa, cô sẽ cố gắng giữ hình ảnh của anh trong tận sâu đáy tim mình. Ngày mai cô sẽ lên đường đi du học Úc, hai năm nơi xa lạ đó cô không chắc là mình có thể vỗ về cho tình yêu mong manh kia thôi đau đớn. Chỉ biết có lẽ sẽ tốt hơn. Lúc bước qua cánh cửa phòng cách ly, Quỳnh xoay lưng nhìn lại lần nữa, còn tìm kiếm gì cơ chứ khi mà cô đã tự nhủ mình hãy thôi mơ mộng để ra đi nhẹ nhàng bình thản nhất. Cô đã chờ đợi một tình yêu và cô biết có một người cũng luôn sẵn sàng chờ đợi một tình yêu. Vì tình yêu chân thật không có giới hạn về không gian, thời gian, chỉ cần hai trái tim còn đập thì tình yêu còn tiếp tục được nuôi dưỡng bằng những giấc mơ hạnh phúc. Rồi sẽ có một ngày cô đáp chuyến bay về lại...

Phong biết có một ngày anh sẽ ra sân bay chờ đợi với một bó hoa trên tay...

TANGO TRẦN

Tình yêu của cha

Nga đấ m mình trong bản nhạc du dương, buông cả cơ thể theo điệu nhảy valse. Khoảnh khắ c này cô có thể rap người sát sàn nhảy mà vẫn tin tưởng mình sẽ không bao giờ ngã. Từ giờ trở đi, từ đêm nay, đôi tay chai sắ n rắ m nắ ng này sẽ chở che phầ n đời còn lại của cô.

Tám năm trước (1994)

Tuấ n là quản đố c làm việc trong Nhà máy Thuố c lá Sài Gòn, một người chửng chặ c, rắ t có uy tín và đượ c anh chị em trong nhà máy quý mế n. Anh có một gia đình nhỏ, một người vợ hiề n. Liên người gồ c Bế n Tre, lạ nước lạ cái theo chân các chị em khác lên Sài Gòn lập nghiệp. Anh lúc đó cũng là công nhân ở nhà máy, chị em mới vào nghề` đê`u nhờ anh hướng dẫn công việc. Anh có cảm tình với Liên từ những ngày đầ u gặp nhau. Chạy chiế c xe Cúp 50 cũ kỹ nhưng vẫn còn ngon lành, anh đèo Liên đi tìm nhà trọ, chăm chỉ đư a rướ c cô đi làm. Đượ c hai năm quen nhau (1996) thì anh về` quê ra mắ t gia đình Liên. Tuấ n mô` côi nên chẳng có họ hàng, họ tổ chức tiệc cưới nho nhỏ thệ t đấ i họ hàng Liên và bạn bè thân trong nhà máy. Một năm sau (1997) Liên mang thai đư a con gái đầ u lòng. Những tưởng cuộc đời dường như ưu ái cho những người hiề n lành như vợ chồ ng anh. Tuấ n đượ c anh chị em tín nhiệm bầ u lên chức quản đố c. Cuộc số ng gia đình họ khá giả hơn. Rồ i mọi thứ đầ n thay đổi, không ai biế t trước những điề u cuộc đời mình sẽ trải qua.

Một hôm thành phố chìm vào màn mây đen kịt, gió giạt mạnh từng cơn liên hồi. Liên đang trên đường từ chợ về thì trời bất dưng mưa to, gió cuốn phăng mọi thứ trên đường, người thì bụng mang dạ chửa đã gần đến ngày sinh, trong chớp mắt một chiếc taxi từ đâu quẹo cua gắt khiến Liên không làm chủ được tay lái, nó đâm sầm vào người cô. Người dân ở trong nhà thấy bà bầu bị đụng xe liền kéo nhau chạy nháo nhào ra xem người bị thương thế nào, máu loang ra lẫn vào nước mưa. Liên chỉ còn thể u thảo nói ba từ “Cứu con tôi”. Nhận được điện thoại hay tin vợ có chuyện, Tuấn hốt hải bỏ hết mọi thứ chạy ào vào bệnh viện. Bác sĩ nói vợ anh bị mất máu nhiều và đưa bé trong bụng cần phải được mổ để lấy ra, nhưng phần nguy hiểm xảy đến với người mẹ sẽ rất cao. Khoảnh khắc đó, Tuấn như chết lặng đi. Anh đang đứng ở ngã ba đường, chính anh phải chọn lựa. Cứ như trong một tình huống oái ăm của bộ phim truyền hình nào đó, hẳn là biên kịch sẽ chọn lựa cho nhân vật nam thay vì anh phải đối diện với sự chọn lựa của chính mình. Anh nói với bác sĩ bằng mọi giá phải cứu lấy người mẹ, đó là quyết định của anh. Nhưng kết quả của đêm hôm đó không như anh mong đợi, bác sĩ đã cố gắng hết khả năng nhưng đã không cứu được Liên, thay vào đó họ chỉ kịp lấy đứa bé ra trước khi người mẹ trút hơi thở cuối cùng. Nét mặt Tuấn lúc này như người bị lấy đi cả sinh mệnh, suốt đêm anh ngồi một góc bên cạnh băng ghế dài đặt trước khoa cấp cứu, người lạnh cóng, ánh mắt vô hồn, miệng chỉ thể u thảo gọi “Liên ơi”.

Đứa bé gái nhỏ xíu, yếu ớt đang đểm từng ngày tồn tại trên cõi đời, đứa nhỏ được chăm sóc đặc biệt. Kỳ diệu thay, nó sống sót đã hơn hai tuần. Sau đó Tuấn đưa con về nhà, con bé được đặt tên là Cỏ May, loài cây có sức sống mãnh liệt, anh kỳ vọng cha con họ sẽ làm được điều đó. Nhờ có tình thương của hàng xóm láng giềng mà May được đón sinh nhật thứ năm trong đời mình, cha thì tặng ca liên tục để có tiền lo cho con bé, vì khi sinh ra đã yếu ớt nên em thường

xuyên nhiễm bệnh. Cứ tưởng đời anh đau khổ đến đây đã đành, nhưng vẫn còn đó những đón đau trước mắt hai cha con. Một đợt sốt cao tấn công cơ thể nhỏ bé ốm yếu của con bé, bác sĩ ở phòng khám đã nhận định nhầm con sốt thông thường với sốt bại liệt, họ không kịp cứu con bé, với Tuấn, nỗi đau gần như quá sức chịu đựng của một người đàn ông. Anh chỉ cầu cho sự sống của con bé chứ không mong con bé được tay chân lành lặn như bao đứa trẻ khác. Trời cuối cùng cũng thương xót, May vượt qua được cửa ngục tử thần trở về với cuộc sống nhưng em không còn đôi chân phát triển như các bạn khác. Con sốt năm đó đã khiến em ngơ ngác một chỗ không còn đi lại được nữa.

Bảy năm sau (2004)

- May ơi, con đang làm gì đó, ra cha có cái này cho con đây.

- Con đang nấu ăn này cha, hôm nay dì Tư đi chợ về ghé qua cho cha con mình khứa cá hú ngon lắm, con đang nấu canh chua, cha thích nhất món này mà.

- Há p dẫn quá nhi. Con coi chừng phỏng tay đấy. Hôm nay lãnh lương, cha mua quà cho con đây.

- Cha đợi con tắt bếp đã nhé.

Cỏ May hai tay chổng nạng, nhưng con bé di chuyển rất linh hoạt từ nhà dưới lên nhà trên. Con bé hỏi anh:

- Cha mua gì cho con vậy?

Trước mắt con bé là một chiếc xe lăn có tay đẩy hỗ trợ việc đi tới đi lui. Con bé mắt ngấn đầy lệ, thấy nó khóc, anh hoảng hồn.

- Con sao thế May, con không thích thì cha đem trả lại nhé, con đừng khóc nè.

- Dạ không, con không sao hết, cái này mắc lắm, cha mua cho phí vậy, con đi nạng được rồi mà.

- Con bé ngộ c, dạo này ở nhà máy nhiều việc quá, cha đưa con đi học thì kịp chứ đã chục lần cha không kịp về đón con, hôm thì dì Tư đón con, hôm thì bác Tám, cha sợ phiền hàng xóm mình, mua cái này thì cha con mình sẽ tập luyện cho con tự đi học, tự đi về nhà, con muốn đi đâu chơi bọn trẻ cũng dễ đưa con đi hơn mà.

- Con cảm ơn cha.

Điều duy nhất có ý nghĩa với Tuấn trên đời này là cô con gái nhỏ bé mà Liên để lại, những ngày gian khổ để con bé hòa nhập với lũ trẻ hàng xóm, để vượt qua tự ti mặc cảm rằng hình hài của mình không vẹn toàn, để con bé lớn lên từng năm một trong niềm vui. Tuấn đã dành cả phần đời mình để làm cha mà cũng làm mẹ của Cỏ May.

Ngày 15 tháng 7 năm 2009

“Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday happy birthday, happy birthday to you!”

Chúc mừng sinh nhật May, chúc May tròn tuổi ngày càng dễ thương ngoan ngoãn và học giỏi nhé.

Cỏ May đang vui vẻ tận hưởng sinh nhật lần thứ mười hai của mình cùng bạn bè và các cô chú bạn của cha. Đột nhiên cha nói cha muốn giới thiệu với May một người bạn. Cô tên là Nga. May chào cô có chút dè chừng. Con bé không mãi mê chơi với các bạn nữa mà dồn hết sự chú ý vào cô Nga. Nó nhìn cô hồi lâu, một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi, nước da ngăm, cao chừng mét năm lăm, thân hình thì gầy guộc, duy có mái tóc cô tuy chỉ dài ngang vai nhưng sở hữu màu đen tuyền bóng bảy, gương mặt cô thoát nhìn như trong

thầy đầu đó rồi mà trí nhớ của nó không cho phép nhớ nhiều hơn được nữa. Nó thầy cha ngỗ i cùng bàn với các cô chú, nhưng sao cha nó lại ngỗ i kẻ bên cô Nga, nó thầy cha không gắp thức ăn cho các cô chú khác mà tại sao lại gắp thức ăn cho cô Nga, cha lâu rồi không có cười với mọi người nhiều như vậy, cha chỉ cười với nó thôi. Nó không thích cô Nga chút nào, tại sao nó lại không thích cô ấy? Nó không muốn ai đó chen vào cuộc sống của cha con nó, đúng, chính vì như vậy.

Buổi tiệc sinh nhật đầu tiên nó thầy không vui tí nào, những năm trước đây, mỗi lần sinh nhật, cha đều đưa nó đi công viên, mua cho nó cây kem ốc sên cô la ba viên thật to, rồi cha mua cho nó viết chì màu, cha mua gậy như đũa bộ đồ nghề học vẽ qua từng năm tích góp. May không đi lại được nhưng bàn tay mười đóa hoa tay của nó lại vẽ nên những bức tranh tuyệt vời, lần đầu tiên Tuấn khóc sau bao nhiêu năm vợ mất là ngày May khoe anh bức tranh về một gia đình có cha, May và mẹ May nữa. Tất cả bản mẫu trong đầu con bé là những tấm ảnh chụp chung của cha và mẹ, vậy nên những gì nó vẽ giống như dao nhọn xoáy vào vết thương anh lâu ngày tưởng đã liền da. Năm nay sinh nhật của May thật đông vui và náo nhiệt, ai cũng thích thú và khen thức ăn ngon, tặng cho May vô số quà đến nỗi mọi người phải phụ em gỡ từng món từng món một. Đến món quà của cô Nga, nó chẳng muốn đụng tới, cô thầy vậy liền tươi cười mở quà hộ nó, đó là chiếc kẹp tóc thật xinh, có hình con thỏ màu hồng mà May ngắm mãi trong siêu thị mỗi lần đi mua đồ với cha nó. Nó tức tối vì sao món quà nó thích lại do cô Nga tặng cho, bây giờ nó ghét cái kẹp tóc đó, nó không thích chút nào nữa, nó tặng lại cho một con bé nhà cách nhà nó ba căn, con bé đó tóc ngắn cũn cỡn chẳng hợp với chiếc kẹp chút nào, nó nghĩ thằm trong bụng. Tối hôm đó cha hỏi nó có vui không, nó nói không vui tí nào, nó không thích ồn ào náo nhiệt, nó chỉ muốn cha và nó lại đi công viên ăn kem, lại đi vòng vòng ngắm đèn Sài Gòn, ra chỗ tượng

Bác Hồ` cha nó ngô` i trên xe, nó thì cặp đôi nạng lạng khắ p một vòng. Cha nó chọt hỏi:

- Con thắ y cô Nga thắ nào? Cô Nga rắ t tắ t bụng, trong công ty cô đượ mọi người ưu ái gọi là Chủ tịch Công đoàn. Cô thường vận độn mọi người để giúp đỡ cho các anh em trong nhà máy đặ gặ tình huố ng khó khắ n. Rắ t nhiề u lầ n cô đã giúp cho cha con mình đắ y.

- Con không thích cô đầ u, con không thích cha khen ai hắ t, con không thích cha nói đắ n cô đố trước mặt con, con ghét cái sinh nhật này lắ m.

Con bé bỏ vào giường ngủ để lại anh một khoảng sâu hun hút, đã nhiề u năm rô` i anh ở một mình nuôi con, người đàn ông đầ ng lương vừa đầ để duy trì một mái nhà nhỏ, lo cho bữa ắ n, cho việc học, cho sức khỏe của đầ con gái không thể đi lại trên đôi chân bé tẹo của nó, người đàn ông như anh chưa bao giờ mơ nghĩ gì đắ n chuyện có một người bạn đầ i sẻ chia. Ai mà muố n vắ cái gắnh anh mang trên vai mười mắ y năm qua? Một năm trước anh tham gia cùng các anh chị em trong công đoàn để giúp sức cho một công nhân nhà máy xây lại ngôi nhà của mình không may bị cháy lan từ một căn nhà thu mua phắ liệu. Sát cắnh bên nhau nhiề u ngày liề n anh đầ n có cảm tình với Nga, nhiề u lúc anh không biế t là thứ tình cảm tắ t nguộ i bao lâu của anh đượ Nga nhen nhóm lại bắ ng tắ m lòng chân thành hay là vì từ lầ n đầ u nhìn thắ y chị trên sân khắ u hội trường, anh đã có cảm giác như Liên đặ đứng trước anh, một con người bắ ng xương bắ ng thịt nhìn anh mỉm cười. Hai năm trôi qua, tình cảm chị dành cho anh phầ n nào độn viên anh gặng đặ những khi bé May đầ u ó m, những cơn co giắ t, lại thêm đôi chân càng qua năm tháng càng bé nhỏ đầ n. Anh cảm mắ n tắ t cả những điề u đố. Thắ nên anh muố n nhân dịp sinh nhật May sẽ giới thiệu Nga với con bé. Chị cũng không hắ buồ n anh khi thắ y phản ứng của bé May không

tích cực tẹo nào. Con bé vô n dĩ không phát triển được bình thường như bao bạn bè đồng trang lứa, nó chỉ có cha là điếm tựa, giờ đây ai đó muốn chia sẻ điếm tựa của nó, nó không thể chấp nhận, tuyệt đối không, và lại nó mới mười hai tuổi.

Ba năm sau

Tuấn đang trong nhà máy chỉ dẫn các công nhân quy trình sản xuất thì có người báo anh có cuộc gọi khẩn cấp từ gia đình. Trống giục liên hồi trong tim hết như ngày anh nhận được cuộc gọi báo tin Liên gặp tai nạn năm đó. Anh lao xuống phòng nhận cuộc gọi, trong một thoáng anh buông rơi tay cầm, cố gắng lấy lại bình tĩnh, anh quay lại dặn dò mọi người trước khi đi. Anh lái xe thật chậm đến bệnh viện. Dì Tư gọi báo tin bé May gặp tai nạn trên đường đi học về, trống tiết nên giám thị cho các học sinh về sớm. Trên đường về có đám thanh niên nhậu say xin tông xe vào vệ đường, chiếc xe trượt nhanh làm con bé bị ngã theo và ngã t tại chỗ, người ta đưa nó vào bệnh viện, đến giờ nó vẫn chưa tỉnh lại. Anh như muốn gào lên giữa trời, ông trời sao không hành hạ thân thể còn khỏe mạnh này của anh mà giày vò chi thân xác con bé từ ngày sinh ra đến giờ, đến khi nào con bé mới được vẹn toàn qua hết tai ương đây. Anh đến phòng chăm sóc đặc biệt trong bệnh viện, khoác cái áo mà y tá đưa cho, anh đứng nhìn con bé như đang ngủ rất ngon, đó là thiên thần nhỏ mà ngày xưa anh đã hứa với Liên nhất định dưỡng dục nó thành người. Liên ơi, anh mệt mỏi quá!

Một bàn tay ấm áp đặt trên vai anh, là Nga.

- Bọn em nghe tin nên đến thăm cháu, em có hỏi thăm bác sĩ rồi, cháu thương ở đâu có thể khiến con bé ngủ lâu một chút nhưng không ảnh hưởng về sau đâu anh à. Đây là chút tâm lòng của anh em để hỗ trợ cha con anh viện phí và thuốc men. Anh gặp khó khăn gì đừng ngại nói với em nhé.

- Cảm ơn Nga! - Anh nghẹn lời.

Những ngày sau đó anh xin nghỉ hẳn ở nhà máy để chăm sóc con nhỏ. Mỗi buổi chiều khi đi làm về, Nga đều ghé qua mang bữa tối cho anh, chị ngồi kê bên con bé, lấy khăn ướt lau mình cho May, chị cũng mệt sau một ngày dài đi làm, nhưng thấy anh ngày một tiêu tụy chị càng phải cố gắng để anh không phải đơn độc lúc này. Vài hôm anh ốm, chị ở hẳn bệnh viện chăm sóc May, các bác sĩ và y tá đều tâm tấu tán phục nghị lực của anh chị, dù biết anh là cha đơn thân nhưng họ vẫn hay bông đùa gọi anh chị là cha mẹ bé May. Những tiếng cười đùa cho cuộc đời thêm phần tươi sáng đều đi vào giấc ngủ của em.

- Mẹ ơi! Mẹ... Có phải mẹ đó không, mẹ đừng đi mẹ ơi!!!

- Mẹ đây, Cỏ May của mẹ ngoan nhé, hôm nay con có gì để kể mẹ nghe không nào.

- Có mẹ ạ, hôm nay cha mua cho con áo mới, mẹ nhìn con có xinh không?

- May của mẹ là đáng yêu nhất trên đời.

- May này, sẽ có lúc mẹ xa rời con, không thể ở bên con như những ngày này mãi được, lúc ấy con không được khóc không được buồn nhé, vì con buồn mẹ rất đau lòng con biết không?

- Nhưng mẹ ơi, con không thể có mẹ có cha được sao, con không cần đôi chân để đi, đôi tay để vẽ, con chỉ cần có mẹ và cha bên con thôi.

- Mẹ hứa với con là cha mẹ sẽ bên con mọi lúc, nhưng con phải hứa với mẹ, khi con nhìn thấy ai là mẹ, con đều phải yêu thương và quý trọng người đó, được chứ con yêu?

- Dạ nhấ t định mà mẹ.

- Mẹ đi đâu vậy mẹ ơi... mẹ ơi!!!

...

- Con bé chớp mắ t rồ i, anh Tuấ n ơi, cô y tá ơi, con bé tỉnh lại rồ i này!

Chị Nga mừng huýnh gọi tâ t cả mọi người đê n xem May thê nào.

- May, con nghe cha gọi không May, mở mắ t ra nhìn cha đi con!

May từ từ hé mở mắ t, trước mặt con bé, cha và mẹ đang gọi nó thức dậy. Nó vui quá, mẹ nó đã giữ lời hứa với nó. Nó ngồ i nhòm dậy, cha mẹ đang vòng tay ôm lấ y nó. Nó thút thít vừa khóc vừa nói:

- Con nhớ cha mẹ lấ m!

Rồ i bác sĩ đê n khám cho nó, nó đã phục hồ i trong tình trạng tô t, một lúc sau nó hỏi cha: mẹ nó đâu? Tuấ n bàng hoàng hỏi:

- Con đã gặp mẹ rồ i sao May, mẹ có dặn dò gì cha không con?

- Mẹ nói con phải ngoan để giúp đỡ cha, không được để cha buồn. Cha buồn con buồn thì mẹ sẽ rấ t buồn.

Tim anh như thấ t lại trước những gì con bé nói, anh sẽ không để Liên buồn đâu, anh sẽ số ng tô t vì con, em nhé.

May thấ y cô Nga đứng nấ p đầ ng sau cửa, con bé gọi tên cô, cô vui mừng lấ m.

- Cô Nga ơi, con đói bụng rồ i, mình mua gì về cả nhà cùng ăn nhé cô, ăn xong con sẽ vẽ tranh tặng cho tâ t cả mọi người ở đây.

Nga và Tuấn đều lặng người nhìn nụ cười trên môi con bé. Nga lấy gấu tay áo chậm nước mắt lăn từ lúc nào. Tuấn một tay ôm con, một tay siết chặt tay cô, điê`u duy nhấ`t anh nghĩ lúc này là “Cảm ơn em”.

Yêu đôi khi không lời

Gió lùa về se se lạnh, cái rét đêm chuyển mùa đông xuân xứ này hẳn rõ hơn nơi nào hết. Trên đoạn đường nhỏ men đến nhà cô Tịnh, giữa màn đêm yên bình nghe thật rõ tiếng lách tách rả rích cả đêm mưa. Lách cách, ô cửa sổ cứ kêu rên khó nhọc mỗi khi mưa gió làm gầy guộc thêm tuổi tác của ngôi nhà ven biển. Tường Lam nhòm dậy, rón rén bước từng bước thật khẽ để không làm cô Tịnh thức giấc. Cô rót một cốc nước sữa nây còn ấm, bước đến bên cửa sổ vừa hé mở, nhìn ra màn đêm tờ mờ sáng và ngẫm nghĩ. Vậy ra mình về miền biển này đã được ba hôm rồi. Khí hậu duyên hải vào lúc thời tiết chuyển mùa thì dù sớm trời hay tối đêm, Tường Lam đều phải mặc áo khoác len dày, loại mà cô vốn tưởng chỉ có đi Đà Lạt mới phải đắp vào người. Trời độ sáu giờ sáng, trên mỗi góc ngách từ con đường đến những khu vườn đều còn lóng lánh màu sương, Tường Lam đã theo cô Tịnh ra biển. Cô hứng thú với lao động thường ngày của người dân vùng biển cả, cô quan sát mọi người cùng hô hào nhau kéo từng mẻ lưới thật to lên nên cát trải dài. Không khí sớm mai nơi đây thật ồn ào và nhộn nhịp, chợ ven biển buổi sáng luôn tấp nập dân địa phương buôn bán hải sản tươi sống, những cá nê xé to nào mực nào tôm. Tường Lam giục cô Tịnh mua những con hào thật to còn mình thì tha hồ gom vào túi ni lông những con tôm càng to hơn hai ngón tay cái trong khi chúng còn nhảy lạch bạch trên mâm.

Quá ngạc, Tường Lam muốn theo cô Tịnh ra xưởng nước mắm thay vì ở nhà một mình. Tường Lam sống ở nước ngoài học tập nhiều năm nên với cô tất cả mọi thứ nơi đây thật gần gũi, con người thì bình dị, khác cái phố thị Sài Gòn ngột ngạt. Những gì cô

trông đợi nhất ngày về lại là những điều khiến cô không vui. Tường Lam từ nhỏ sống với bà nội, sau khi bố và mẹ cô ly thân, bà nội muốn giải tỏa căng thẳng tranh giành quyền nuôi con giữa họ nên đã quyết định nuôi nấng cô đến khi cô có thể tự đưa ra lựa chọn cho riêng mình. Nguyên ước của bố Tường Lam là con gái mình sẽ phát huy sự nghiệp mà ông gây dựng bấy nhiêu năm qua. Thế nhưng vừa xuống sân bay, thấy ngột ngạt bởi nhịp độ quá dày đặc của Sài Gòn, cô bèn xin phép về thăm cô Tịnh vài hôm rồi mới quay về thành phố tiếp nhận công việc. Xưởng nước mắm của cô Tịnh khá nhỏ, nơi đây chỉ cung cấp nước mắm cho dân địa phương, cô Tịnh nói hai phần ba cư dân Hòn Rơm - Phan Thiết là muối ruột, xưởng luôn đảm bảo sản xuất đủ để cung cấp nước mắm trong hàng tháng ròn cho họ, nghe đến đây Tường Lam rúc rích cười hỏi, thế con nên để chữ “nhỏ” trong ngoặc kép cô nhỉ? Cô bé là thế, trong mắt cô Tịnh thì Tường Lam vẫn bé bỏng tinh nghịch như ngày nào.

Cô Tịnh chỉ cho Tường Lam xem họ làm thế nào để sản xuất ra một chai nước mắm nhĩ nguyên chất, cô xin cô Tịnh cho phép mình làm thử, đoạn đứng huơ tay múa chân, lúng túng nhìn cô Tịnh chỉ và giải thích cách làm. Bỗng cô xoay người sang một bên và vô tình đụng cái rằm phải một anh chàng lực lưỡng đang khuôn thùng các tông to trên vai. Tường Lam luôn cúi xin lỗi nhưng anh ta đã bước đi một mạch. Cô quay ngoắt lại nói riêng với cô Tịnh.

- Sao mà anh ta im thin thít không phản ứng gì hết, cháu xin lỗi mà cứ cúi mặt làm lì đi một mạch, cháu đâu có ý.

Cô Tịnh chỉ cười Tường Lam trẻ con thế.

- Nhân công họ lo làm việc nên không để ý cháu va phải đâu.

Tường Lam không để ý lúc bấy giờ khoe miệng cô Tịnh cười rất tươi. Tham quan xong của cô Tịnh xong thì trời đã xế chiều. Từ chỗ này băng qua đường lộ về hướng bờ biển mà ngắm mặt trời lặn thì còn gì bằng. Tường Lam xin phép cô Tịnh đi dạo một vòng biển. Tay cô tung tăng đôi dép lười, thong thả từng bước đi ngược, cái cảm giác bước lùi khó hơn bước tới rất nhiều nhưng đó lại là điều thú vị, con người thích làm cái khó, thích được thách thức, những điều đó cuốn hút họ hơn những thứ dễ dàng và sẵn có. Sớm! Lại một lần nữa, cô đụng trúng anh chàng to cao ban này chỗ xưởng nước mắm. Cô lại cúi xin lỗi, lúc này thấy anh chàng đứng yên không di chuyển, cô mới ngẩng đầu lên. Chao ôi, quả trứng muối tròn vo màu cam đang lửng lơ đường chân trời giáp với biển, sắc trời hoàng hôn hồng vàng rắng chút ánh xanh. Cô tròn xoe mắt tận hưởng quang cảnh trước mắt, cô từng nghĩ một ngày nào đó sẽ có một người dắt tay mình bước đi trên bãi cát dài rồi vòng tay ra sau lưng ôm lấy mình đứng ngắm hoàng hôn. Con gái thì mơ những điều lãng mạn, còn với ai đó đang đứng cùng cô, hoàng hôn chỉ là dấu hiệu một ngày đã tàn. Tường Lam nhắm mắt lại để hít thở khí trời, khi mở mắt ra thì cô chỉ còn thấy bóng dáng anh chàng kia tan dần trên mặt cát mênh mông.

- Hôm nay cô cháu mình có khách! Cháu phải ngoan ngoãn đừng có trẻ con đấy nhé.

Tường Lam cười xòa.

- Cô sẽ nở mày nở mặt cho xem, cháu đã lớn rồi mà.

Tôi đó người ghé qua dùng cơm là mẹ con cô Dung, bạn hàng xóm thân thiết của cô Tịnh, hai người luôn giúp đỡ cô Tịnh những hôm cảm mạo trở trời, cô Tịnh thương Tường Lam như con gái ruột thì cũng xem Thường Xuân như con trai của mình. Thường Xuân là một cậu trai to cao với vóc người vạm vỡ, đôi tay rắn chắc rất hợp

với nước da ngăm bánh mật, Tường Lam dù muốn hay không cũng phải thừa nhận anh chàng khá điển trai. Còn Tường Lam thì khá nhỏ con, gương mặt bầu bĩnh với ánh mắt biết cười, nhìn cô, dẫu ai đó đang bực tức gì đi nữa thì cũng phải dịu đi phần nào. Mọi người dùng cơm tối và nói chuyện rôm rả, chỉ có Thường Xuân là trầm lặng ít nói. Cô cạy miệng cả buổi, anh chỉ trả lời được mấy từ Đặng Thường Xuân và cảm ơn. Tường Lam chưa kịp đứng dậy dọn dẹp thì anh đã gom chén bát nhanh nhẩu, thoáng chớp mắt cả được gói gọn trong đôi tay và thân hình to lớn của anh. Tường Lam hỏi cô Tịnh, anh ta có vẽ tường tận mọi góc ngách trong nhà cô nhỉ. Cô Tịnh nói mấy tháng trước mình bị tiệt đỉnh phải nằm một chỗ tịnh dưỡng, suốt mấy tháng trời Thường Xuân vừa xoay xở việc ở xưởng vừa lo cơm nước cho mẹ rồi chạy ngay sang nhà chăm sóc cô. Tường Lam gật gù, cảm giác của cô về anh cũng rất tích cực mà cô chẳng hiểu vì sao.

Cô Tịnh đến sát bên Tường Lam khoác thêm cho cô một chiếc áo ấm. Cô thở dài, thời tiết bây giờ thật khó đoán, đã vào mùa xuân mà mưa bão vẫn hoành hành.

- Khuya này có người quen đánh xe về Sài Gòn, nhờ cô chuẩn bị sẵn mấy thùng nước mắm ngon. Khổ nỗi cứ để Thường Xuân ngủ lại xưởng nhiều đêm liền chờ những người khách quen ghé lấy hàng, mà ở xưởng những ngày này rất lạnh, không biết thằng Xuân nó có đủ ấm mà ngủ được không.

Tường Lam buột miệng hỏi cô Tịnh.

- Sao Thường Xuân không có cha? Hoàn cảnh anh ấy có giống con không cô?

- Cha của Thường Xuân mới mất năm ngoái thôi, trước đây cả nhà hẳn đều giúp việc ở xưởng của cô. Thường Xuân đi nghĩa vụ

về từ năm ngoái, nghe cô Dung nói trước đây hấn vui tính lắm và luôn làm cả tiểu đội cười quên luôn một ngày nặng nhọc. Nhưng khi hấn về được tròn tháng thì cha hấn đột ngột mắc bệnh gan rồi qua đời vài tháng sau đó. Từ nhỏ người ta đã gieo vô đầu hấn là hấn khác cha nên từ ngày cha hấn mất, hấn ít nói hẳn, nụ cười cũng biến mất, hấn chỉ phụ việc ở chỗ cô chú không có đi đâu hay gặp gỡ ai.

Tường Lam ngó người khi nghe hoàn cảnh của Thường Xuân. Cô Tịnh phải lay vai gọi cô vào rửa mặt. Ngày hôm sau, cô Tịnh cho Thường Xuân nghỉ ở xưởng để đưa Tường Lam đi chơi.

- Trời hôm nay nắng đẹp anh Xuân hén, mấy ngày nay em về ở đây mưa cả ngày đêm. - Tường Lam hứng thú dang đôi tay đón lấy những hạt nắng đang chiếu vào người.

- Ừmmmm.

- Sáng giờ mình đi được Lâu Ông Hoàng với vườn thanh long rồi. Giờ mình đi hướng này là ra đâu vậy anh?

- Đô ì cát.

- Em xem hình trên mạng rồi, nó đẹp và to lắm phải không anh?

- Ừmmmm.

- Từ sáng tới chiều đi chung với anh chẳng khác nào em đi một mình. Anh nói thêm vài từ nữa thì có phải mất tiền không, sao anh tiết kiệm lời nói vậy. Rồi lúc cô Tịnh đau ốm, anh xoay sở cái xưởng thế nào, bán hàng cho khách anh cũng cầm như hén vậy à, anh chỉ được cái to khỏe để khiêng vác thôi sao?

Thường Xuân vẫn giữ thái độ im lặng.

- Anh dẫn khách đi tour như vậy thì không làm hài lòng các cô ở nhà đâu nhé, em về chuyê`n này rô`i đi biê`t khi nào về lại...

- Xin lỗi... được rô`i anh sẽ trả lời những gì anh biê`t.

- Thế` giờ mình đang ở đâu, với lại còn bao lâu thì tới đô`i cát?

- Đoạn này còn ở khu Hòn Rơm, có nhiê`u khách sạn lớn, đẹp lắ`m, còn hai mươi phút nữa mới tới Đô`i Cát.

Tường Lam lảm nhảm, hóa ra cũng có tiê`n bộ đấ`y chứ.

- Đế`n rô`i đế`n rô`i anh Xuân, có phải cái cô`n cát cao màu vàng cam ở đầ`ng kia không anh?

- Ủ, nó đấ`y. Anh chẳng thấ`y nó to gì cả.

- Lát anh gửi xe rô`i leo lên đó với em được không? Em nghe nói người ta có trò trượt cát vui lắ`m, mà em sợ nên anh phải bảo vệ em an toàn như đã hứa với cô Tịnh đấ`y nhé.

- Ủ, em đã nói vậy thì anh phải theo thôi, thưa madam.

Tường Lam có chút ngạc nhiên, anh còn biê`t nói đùa, nói tiê`ng Pháp nữa chứ, vẫn còn chưa đế`n nổi tự kỷ năng. Cô cười xòa.

Tường Lam và Thường Xuân rấ`t mau chóng bắ`t được nhịp cùng nhau. Họ hì hục leo lên đỉnh một ngọn đô`i cao, chọn cái mặt cát hơi là rô`i bước từng chân xuô`ng đụn cát vàng á`m nóng, bước tới đâu, cát vàng lắ`p cả bàn chân, đổ cả người họ xuô`ng lún cát dày. Tường Lam nhảy cẫng lên la to, vui quá anh Xuân ơi, lại đây leo tiê`p bên ngọn kia kìa anh, để coi ai nhanh hơn nha. Cô lắ`y đà bước một cách nặng nề` trên các ụ cát có sẵn dấ`u chân của những người đi trước đó, tưởng chừng leo lên dễ dàng lắ`m nhưng thử rô`i mới biê`t nó mệt thế` nào. Cô leo lên đế`n nơi thì thở hì hục, trong khi đó Thường

Xuân bước từng bước vững chắ c, tắ m lưng anh che rạp mặt cát theo ráng chiề`u. Trong ánh mắ t cô ngay lúc này là hoàng hôn đẹp nhắ t, ánh chiề`u tà với hình ảnh một người đàn ông đứng sừng sững, những hình ảnh thoáng qua ngỡ như trong giắ c mơ cô nhiề`u năm rô`i. Tỉnh lại đi nào, mày đang nghĩ cái gì thề` há Tường Lam. Cô chạy về` phía Thường Xuân, lục trong túi có chiề`c máy chụp hình đưa cho anh.

- Anh chụp cho em nha, anh đứng yên để em chụp một tắ m làm mẫu trước.

Thường Xuân theo hướng dẫn của cô đứng nép một bên khung hình, xa xa phầ n còn lại là bóng chiề`u với mặt trời đỏ rực. Tường Lam thích thú với bức ảnh đã chụp, cô đưa máy cho Thường Xuân, bảo, anh phải chụp giồ`ng y hệt tắ m kia đó nhé. Họ cùng nhau trượt xuồ`ng con đố c đầ i cao nhắ t, trời bắ t đầ u sụp tồ i, anh đề` nghị chở cô về` không mọi người ở nhà lại lo lắ ng. Cô đầ ng ý hơi miễn cưỡng vì trong lòng niề`m vui còn phơi phới. Suồ t chặ ng đường về`, cô lại là người không nói gì, Thường Xuân chỉ nghe tiế`ng cười khúc khích khi cô xem lại những tắ m hình trong máy

Hôm sau, mới năm giờ sáng Tường Lam đã dậy rô`i, cô Tịnh biế`t hai đứa đi chơi rắ t vui nên đã cho phép Thường Xuân đèo cô đi thêm một ngày trước khi cô về` lại Sài Gòn. Lầ n này Tường Lam nói muồ`n đi ra biển chỗ người ta gọi là Mũi Kê Gà. Thề` nhưng thực tế` thì cô bắ t Thường Xuân đèo mình ra tận biển Ninh Chử, quãng đường khá xa, nhiề`u lầ n cô hỏi Thường Xuân, anh có mệt lắ m không, hay mình dừng lại đâu đó uồ`ng nước nghỉ một chút rô`i hãy đi tiế`p nhé. Anh vẫn ráng chạy thêm một quãng xa để tìm một chỗ quán vồ ng tươ m tắ t mới dừng lại. Cô gọi món nước uồ`ng có tên là dứa ba nhắ t. Trời khá nóng nên thứ nước mát lạnh ấy thật làm người đi đường thắ y tươi tỉnh hẳn. Họ lại tiế`p tục lên đường, lưng áo anh ướt đầ m mồ` hôi, cô tự thắ y mình dường như khá liề`u lĩnh khi đòi

đi ra cái chôn Ninh Chử ấy. Cô dậy sớm quá nên bắt đầu buồn ngủ, vài lần cô giật mình khi gục trên vai anh, có lúc cô ngủ gục đến muồn ngã sang một bên, Thường Xuân phải buông một tay lái để chỉnh đầu cô ngay ngắn lại trên vai mình, anh bói rói chẳng biết gọi cô dậy thế nào khi cô cứ mặc kệ anh. Giấc ngủ đã chiến thắng. Thật mừng vì cuối cùng họ cũng đến nơi, anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô được an toàn, Thường Xuân lâu rồi không cười, mà nay nụ cười phớt nở trên môi anh, bởi một cô bé đáng yêu đang ngủ gục trên tấm lưng anh ngon lành. Cô nhòm người dậy, vươn tay vươn vai sau một giấc ngủ ngon. Cô mở choàng mắt lực mạnh vai anh, tới rồi đẹp quá đẹp thật đó anh. Cô vội tháo bỏ đôi giày bata vương vীu chân, chạy một mạch xuống biển, ngó lên bờ ngắm mọi người đang vui chơi, ngắm một cô gái mái tóc bị gió cuốn rối tung. Anh có đổi hướng nhìn sang bất cứ đâu, khi ngoảnh lại vẫn dễ dàng nhận ra cô gái với mái tóc dài bóng bệnh, Tường Lam. Thường Xuân nắmsóng soài trên bãi cát, mặc trong đầu đang dẹt nên những ý nghĩ mông lung. Trời về chiều, vốn nhiều kinh nghiệm sinh sống ở biển, anh đoán sẽ có mưa nên hôỉ thúc Tường Lam lên xe về lại Hòn Rom. Cô hẳn học nói trời đang đẹp thế này mà sao về sớm thế. Anh một tay gom hết những món đồ linh tinh trên bờ biển, một tay nắm chặt tay cô bước đi thật nhanh. Thường Xuân vừa chạy được nửa chặng đường thì trời chuyển mưa, một đoạn lâu mà không có chỗ trú, càng không có chỗ bán áo mưa. Anh dừng lại, khoác cho cô chiếc áo da của mình, nhìn cô ướt đẫm anh càng thêm lo lắng. Thường Xuân dặn kỹ cô phải ôm anh thật chặt, anh sẽ cố chạy nhanh một chút nhưng phải chắc tay lái vì đường rất trơn. Tường Lam cả người bắt đầu thấm nước mưa, toàn thân lạnh cóng, Thường Xuân lại chạy nhanh nên cái lạnh càng căt da buốt thịt. Cô nghĩ đến anh, tấm thân anh chắn cả màn mưa phía trước cho cô, có mỗi một chiếc áo khoác anh cũng nhường cho cô, chắc anh đang lạnh lắm. Thường Xuân bây giờ tự nhiên

cảm thấy vòng tay Tường Lam đang siết thật chặt lấy anh, anh lo lắng.

- Tường Lam, em không sao đó chứ?

- Em không sao, em nghĩ ôm chặt một chút anh sẽ đỡ lạnh thôi, anh cứ tập trung chạy xe đi nhé.

Cô trả lời để anh yên tâm. Đến đoạn đường có nhà dân, anh ghé lại một cửa hàng tạp hóa mua cho cô một cái áo mưa tiện lợi, chỉ có một cái, hai người nhường qua nhường lại chẳng ai chịu mặc, thấy vậy cô bán hàng cho hai đứa mượn cái áo mưa của mình, cô ấy nói, nhìn bọn trẻ bây giờ yêu nhau thật đáng ganh tỵ, hai đứa cứ giữ lấy áo mưa của cô mà chạy về không khéo cảm hết cả bây giờ. Thường Xuân nhìn Tường Lam, ánh mắt chạm phải nhau lúc đó về sau ai là người có thể quên?

Về đến nhà, cô Tịnh vội vàng lấy khăn cho Tường Lam lau khô người, lại nấu nước ấm và chuẩn bị sẵn một cốc nước chanh nóng cho cô tắm gội tránh nhiễm cảm. Thế nhưng đến tối thì Tường Lam sốt cao, cô Tịnh lo lắng nên gọi bà nội xuống đón cô sớm. Nửa đêm, Tường Lam vẫn còn mơ màng trong giấc ngủ với cái đầu nặng trĩu, cô chỉ nhớ mình còn nghe thoáng tiếng bà và mẹ nói chuyện với cô Tịnh. Ngày hôm sau khi thức dậy, mắt vài giây cô mới nhận ra mình đang ở trong phòng riêng, bên trong một ngôi nhà to lớn, cao đồ sộ ở Sài Gòn. Cô nhắc máy gọi cô Tịnh hỏi thăm Thường Xuân có ốm giống cô hay không, cô Tịnh nói Thường Xuân không sao cả, cô chỉ dặn dò Tường Lam giữ gìn sức khỏe. Tối hôm mưa gió đó, khi chiếc xe bốn bánh lăn dần trên con đường lớn, mẹ của Thường Xuân cũng ở trong nhà cô Tịnh, họ lặng lẽ trông theo bóng chiếc xe khuất dần sau ngọn đèn đường rồi nhìn nhau không ai nói một lời.

Ba tháng sau...

Công việc của Tường Lam ở công ty của bố đã đầu vào đó, cô tận dụng hai ngày cuối tuần để về Hòn Rơm thăm cô Tịnh và mẹ con cô Dung. Thế nhưng khi ghé qua nhà cô Tịnh, Tường Lam không thấy cô Tịnh ở nhà, giờ đó chắc cô đang ở ngoài xưởng nước mắm. Tường Lam ghé ngang nhà Thường Xuân thăm cô Dung, trong nhà bây giờ chỉ có một cụ già, cụ bảo cả nhà cụ dọn về đây được hai tháng rồi, chủ nhà trước đây đã dọn đi. Mọi thứ như chao đảo trước mắt Tường Lam. Những cảm xúc ngày đó vẫn còn trong cô, một người đàn ông bình dị đã che chắn cho cô, người cô tìm kiếm cảm giác được bao bọc và chở che, giờ đây anh ở đâu, Thường Xuân...

Tường Lam phóng lên xe, nhờ bác tài chở ra xưởng của cô Tịnh. Vừa thấy cô từ đằng xa, cô Tịnh hít một hơi thật sâu rồi hỏi chào Tường Lam, nhưng không để cô kịp nói gì, Tường Lam đã hỏi vội vàng.

- Cô Tịnh ơi, gia đình cô Dung dọn đi đâu rồi cô?

- Cô Dung có họ hàng ở Sài Gòn nên hai mẹ con lên trên thành phố để đi làm phụ giúp công việc cho họ.

Tường Lam lại hỏi tiếp, cô có biết địa chỉ hay cách liên lạc nào với họ không, thỉnh thoảng con có thể ghé thăm cô và anh.

- Lần trước Thường Xuân đưa con đi chơi về thì con bị sốt rồi về lại Sài Gòn, Thường Xuân nó cũng sốt cả tuần mới khỏi. Cô cũng không biết vì sao họ lại muốn dọn đi. Lần đó cô đi lên thành phố thăm con, về đến đây thì thấy người ta đã dọn nhà tới, cô cũng không biết họ dọn đi đâu vào khi nào.

Tường Lam ngơ ì phịch xuống ghế, cô cũng không biết vì sao cứ mỗi khi cô trông mong một điều gì đó, kết quả lại luôn khiến cô

đau lòng.

Hai năm sau...

Cuộc họp đến đây là kết thúc, tôi cảm ơn tất cả các cô, chú, anh, chị đã nỗ lực hết sức vì sự thành công và phát triển của công ty. Theo kết quả cuộc họp, tôi sẽ ký đơn thăng chức đội trưởng và quản lý trưởng theo danh sách được bầu từ các khu vực. Các cô, chú và anh, chị có thể ra về.

Tường Lam ra khỏi phòng họp, trên tay ôm cả núi giấy tờ, đột nhiên một cảm giác kỳ lạ khiến cô xoay người về hướng cầu thang thoát hiểm, cánh cửa còn đang đẩy qua đẩy lại chưa kịp vào khớp, cô xoay người sang thì đụng phải chú Huy, vừa là phó giám đốc vừa là thân tín của ba cô. Đứng hồ sơ rơi xuống đất, chú vội nhặt lên hộ cô, rồi nói:

- Tường Lam, hết quý này chú muốn về hưu sớm, đã có người thân tín đề ứng cử vị trí của chú, chắc chắn sẽ phù hợp tốt với cháu. Hồ sơ của cậu ta chú sẽ chuyển cho cháu vào tuần sau nhé.

- Chú sắp xếp để cháu dùng bữa với người được chú đích thân đề bạt nhé.

- Được thôi, cậu ấy đang trong ngày phép, đầu tuần sau chú sẽ sắp xếp để chú cháu mình cùng nhau ăn tối.

- Dạ, cháu chào chú ạ, cháu chuẩn bị về thăm cô Tịnh đây, chú có nhắn gì cho cô ấy không?

- Chú vẫn biết cô khỏe là tốt lắm rồi cháu ạ, cháu đi vui nhé!

Mọi người đều quý trọng và công nhận tài năng lãnh đạo của cô giám đốc trẻ, cô gái ấy vừa được vinh danh Doanh nhân thành đạt Nguyễn Ngọc Tường Lam. Thành đạt không phải điều cô mong chờ

nhất, hai năm trôi qua, mỗi khi được nghỉ ngơi, cô đều nhờ bác tài đưa cô ra Hòn Rom, Ninh Chữ. Vài lần trong số đó, đoạn đường lát phẳng mưa bay, thấy vài cặp đi xe trên đường ướt sũng vì mưa, người con trai cởi áo khoác mặc thêm cho cô gái, bụi từ đâu lại lọt thôm vào mắt cô.

Có phải chỉ cần con người không ngừng hy vọng, họ sẽ chờ đợi được điều kỳ diệu? Tường Lam chạy ngang qua xưởng cô Tịnh, hai cô cháu ngồi một lát nói chuyện vui thăm hỏi mọi người ở nhà. Tường Lam, cô Tịnh bảo, con ra biển một chút cho thoải mái rồi hãy về, mai con lại phải đi làm, con giữ sức khỏe nhé, cô sắp xếp lúc nào rảnh sẽ lên chơi lâu với con. Tường Lam thả bộ dọc bờ biển, cô vẫn thích cảm giác bước từng bước ngược. Bỗng sầm, cô đụng phải một thân hình to cao vạm vỡ, cô xin lỗi rồi rút, chợt cảm nhận một hơi ấm quen thuộc, cô ngước mặt lên nhìn, phía trước là mặt trời hột vịt muôi to tròn, cô vẫn đang nhắm mắt lại và...

Có một bàn tay nhỏ bé lọt thôm trong một bàn tay vạm vỡ, nắm chặt quá thì sợ em không quen, nơi lỏng thì không đủ để chúng ta hiểu nỗi nhớ dành cho nhau.

Trò chơi nhảm lẫn

Không phận Singapore

15:00 ngày 30 tháng 08 năm 2011

Kính thưa quý khách, máy bay chúng ta đang chuẩn bị hạ cánh, quý khách vui lòng cài chặt dây an toàn, dựng thẳng lưng ghế, gập lại bàn ăn. Xin cảm ơn sự hợp tác của quý khách.

Tiểu Yết bị đánh thức bởi một cô tiếp viên hàng không có gương mặt khả ái, cô khẽ lay nhẹ nhưng Tiểu Yết có vẻ như đang đã m chìm trong giấc ngủ. Cô gượng người dậy, dựng thẳng lưng ghế, kéo tá m chấ n cửa kính lên để lộ bên ngoài là một bầu trời rợp màu vàng hung với những áng mây nhạt từng khố i tinh nghịch đủ hình đủ kiểu. Tiểu Yết chỉnh lại mái tóc lộn dài chấ m hông, ánh nắ ng bên ngoài rọi vào qua khung cửa kính nhỏ mang theo một màu nâu vàng ửng trên mái tóc bô ù ng bê ù nh. Đây là lâ ù n thứ ba Tiểu Yết xô c ba lô đi du lịch giữa những ngày thành phố oi ả. Chỉ mới vài tuầ n trước, trong cái nóng như cháy sém da thịt, Tiểu Yết đã nhận được một hợp đồ ù ng kế c xù từ nhà sản xuấ t truyện tranh nổi tiế ng của Nhật, nhưng thời tiế t khắ c nghiệt thế ù này thì con người cũng dễ gắ t gỏ ng với bất cứ thứ chuyện to nhỏ gì xảy ra với mình, cô ngò i vào bàn vẽ hơn mười ngày dài ròng rã mà không thể hoàn thành được dù chỉ mười trang sách nhỏ. Tiểu Yết bực bội với bản thân, thật chẳng hiểu tâm trạng mình đang ra sao nữa, chợt nảy ra ý tưởng trở ù đi chơi đâu đó mà chẳng quay về ù. Thế ù là cô gọi cho anh bạn làm việc tại văn phòng vé máy bay để nhờ anh tìm giúp cô một suấ t thay đồ ù không gian thời gian một chút, cô thường sang Singapore để giải tỏa stress trong công việc sáng tạo của mình. Lâ ù n

này cô chỉ yêu cầu đơn giản là tìm chiếc vé rẻ nhất có thể trong vòng mười lăm phút trước khi cô thay đổi cái cảm xúc nhất thời của mình. Trịnh Hoàng cười hồ hồ trong điện thoại vì cái kiểu Tiểu Yến t luôn gọi anh trong tình huống khẩn cấp nhất để giúp cô với những điều kiện hết sức trẻ con và ngang ngược. Trịnh Hoàng và cô chơi thân từ thời cô còn là học sinh tiểu học, năm đó anh theo gia đình chuyển vào Sài Gòn sinh sống, nhà anh đối diện nhà cô. Anh hơn cô sáu tuổi, vóc dáng cao ráo, gương mặt hiền lành, tính khí rất trầm, đối với các cô nàng ở khu này thì anh lạnh lùng một cách hấp dẫn. Vậy mà anh lại là cậu nhóc luôn chạy theo phục vụ tất cả những điều cô muốn, dù chúng có vô lý đến mấy, anh cũng thấy hài lòng khi nhìn cô bé có lúm đồng điệu nhỏ cười đắc ý. Về cái khoản Tiểu Yến thích vác ba lô đó đây theo cảm hứng nhất thời thì không ai hiểu bằng Trịnh Hoàng.

Mới đó mà đã đến ngày khởi hành, Tiểu Yến cũng không nhớ nổi vì sao mình lại hay ra quyết định nông nổi như vậy, hậu quả: đây là lần thứ ba cô đi du lịch một mình trên đảo quốc sư tử. Vào tháng Ba năm ngoái khi rong ruổi một mình nhìn các đôi các cặp, các nhóm cô cậu xinh xắn tươi tắn vui đùa cùng nhau, tiếng máy chụp hình lách cách liên hồi, cô tự hứa với mình nhất định lần sau trở lại nơi này sẽ tận hưởng những trò rờn rợn của nhóm con gái hay đắm chìm trong hạnh phúc với một anh chàng nào đó. Kết quả cô vẫn chẳng rú rê được ai đi cùng với cái kiểu ngẫu hứng của mình trừ Trịnh Hoàng, thế nhưng đến phút cuối anh phải tiếc nuối để cô đi một mình. Công ty cử chuyên viên đi tập huấn cho nhân viên mới, Trịnh Hoàng là chuyên viên huấn luyện cấp cao, vả lại tính chất công việc của anh trước giờ đều không có thời gian ổn định. Gọi cho cô, giọng anh như nghẹn lại. Anh biết những năm tháng đi về một mình đầy mệt mỏi của cô, anh biết chỉ cần ngay thời điểm này anh đi cùng cô, anh biết chỉ cần một cái ôm nhẹ, vuốt nhẹ mái tóc để gió từ trên sân thượng những tòa cao ốc tráng lệ không làm tung bay

mái tóc cô bông bẻ nh. Có một điều ở anh khiến Tiểu Yến t thán phục mà cũng ghét đả ng ghét cay, ấy là sự nỗ lực không mệt mỏi trong sự nghiệp, dù có tức anh đến mấ y thì cô cũng đành gặt gù cho qua.

Tiểu Yến t vừa xuô ng sân bay thì đã nhận được tin nhắn của Trịnh Hoàng, giờ này ai đó xuô ng máy bay rồi, cái mặt không biết đã hết nhăn nhó chưa nhỉ, đi chơi vui em nhé, nhớ cẩn thận mấ y anh chàng cao to bảnh trai đấ y nhé. Đôi mày cô nhíu lại, miệng anh nói chưa bao giờ linh hết, thật đáng ghét, cô thì thầ m.

Xuân Vinh lâ n đầ u đến đảo quốc sư tử, tiế ng Anh của anh chỉ tương đố i, loay hoay mãi mới điề n được tờ khai nhập cảnh theo sự giúp đỡ của một anh bạn đôn g hương cùng chuyên bay. Xuân Vinh đi theo anh bạn đến khu vực kiểm soát an ninh, tim anh đập mạnh như trồ ng liên hô i, cứ lo sợ hải quan hỏi vài câu tiế ng Anh hóc búa thì anh sẽ quơ tay múa chân rồi được bay về nước ngay. Rấ t may cho anh vì hành khách nước ngoài đứng đợi kiểm tra hộ chiế u đang xếp thành hình những con rồ ng rắ n khổng lồ , hải quan họ chỉ kiểm tra giấ y tờ đầ y đủ rồi đóng dấ u cho qua, thế là Xuân Vinh thở phào nhẹ nhõm.

Ba tháng trước Tiểu Quyên nghe hóng từ bạn bè là những chuyên bay giá rẻ đi du lịch nước ngoài chỉ câ n ngân sách tầ m mười triệu là đủ, cô hí hửng rủ Xuân Vinh đi cùng. Xuân Vinh bước vào công ty đến nay đã ba năm nhưng Tiểu Quyên chẳng bao giờ thấ y anh đi chơi cùng mọi người. Anh là một chuyên viên tài ba về cơ khí điện máy, chưa có một chiế c máy hỏng nào mà anh không phục hô i hay tái sử dụng được. Thế nhưng kỹ sư cơ khí giỏi như anh ngoại ngữ lại rấ t u lết đệt. Tiểu Quyên không nản chí, cô cùng anh luyện tập ngoại ngữ mỗi tuầ n ba buổi, nhưng gầ n được nửa năm sau anh vẫn chẳng khá lên nổi. Với lý do đi thực tập thực tế của cô giáo Tiểu Quyên, Xuân Vinh đã đánh liề u đi chuyên này, hai đôi vé máy bay khứ

hồ i từ Sài Gòn đi Singapore 4 ngày 3 đêm tích tắ c là xuấ t hiện trên màn hình máy vi tính, phóng lao rô i phải bay theo chụp chú c còn nghĩ gì nữa hả Vinh, anh lắm bắ m. Anh rắ t hồ i hộp nhưng cũng xen chú t nóng lòng, vì anh có linh cảm rắ t đặ c biệt trong chuyế n đi này.

Vài hôm trước ngày khởi hành, Tiểu Quyê n bị bệnh khá nặng, bác sĩ chẩn đoán cô bị nhiễm siêu vi nên phải nhập viện để theo dõi và điề u trị má y ngày liê n. Xuân Vinh đề nghị hủy chuyế n đi chơi xa. Tiểu Quyê n cứ tiế c hùi hụi chiế c vé đã mua để đi cùng anh, cô nghĩ cô sẽ nhanh khỏe lại nên không muố n bỏ phí chú ng, nhưng anh lại không hiểu tâm ý của cô. Đế n trước ngày khởi hành Tiểu Quyê n vẫn còn rắ t yế u, buộ c lòng cô phải ở lại điề u trị iế p, Tiểu Quyê n nói với anh, anh nhắ t định phải đi nhé, không thì phí tiề n lắ m, anh phải chụp lại nhữ ng nơi anh đế n, cô muố n đượ c trông thắ y nó đẹ p đế n cỡ nào. Tiểu Quyê n còn tặng anh quyển sổ tay *Nhữ ng câu đầ m thoạ i căn bản khi đi du lịch* và dặn dò anh nhữ ng câu cô đã đánh dắ u sẵn, thề nào anh cũng câ n chú ng, cô nói như đi guố c trong bụng anh. Anh mỉm cười, hiểu anh nhắ t chỉ có Tiểu Quyê n.

Khu vực đón xe bus của sân bay để chuyế n khách đế n ga tàu điện ngầ m vào trung tâm thành phố. Xuân Vinh chào hỏi hai du khách đầ ng nói tiế ng Việ t để xác định anh không nhằ m lẫn chuyế n xe. Tiểu Quyê n đã dành nhiề u thời gian để ghi chép cho anh cách để từ sân bay đi vào trung tâm, làm sao để tìm ra nhà trọ ở khu Geylang, một cuố n sổ tay nhỏ chậ t nít nhữ ng chữ viế t tròn trĩnh như gương mặt của Tiểu Quyê n, lúc nào cô em này cũng có đủ trò nghịch ngợ m.

Công viên Melion - Nhà hát Trái Sầ u Riêng

Dù đã sang đây ba lầ n nhưng Tiểu Yế t vẫn phải má t một lúc mới định hướng đượ c lộ i nào đi đế n công viên Melion, từ hướng

này nhìn sang nhà hát sẽ dễ dàng thả trí tưởng tượng của mình vào câu trả lời tại sao Esplanade lại được gọi là Nhà hát Trái Sầu Riêng. Cô đang lóng ngóng tìm ai đó để nhập bọn cho những bức ảnh tuyệt vời. Tiêu điểm đã xuất hiện, đó là một anh chàng Châu Á, mái tóc đen mun, vóc dáng cao ráo, nhìn xa trông gương mặt cũng không đến nổi tệ. Anh ta cứ được một quãng lại đi ngược về chỗ cũ, dường như lạc phương hướng. Tiểu Yến đi về phía anh, cô bước nhẹ từ sau lưng, khẽ chạm vai anh để chào hỏi. Cô tuôn ra một tràng tiếng Anh để làm quen rồi nhận lại từ anh một nụ cười rất ngô nghê, trong thoáng bỡ ngỡ, anh chỉ đáp ứng chào cô bằng giọng đặc sệt chữ Việt. Tiểu Yến cười hô hô trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn rất lịch thiệp. Cô ngó ý hỏi đường để xem anh chàng này có biết gì về Singapore không, anh gãi gãi đầu cái kiểu không biết gì ráo trọi. Về phần mình, anh suýt muốn ôm chầm cô vì đã tìm được bạn đồng hành, đã thấy hai người lại thuê chung khu nhà nghỉ, nơi anh ở song song với con phố nơi cô đặt phòng. Hai người bắt đầu khá ăn ý và nhanh chóng hòa chung nhịp độ cho những chuyến khám phá đất nước xinh đẹp. Cô chỉ anh chụp ảnh ở góc này, góc kia sao cho cô phải đẹp, cả hai rất tâm đắc với những bức ảnh chuẩn theo ý muốn từng người. Đến một chiếc cầu trắng trông khá cổ kính nhưng toát lên vẻ sang trọng và thu hút cái nhìn của du khách từ những quãng nhìn rất xa. Trên thảm cỏ mọc xanh um, anh vô tình lia máy ở một góc ảnh lạ, chụp lại khoảnh khắc gương mặt Tiểu Yến ngây thơ và thánh thiện, mái tóc dài màu hung gợn những con sóng nhẹ rợp xuống nền cỏ xanh non mơn mớn, không biết cô nghĩ gì mà khóe môi cười nở lúm đồng điệu rất đáng yêu. Anh cười thắm. Buổi sáng hôm sau anh sang chỗ nhà nghỉ của Tiểu Yến để đợi cô. Sáng sớm mặt trời lên cao mà cô vẫn không thấy tăm hơi gì, anh đánh bạo men theo lối đi dẫn lên lầu, gõ cửa phòng cô, một lúc lâu sau, mặt còn chưa tỉnh ngủ, bằng sức lực nào đó Tiểu Yến cũng mở được cửa cho anh để anh thôi không làm cả tầng lầu thức giấc. Anh kéo rèm cửa sổ mở toang cho ánh nắng đánh thức quý cô lười

chảy thây ra trên chiếc giường nhỏ xíu trắng tinh tươm. Không cho cô kéo chăn lên để ngủ nướng, anh lay cô liên hồi và nói, đi chơi mà ngủ thế này thì em ở nhà nướng chín mười ông mặt trời luôn đi, dậy mau, dậy không thì bảo, dậy, dậy nào. Anh phải dựng cả người cô lên một lúc sau cô mới chịu trườn người đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Còn lại anh ngồi đợi bên ngoài, có tin nhắn mới gửi đến, anh tò mò nhìn vào màn hình, trên điện thoại cô có hơn chục tin chưa kiểm tra nội dung. Nội dung của tin nhắn vừa gửi hiển thị ba dòng: “Ai đó giận gì mà không trả lời anh cả ngày vậy, đi chơi vui không em...” Thấy mình tò mò quá đáng, anh đứng dậy bước ra ngoài ngay lúc Tiểu Yến bước ra từ phòng tắm, cô tầm mét sáu, làn da trắng nõn nà, trông càng đáng yêu với quần đùi hoa văn chấm bi đủ màu, áo trắng vải sê Playboy mỏng đến độ anh thấy ngại khi đang nhìn chằm chằm như quan sát cô.

“Anh làm gì nhìn em dữ vậy, thấy em xinh nên máu 35 nổi dậy hử???”

Tiểu Yến thông minh và nói ra câu nào bắt bài đối phương ngay lập tức. Anh không biết sao mình lại để ý cô gái này từng chi tiết như vậy, anh rẽ bánh lái qua chuyện khác trả lời cô.

“Em xinh thì 9 mà lười thì 10, anh đợi dưới sảnh, em mau xuống ăn sáng rồi bọn mình còn phải đi sở thú đấy, em quên là em muốn xem xiếc voi lúc mười một giờ à!”

Đã nhieu lần cô đến đây nhưng chưa đi sở thú bao giờ, kỳ này quyết tâm phải đi để mắt thấy tai nghe xem sở thú ở Singapore khác Sài Gòn thế nào. Vợ nhanh vài món đồ cần thiết vào trong túi, cô đẩy anh ra khỏi cửa với lời nhắn chờ cô mười phút.

Xuân Vinh là kiểu đàn ông có quy tắc, đến hẹn đúng giờ, bản tính bộc trực, không e ngại điều gì mà phải nói giảm nói tránh, thích

là thích, không thích thì khó có ai không nhìn ra thái độ hiển nhiên đã trả lời trên khuôn mặt anh. Vậy mà không hiểu sao anh lại đợi Tiểu Yết quá một giờ đồng hồ theo khái niệm thời gian của anh, trong khi cô nói đợi cô mười phút. Anh không thấy câu, anh tự nhủ vì tiếng Anh không tốt nên đi theo cô bé này sẽ thuận tiện hơn, nhưng bản thân anh cũng phải tự hỏi cái gì đang xảy ra với mình thế này.

Cuối cùng Tiểu Yết cũng xuống sảnh khách sạn, trông như một cô búp bê xinh xắn với quần soóc jean màu xanh mây nhạt, chiếc áo thun cổ tròn hình quốc kỳ Singapore, đôi giày xẹp đúng kiểu đi du lịch bụi, Tiểu Yết đi đến đâu là người ta nhận ra sự có mặt của cô đến đây nhờ tiếng chuông lách cách từ chiếc lắc chân nhỏ xinh bằng dây nhuộm đỏ có thêm vài cái hình âm dương kỳ lạ. Anh lại quan sát cô từ đầu đến chân. Cô thức tỉnh cơn mê mọi ý bằng cách đặt bàn tay nhỏ nhắn lên trán anh.

“Anh có sao không vậy? Nóng sốt gì không, thế đi được chưa, lúc nào cũng như đứng hình mà không hiểu chuyện gì.”

Anh hươ tay cho qua chuyện, đã quá nhiều dấu hiệu bất bình thường. Anh không thể giải thích nổi vì sao anh lại quan tâm tất cả mọi thứ về cô. Anh đã quyết định ngừng cái việc khó hiểu này lại, cố gắng tận hưởng chuyến đi của mình và đợi ngày về lại Sài Gòn.

Những ngày sau khi chia tay nhau từ sân bay, thỉnh thoảng Tiểu Yết nhắn tin bâng quơ cho anh.

“Anh đang làm gì đó, có thời gian đi chơi với em không, cuối tuần Sài Gòn thật nóng, em chẳng biết làm gì cho qua hết ngày dài.”

Xuân Vinh đang bận rộn với núi việc, anh phải làm thêm cả buổi tuấn, nhưng vẫn nhả n tin trả lời cô.

“Anh cũng đang muố n đi tránh nóng đây, thế nhóc con cứ ở nhà đợi, hai mươi phút nữa anh đế n đón nhé.”

Họ cùng nhau đi tắ m sông ở Bò Cạp Vàng, đi thác Giang Điề n, đi những nơi có nước theo đúng nghĩa tránh nóng. Ba tháng trôi qua họ đã rong ruổi nhiề u nơi cùng nhau. Anh không biế t gì về Tiều Yế t trừ nơi cô trọ nhờ những lầ n anh ghé đón đưa, chỉ nghe từ cô rắ ng gia đình cô ở Di Linh gầ n Đà Lạt, cô vào Sài Gòn đi học rồ i đi làm. Còn cô, cô biế t tắ t cả về anh. Rồ i một ngày Xuân Vinh ngỏ lời với cô. Đó là ngày Sài Gòn lắ t phắ t mưa bay, những cơn mưa trở trời gắ t gồng, đang trong giờ làm thì cô bị số t, bèn gọi anh đế n đưa về, anh bỏ ngang tắ t cả việc đang tồ n động vì lo lắ ng cho cô. Anh đế n nhà trọ chăm sóc cô hai hôm liề n. Anh cứ ngủ gà ngủ gật bên giường, phía đầ u giường đặt thau nước và chiế c khăn đắ p giải nhiệt. Cô mệt trong người nên ngủ thường xuyên, mỗi lầ n thức giắ c, đập vào mắ t đầ u tiên là hình ảnh anh tựa đầ u vào góc giường ngủ say sưa. Rồ i cô rón rén ngồ i nhẹ dậy để không đánh thức anh. Cô vừa bước xuố ng nhà dưới, anh đã trở mình nhòm dậy, không thắ y cô, anh phóng như tên lửa đi tìm, cô đặt tay lên môi anh khế nói, anh đừng la toáng lên nữa, em đang định kiế m gì đó ăn, đói bụng quá rồ i. Anh nắ m chặt tay cô và nói.

“Anh cứ sợ em sẽ ngắ t nên anh mới...”

“Anh mới la làng la xóm lên chứ gì?” Cô ngắ t ngang lời anh.

Anh nói vu vơ.

“Người như em thắ y tương tá khỏe mạnh mà bệnh hoải, sao không chịu quen anh nào để có người chăm sóc?”

Đó cũng là lúc Tiểu Yết hiểu được tâm lòng của anh.

“Em có người rồi đấy chứ, đã và đang nói nhiều đến nhưc cả đầu đây nè.”

Xuân Vinh cười to, khẽ nhường người lại gần rồi hôn trán cô, mọi thứ diễn ra êm đẹp đúng như họ hằng mơ về tình yêu của mình.

Tiểu Quyên ra sân bay đón Xuân Vinh trở về từ Singapore, cô háo hức nghe anh kể về hành trình của mình và cả câu chuyện liên quan đến người bạn đồng hương tên Tiểu Yết. Tiểu Quyên cảm thấy mình là đứa con gái đại ngộ khi mỉm cười với anh trước tất cả những điều đang được nghe, tại sao cô không đi cùng anh, tại sao lại muốn anh đi một mình. Những ngày sau đó cả công ty đều biết Xuân Vinh đang kết một cô em từ chuyên đi Singapore về. Những ngày phép anh có trước đây cộng dồn quá nhiều đến mức chị kế toán phải nhắc anh nghỉ. Vậy mà trong vòng ba tháng anh đã nghỉ hết sạch phép lưu. Tiểu Quyên nhận thấy Xuân Vinh đang căm đầu vào chuyện tình cảm, rất quyết tâm phấn đấu để xứng với cô bạn kia, Tiểu Yết ra trường được một năm mà đã lên hạng ưu tú trong một công ty về nhân sự. Vì thế mà anh phải học tiếng Anh tăng tốc để kịp hiểu những đoạn hội thoại từ khách hàng của cô xen ngang giữa những giờ ăn trưa của họ. Tiểu Quyên chỉ muốn là một người bạn ở bên anh khi anh cần đến. Cô luôn cập nhật những đợt vé máy bay giá rẻ để đặt giúp anh và Tiểu Yết chỉ để biết khi nào anh đi và bao lâu anh về, cứ thế cứ thế một năm trôi qua. Cô cũng như Trịnh Hoàng, những con người đứng lặng bên một góc đời chỉ để nhìn hạnh phúc của ai đó và gán cho nó cái tên mình. Nếu như không có một ngày... Cuộc sống luôn mang lại những điều bất ngờ.

Quen nhau một năm không có gì là dài, nhưng đủ để cảm nhận con người đang đi cùng mình. Với Xuân Vinh, Tiểu Yết luôn là cô gái nhỏ cần được yêu thương, che chở. Nhưng có lẽ yêu thương cần được dung hòa bởi quan tâm và xa cách, gần đó rồi xa đó, nhớ đó rồi quên đó, có được hạnh phúc phải biết khóc vì nỗi đau, không có ai hiểu được như thế nào là hạnh phúc mà chưa từng khóc cho cạn khô nước mắt có sẵn trong mỗi người. Xuân Vinh và Tiểu Yết đã đi qua con đường dài không một bước trượt chân, đôi lúc cô cần những hòn đá to nhỏ đủ loại trên đường đi của họ, vì thách thức thêm hương vị tươi mới cho những thói quen dễ gây nhàm chán. Xuân Vinh thì như một vận động viên vượt chướng ngại vật tuyệt vời đến mức hoàn hảo còn Tiểu Yết lại mong một lần nào đó anh hãy khờ khạo một chút để cô nhìn lại điều gì đã từng khiến mình yêu thương anh. Những chuyến du lịch sau đó của họ không vui như cô mong đợi, Xuân Vinh bây giờ rất dạn dĩ trong giao tiếp tiếng Anh, Tiểu Yết không cần phải làm cả việc vốn dĩ là phần nhiệm vụ của cô. Bên anh an toàn đến mức cô có cảm giác ngọt ngào. Và khái niệm giới hạn - thứ đáng sợ nhất với cô - không biết từ khi nào đã tồn tại.

Trong một chuyến đi du lịch cùng công ty, Xuân Vinh đưa Tiểu Yết theo cùng, mọi người ai cũng đều ngưỡng mộ cặp đôi trai tài gái sắc. Đó là một ngày Đà Lạt lát phát mưa đêm, là thổ địa của vùng này nên Tiểu Yết đưa mọi người đến quán bánh sữa nổi tiếng để nhâm nhi sữa nóng và xoi vài mẻ bánh quẩy bánh tiêu, cái chắt đặc trưng của vùng cao nguyên này là vậy. Họ đang ngồì huyên thuyên thì Tiểu Yết trông thấy một vóc dáng quen thuộc, giọng nói và tiếng cười cũng không nhầm lẫn đi đâu được, dường như vui mừng quen cả việc mình đang đi cùng ai, cô gọi to:

“Trịnh Hoàng!”

Trịnh Hoàng bất ngờ nghe tiếng cô gọi tên mình, anh chưa kịp xoay qua thì cô đã đứng rập gập, cô hỏi một tràng dài:

“Anh đi du lịch với bạn à, vậy mà không nói em biết, chúng ta thật là có duyên, đi trốn ở đâu cũng gặp nhau anh nhỉ?”

Trịnh Hoàng cười ngu ngơ gập gù với cô.

“Còn em, đang làm gì ở đây vậy, về quê chơi à?”

“Em đi du lịch công đoàn với bạn, để em giới thiệu, anh chưa gặp bao giờ mà.”

Tiểu Yên nắm tay anh đến chỗ Xuân Vinh và Tiểu Quyên, cô giới thiệu tất cả mọi người với nhau, Trịnh Hoàng nhìn Xuân Vinh một vài giây ngẩn ngui rồi mỉm cười bắt tay anh. Trịnh Hoàng khéo léo từ chối việc nán lại ngồi cùng cô và bạn, anh bảo rằng bạn gái đang ngồi đợi bên nhóm bạn đi cùng, Tiểu Yên thân người ra buột miệng hỏi:

“Ồ... sao anh có bạn gái mà em không biết? Sao lúc này anh không giới thiệu với em?” Trịnh Hoàng lại khó xử, anh nói cho qua chuyện:

“Thì anh đang theo đuổi thôi, chị ấy chưa nhận lời nên anh chưa giới thiệu.”

Rồi anh trở về bàn cùng vài người bạn, Tiểu Yên không ngừng nhìn về phía anh để quan sát ba cô gái ngồi cùng, cô thắc mắc mãi không biết Trịnh Hoàng đang thích người nào nhỉ, lúc này đầu óc cô tò mò về anh đến quên cả việc Xuân Vinh đang tỏ ra khó chịu. Thấy tình hình có vẻ không vui, Tiểu Quyên muốn về khách sạn, lấy cớ cô không quen uống sữa đậu nên đau bụng. Xuân Vinh đề nghị chở cô về để Tiểu Yên tự lái xe cũng được. Họ chạy được

một đoạn thì trời mưa phùn, màn sương phủ trên ánh điện vàng nhìn mờ ảo từ phía xa xa, Tiểu Quyên ngồ i sau xe lạnh co rúm cả người, Xuân Vinh thấy cô siết chặt tay hai bên lườn nên càng thấy lo, anh giảm tốc độ cho cô đỡ lạnh rồi nói Tiểu Yết mau về trước, để cảm lạnh thì không đi chơi được nữa. Tiểu Yết chạy được quãng khá xa thì xe của Xuân Vinh bị chệch máy giữa đường. Hai người họ nhỏ bé trong màn sương đêm dày đặc, Tiểu Quyên không nhấc được thêm bước nào nữa, chân cô tê buốt không còn cảm giác. Xuân Vinh cũng cảm thấy cái lạnh đang xâm chiếm cơ thể anh, mà đoạn đường phía trước vừa vắng người vừa khuất cả tầm nhìn. Anh dựng xe sát bên đường, lấy điện thoại ra gọi cho trưởng đoàn đến hỗ trợ. Anh dìu Tiểu Quyên ngồ i bên vệ đường, nhường cho cô thêm một lớp áo ấm, Tiểu Quyên nhất quyết không chịu khoác thêm vì cô biết anh sẽ bị rét. Nhìn cô co ro, cảm thấy lo lắng, Xuân Vinh bắt chợt ghì cô vào lòng. Tiểu Quyên có năm mơ cũng chẳng nghĩ đến điếu này. Cô gọn gọn trong lòng anh đến lúc mọi người tới hỗ trợ. Đêm đó Tiểu Quyên vui lắm, nụ cười không ngớt nở trên gương mặt thanh tú của cô. Giá như cô biết Xuân Vinh cũng thấy ấm áp lạ, cảm giác này trước đây anh chưa từng có được.

Tiểu Yết nhận tin rủ Trịnh Hoàng cùng họ đi leo núi sáng hôm sau, với lý do anh còn nợ cô một chuyến du lịch từ àn đi Sing mà anh hủy vé phút chót. Anh nói không lại cô nên phải đồng ý để xong chuyện. Từ khi cô có bạn trai đến giờ, Trịnh Hoàng rất buồn nhưng anh không chủ động hẹn gặp. Tùy duyên là để điếu hữu duyên ta không ngờ xảy đến. Sáng hôm sau cả bốn người họ đi đường rừng nhờ sự giúp đỡ của những em nhỏ địa phương thay vì đi xe zEEP lên đỉnh núi. Đến đoạn cuối đường khá dốc, cần bám chắc vào thứ gì đó để trợ sức, Tiểu Yết vịn tay trúng cành cây khô nên bị trượt chân, từ đầu gối trở xuống mất cả bên phải sưng lên đỏ tấy. Trịnh Hoàng mặc kệ Xuân Vinh đang lo lắng cho cô, anh nói lịch sự: Xuân Vinh phải mở đường để lên đường bộ và tìm xe đưa

cô xuông xem vết thương, nên nếu không ngại thì để anh cõng Tiểu Yết, phôi hợp đúng vị trí sẽ tốt hơn. Gương mặt Trịnh Hoàng lúc này cực kỳ lo lắng nhưng anh nói rạch ròi từng câu từng chữ, Xuân Vinh không thể tranh cãi thêm về vị trí hoán đổi và Tiểu Yết thì vòng tay đang siết chặt Trịnh Hoàng hơn, mỗi khi vết thương nhúc lên, cô gằn như gục hẳn trên vai Trịnh Hoàng. Họ tìm được một chiếc xe đang đỗ dốc, trong khi Xuân Vinh nhờ bác tài đưa khách bị chấn thương do leo núi xuống trạm y tế dưới chân núi thì Trịnh Hoàng đã xoay sở đặt Tiểu Yết lên băng ghế sau xe, anh đảo mắt nhìn trên khoang lái và vớ lấy hộp khăn giấy thấm máu rướm ở vết thương của cô. Bác tài nhanh chóng đưa họ xuống núi, Xuân Vinh lúc này vẻ bực bội nói với Trịnh Hoàng, để tôi đưa cô ấy vào trạm xá. Tiểu Yết đang lúc lả người vì mệt, thì thào.

“Anh Hoàng ơi... đau quá!”

Xuân Vinh nghe rõ từng lời khi cô nói bên tai anh. Họ về đến khách sạn công đoàn, Tiểu Yết giờ đã ngủ say sưa nhờ vào thuốc giảm đau mà bác sĩ kê cho. Hai chàng trai lúc này mỗi người một góc trong phòng của nam giới. Được một lúc, Trịnh Hoàng nói anh ra ngoài hít thở không khí một chút. Xuân Vinh ngờ i thêm một lát thì Tiểu Quyên gõ cửa phòng rủ anh đi uống tách cà phê. Họ thả bộ dọc con đường dốc hướng ra chợ Đà Lạt, dừng chân ở quán Bạn Và Tôi, dường như àn nào ghé Đà Lạt, Tiểu Quyên cũng đến đây ngờ i chiếc bàn nhỏ ngoài trời, nơi cô có thể ngắm người người qua lại, hít thở không khí Đà Lạt quen thuộc. Còn Xuân Vinh, nhiều năm rồi anh không trở lại nơi đây, vẫn chiếc bàn nhỏ ấy, con đường quen thuộc, những con phố mái nhà không nhiều thay đổi nhưng con người đã quá nhiều đổi thay. Sau khi chia tay Tô Như từ ba năm trước, anh chưa bao giờ muốn quay lại nơi này, nơi bắt đầu từ những ngọt ngào đến bao cay đắng. Họ ngờ i chung một không gian nhưng mỗi người lại được thời gian gợi nhớ những buồn vui

khác nhau. Tiểu Quyên gọi một tách trà lipton xí muối nóng và một tách cà phê sữa nóng, cô cười nói với anh:

“Cà phê sữa nóng cho anh nhé.”

Xuân Vinh cười.

“Anh có tâm trạng gì đâu mà cô`n đê`n nó.”

“Thê`u`ng Coca cũng đâu có nghĩa là anh đang vui.”

Xuân Vinh im lặng từ từ nhấ`p ngụm cà phê sữa nóng đấ`ng môi. Hóa ra khi anh cô`n đê`n tách cà phê nóng thì Tiểu Quyên ngô`i cùng gọi nó cho anh, còn khi anh ở cạnh Tiểu Yê`t, thứ mà anh luôn u`ng phải là Coca. Lúc Tiểu Yê`t cô`n chỗ dựa, cô gọi tên Trịnh Hoàng, còn khi hoạt bát vui vẻ cô ở bên anh, họ như những người mang đê`n cảm giác vui vẻ khi có nhau nhưng chố`n mà họ tìm được sự bình lặng thì lại ở những con người ngô`i lắ`ng nghe chuyện tình họ mỗi ngày. Anh bắ`t ngờ hỏi Tiểu Quyên:

“Tại sao em không bao giờ thôi cười khi ngô`i với anh vậy?”

Cô trả lời đơn giản:

“Phải có người này người nọ cho thê` giới cân bắ`ng chứ anh. Em là bao cát hạng nặng để trút sạn trong đầ`u anh vào mà.”

“Sao Quý Hải ngô`i lời mà em không quen.”

“Anh này, hỏi nhiê`u lâ`n lắ`m rô`i đấ`y. Khi mình thương một người, dù không ở cạnh thì vẫn thấ`y người đó tồ`n tại, còn người mình không thương thì có ngô`i trước mặt, cười trước mắ`t cũng không đủ để mình dành cả năm tháng dài mà học cách chấ`p nhận thói xấ`u của người đó.”

“Vậy thói xấu của anh là gì?”

“Là hoàn hảo.”

“Hoàn hảo ư?”

“Vì người ta cần một con người chưa hoàn hảo để tìm hiểu điều thú vị hơn mỗi ngày, người ta cần một người không hoàn hảo để được trách mắng lỗi lầm, để gây gổ rồi được dỗ dành, để ghen tuông có lý do trọn vẹn, để cười khi hạnh phúc và khóc khi buồn đau. Đối với em, anh là một Xuân Vinh không hoàn hảo, nhưng với Tiểu Yến anh là người hoàn hảo đến không một khuyết điểm. Anh có thể hỏi em một câu ngớ ngẩn như làm sao để chiêm trứng hình trái tim, mà tất cả tuần cùng em tập chiêm cho thật đẹp, nhưng anh không thể nói với cô ấy món cơm tình yêu em chế bại đó là kỳ công của một chàng trai lên đầu cầm đến cái xẻng nấu ăn. Nếu anh muốn cứu vãn tâm trạng mâu thuẫn lúc này thì hãy bộc lộ con người thật của anh, những khuyết điểm dấy ra đó để cô ấy chấp nhận chính anh, thay vì ngồi thừ trong phòng suy nghĩ lung tung. Trịnh Hoàng là một người đàn ông bản lĩnh nhưng cô ấy biết trong sự chững chạc của anh ta, nơi đâu là những lỗ hổng không ai để tâm, cũng như anh ta hiểu được cô ấy cứng cõi như thế nhưng lại dễ yếu đuối khi có người mình tin cậy ở gần bên. Anh đã hiểu chưa?”

Một cơn mưa phùn lướt qua thành phố, Xuân Vinh bước về khách sạn với tâm trạng nhẹ nhõm. Anh đi cùng Tiểu Quyên vào phòng thăm Tiểu Yến. Cô đang ngồi trên giường, vẻ mặt đã tươi trở lại, Trịnh Hoàng ngồi gần đây bắt cô ăn thêm vài muỗng cháo. Hai người đàn ông lúc này ánh mắt chạm phải nhau, gật gù như đã thôi gay gắt vì mâu thuẫn lúc đầu. Cả bốn người bọn họ ngồi cười nói rôm rả cho đến suốt cuộc hành trình.

Cuộc đời đôi khi hoán đổi nhậm người và tạo cho chính họ những cơ hội để nhận ra đó là sự nhậm lẫn ngọt ngào hay tai hại. Giờ đây anh vẫn thích thức uống cũ rích - muôn đời khẩu vị của anh không thay đổi. Nên một lần cố gắng đổi thay mọi thứ vì em, hay một lần cứng cỏi bước ra khỏi trò chơi này để em đi về phía phần đường nơi em thuộc về ...

HAMLET TRƯỜNG

Bảo Bình của tôi

Đô' má' y người, trong ba cái đèn giao thông, cái nào thường xuyên có cảm giác không được tôn trọng nhấ' t?

- ...

- Là đèn vàng, thấ' y nó, người ta thường rô' ga phóng qua cho lẹ!
Ha ha...

Bảo Bình đố' tôi, rô' i anh tự trả lời không câ' n biế' t tôi có vui hay không. Tôi nhìn anh, lúc nào trông Bảo Bình cũng giồ' ng như một đứa trẻ, đôi mắ' t cười đế' n nổi nheo tí' t lại, gương mặt sáng ngâ' ngô và nụ cười đó tôi đã vài lầ' n muố' n đòi cả thiên thu để giữ lấ' y cho riêng mình.

Chúng tôi không phải những người yêu nhau, rấ' t tiể' c phải nói với bạn như vậy. Tôi yêu anh, đó là điề' u tôi khắ' ng địn' h. Còn anh, tôi không thể biế' t được câu trả lời dù đèn xanh tôi đã bật không biế' t bao nhiêu lầ' n. Anh trẻ con, nhưng không phải một thắ' ng ngố' c. Anh thừa biế' t tôi đã yêu anh nhiề' u đế' n mức nào, chỉ là anh cứ trì độn ra đấ' y, không thêm có một động thái hay dấ' u hiệu nào.

Bảo Bình của tôi sinh ngày 23 tháng Giêng, anh là chủ của một quán bar nhỏ. Với những khía cạnh khác của cuộc số' ng, tôi chưa bao giờ thấ' y anh một phút nào chậm trễ. Anh quản lý quán bar rấ' t thành thạo, dù chỉ mới mở hơn một năm. Anh không quên ngày sinh

nhật của mẹ, anh dẫn bạn bè đến những nơi anh đã hứa, anh chưa sai giờ hẹn với đôi mắt nào.

Anh chỉ trì hoãn tình yêu, hoặc những thứ na ná như tình yêu...

Tôi gặp Bảo Bình vào một buổi chiều cuối tháng Bảy, anh đi cùng những người bạn. Hôm đó tôi được một người chị dắt ra cùng, chứ bản tính tôi không thích những nơi ồn ào náo nhiệt. Bảo Bình ngồi giữa đám con trai, hoàn toàn không có giao tiếp mắt với tôi, anh chỉ tập trung vào những người bạn mà anh quen biết. Chị tôi bảo, cậu bạn này có thể sẽ hợp với em, nên một mực dắt ra “mai mới”. Tôi không phải người quá tin vào những thứ lãng mạn, nhưng tôi quý chị, nên tôi vâng lời.

Chị tôi giới thiệu đôi bên, lúc này Bảo Bình mới bắt tay, nhìn tôi cười. Nụ cười khiến tôi đầu tiên tôi buộc lòng phải công nhận là anh rất đẹp trai, bụng tôi thót lại, tim tôi đập nhanh. Tôi cố dặn mình phải bình tĩnh, nhưng quá muộn, tôi đã rơi vào đôi mắt ấy chỉ sau một khoảnh khắc chạm vào...

Người dân tộc miền núi hay nói “cái bụng ta thương người”, âu cũng có cái lý của nó. Bởi lúc ta cảm mến ai đó, không phải tim sẽ cho phản ứng đầu tiên, mà là cái bụng. Tôi không biết bạn có như thế không, nhưng những lúc tôi gặp người mình có cảm giác yêu mến, bụng tôi hay thắt lại, sau đó tim mới đập và mồ hôi vã ra. Cho đến bây giờ, tôi vẫn nhớ mình đã có những phản ứng đó, khi thấy, khi nghe nói hay thậm chí chỉ là ai đó nhắc đến tên Bảo Bình.

Ngay sau câu nói đùa, thấy tôi không có phản ứng, Bảo Bình mắt hướng phải tay đứng dậy. Chúng tôi đang ngồi ở công viên phía trước Crescent Mall, anh tranh thủ ghé qua với tôi sau một ngày dài với công việc.

Hôm nay là kỷ niệm một năm ngày tôi biêt anh. Trước đó tôi đã chuẩn bị rất nhiều, đã hẹn anh từ mấy tuần trước, anh cũng gật gù đồng ý dù không biêt cái gì gọi là tròn một năm của tôi. Ngay sau khi hẹn anh, bỗng dung tôi thấy mình thật tội nghiệp. Người ta là người yêu của nhau, thì người ta mới kỷ niệm ngày này tháng nọ. Còn đây ngày này, mình chẳng là gì của người ta, mà cũng bày đặt vẽ vời...

Tôi chuẩn bị cho ngày này rất kỹ, tôi gói quà cho anh, một món quà tôi cất công đặt từ Mỹ cả tháng trước. Tôi đặt bàn chỗ ăn tối, tôi thuê xếp công việc ổn thỏa để cả buổi tối được đi cùng anh. Tôi còn làm hội bạn thân giận tím mặt chỉ vì dám từ chối lời hẹn họp mặt nhóm vì một chàng trai. Tôi có cảm giác hôm nay là một kỳ công...

“Tui đi việc về mệt quá, mình đổi qua ngày mai được không?”

Tôi nhận được tin nhắn đó của Bảo Bình lúc đã đi được nửa đường ra chỗ hẹn. Tôi ức quá, muốn khóc ngay lúc đó, cảm giác chua chát khi mình giống một đứa ngốc nghếch bị đem ra làm trò chơi.

“Nói gì vậy? Có biêt tôi đã chuẩn bị như thế nào cho hôm nay không? Đang ở đâu vậy chứ?” Tôi nhắn tin đáp lại.

Bảo Bình không trả lời. Lúc này tôi đã chính thức khóc...

Được một lúc, tôi nhắc phone gọi anh, cố gắng cuối cùng cho một cuộc hẹn lỡ làng...

- A lô!

- Đang ở đâu?

- Ở nhà, đang mệt lắm.

- Vậy giờ sao? Hay mình đi chỗ nào gần chỗ máy người đó...

- Thôi được rồi, vẫn chỗ hẹn cũ đi, tui thay đồ ra ngay!

Cũng như hàng vạn đứa con gái khác, tôi vừa yêu, lại vừa muốn giữ lòng kiêu hãnh, dầu đã ở trong một hoàn cảnh không thể mất tự trọng hơn...

- Ra vì thương hại hay sao? Câu nói này làm Bảo Bình cúi, anh nạt:

- Tui mà không muốn, thì ai mà ép được?

Cúp máy rồi, tôi vừa mê u máo vừa vui sướng. Cứ thế chạy đến chỗ hẹn không nghĩ được gì thêm... Tôi đợi anh, tranh thủ ngó xung quanh. Những kẻ ở đây sẽ không ai biết tôi đang hạnh phúc đến thế nào.

Bảo Bình đến. Anh đã không nói dối, gương mặt của anh rất mệt mỏi.

- Bảo mệt sao còn đẹp trai thế? - Tôi trêu.

- Như thế này mà đẹp à? - Anh nói, rồi lấy ngón tay nhấc nhấc cổ cái áo thun đen lên.

Chúng tôi ăn uống và trò chuyện, rồi sau đó đi dạo với nhau xuống công viên. Đường phố đã lên đèn, rất nhiều người ở đó quanh chúng tôi, kẻ nói chuyện người tập vài động tác thể dục, xa xa kia còn có những đôi tình nhân ôm ấp nhau không rời. Nhưng mỗi khi đi cùng Bảo Bình, tôi không còn đủ sức nhìn ngắ m xem quanh mình có gì nữa. Phải chăng đó là tình huống sẽ xảy ra khi mình yêu thương một con người thật lòng thật dạ? Tôi cứ để m bước chân mình, len lén nhìn bóng anh, thỉnh thoảng còn thì thầ m nói chuyện

với cái bóng của anh. Còn Bảo Bình thì huyền thuyên mãi về ai đó anh không thích, hay một nơi anh buộc lòng phải đến vì công việc...

- Hôm nay là tròn một năm mình biết nhau đó! - Tôi thở thê.

- Ồ, nhanh quá ha! Mới đó mà đã một năm...

Lúc nói câu đó, mắt anh nhìn nơi khác, có vẻ muốn kết thúc câu chuyện. Anh quá thông minh để biết tôi sẽ nói tiếp những lời “nổi da gà” và bằng cách đó anh ngầm ra hiệu cho tôi biết anh không sẵn sàng nói về chủ đề này. Anh không hề ngăn tôi bày tỏ tình cảm đơn phương của mình, nhưng cũng không bao giờ để tôi đi quá giới hạn.

Nếu anh nhận tin cho tôi, sẽ luôn rất cởi mở, nhưng không bao giờ ngọt ngào.

Nếu anh trò chuyện với tôi, sẽ luôn rất thoải mái, nhưng không bao giờ nói đến cảm nhận của mình về tôi. Anh có khen tôi, cũng dựa trên thực tế mà nói, tuyệt nhiên không thêm thắt tình ý hay cảm xúc vào câu từ.

Nếu anh đón tôi, tôi có thể vịn eo, nhưng sẽ không có những cái hôn tạm biệt...

Chưa bao giờ đổi cách xưng hô...

Một năm qua, tin nhắn từ anh chỉ đến trên đầu ngón tay...

Muốn anh chủ động, khó hơn cả lên trời...

***

Viết trên giường tôi, nói như thét vào mặt:

- Ngưng ngay!

- Ngung cái gì cơ?

- Cái việc đọc sách mà không nuốt nổi chữ, và ngung việc yêu cái thằng đó lại!

Vi là bạn thân nhất của tôi, nên nó hiểu tôi tường tận. Mặc dù vẫn trá ngụy bằng cuốn tiểu thuyết ngôn tình trên tay, sự lo lắng của tôi vẫn không vượt qua mắt nó.

- Một năm rồi, hã n đã có tiến triển gì với mày đâu? Sao không để mắt nhìn xung quanh xem có bao nhiêu thằng chờ mày ưng kìa?

- Tình cảm mà, sao có thể nói ngung là ngung. Với lại, cảm giác khó nói lắm, không phải ai cũng có thể mang lại cho mình...

Vi thờ dài. Nó hiểu, nói gì cũng chỉ là nói, chưa một cô gái nào bước vào yêu mà có thể khôn ngoan. Tôi đã từng phải đi theo nó suốt ngày, chỉ vì sợ nó làm điều gì đó đại đột sau chuyện ba năm trước...

Người yêu của Vi làm du lịch, anh chàng bụi bặm phiêu lưu nhưng thương Vi thật lòng, bạn bè chúng tôi tin vào một cái đám cưới linh đình không còn xa. Cho đến ngày Vi hay tin anh ấy mất trong một tai nạn xe ở Đà Lạt, đang đi làm mà nó bỏ chạy ra ngoài, đòi số ng đòi chết bả t gia đình phải thuê xe cho nó lên tìm anh. Nhìn con bạn thân ngày ngày nói cười riu rít của mình như người mất hồn suốt mấy tháng trời, tôi cảm thấy trong lòng như có lửa đốt. Lúc đó tôi nghĩ, yêu sao mà khổ. Có được một người yêu thương thì tốt đấy, nhưng biết làm gì khi một ngày đánh mất họ? Tôi đã nghĩ rằng mình không muốn yêu ai, vì sợ lắm những lúc như thế này...

- Tao chúa ghét cái gì lừng lợ, tới hay không thì nói, để người ta còn tính. Ghét thứ con trai như vậy...

- Thôi mà! Là do tao yêu anh trước, anh có phải là người bắt đầu đâu!

- Hay nó có người khác rồi?

- Theo tao thấy là chưa, ông bươm nhiều nhưng chưa thấy chọn!

- Thì bởi vì chọn rồi sẽ không được phong lưu đa tình!

Vi đã ghét, tôi có nói gì cũng không bênh anh được. Nên tôi thôi. Sáng nay tôi nhắn cho Bảo Bình một cái tin, mãi vẫn chưa thấy anh trả lời, nên tôi cứ nhìn điện thoại suốt.

Trong rất nhiều những đứa bạn thân, thì Vi là đứa thông minh và hiểu chuyện nhất. Nó trách tôi một đằng, nhưng một nẻo luôn lén lút ủng hộ tôi trong chuyện yêu anh. Vi không giận nếu tôi phải tạm dời cuộc hẹn trà sữa với nó để đi gặp anh, Vi nói đỡ ba mẹ giúp tôi khi tôi cần ra khỏi nhà vào giờ giới nghiêm, Vi cho tôi lời khuyên nếu có lúc nào đó anh làm tôi rơi nước mắt...

- Mà y nè... - Vi nói nhỏ giọng. - Mà y hứa với tao, có yêu gì đi nữa, cũng chỉ yêu một nửa trái tim thôi, để cho mình còn đường quay đầu...

Tôi vuốt mái tóc con bạn thân. Cười tinh nghịch.

- Tao biết rồi, mà y đừng lo!

Nói vậy cho nó yên tâm thôi, người ta có thể ăn nửa buổi, ngủ nửa giấc, chứ khi đã yêu một người, làm sao có thể chỉ yêu bằng nửa trái tim...

“Nếu xung quanh có quá nhiều thứ làm mình rối bời, làm sao để lắng lòng mình lại?”

Anh nhắ n tin cho tôi vào buổi tồ i. Những tin nhắ n của Bảo Bình luôn đé n bắ t chợt. Lúc này tôi đang ngồ i trên xe đi Phan Thiế t với gia đình. Tôi nhìn sang hai bên đường, những hàng cây dài tiế p nô i theo tồ c độ chuyế n xe trở thành một vệt màu...

Mỗi lâ n Bảo Bình như vậy, tôi lại là người quáng quàng hơn cả! Tôi vừa lo cho anh, vừa cảm thắ y bắ t lực vì mình không có tư cách gì để làm thế . Gia đình tôi vẫn cười nói vui vẻ sau chuyế n đi biển vui nhộn, chỉ có tôi là trầ m mặc, quên sạch mọi thứ xung quanh. Tôi không biế t phải trả lời anh như thế nào...

“Tạm thời nghỉ ngơi đi, ngủ đi! Trong giấ c ngủ mọi thứ sẽ đượ bộ não sắ p xế p giùm, khoa học nói vậy!”

Tôi trả lời.

Tôi không thắ y anh hồ i đáp...

Bảo Bình bên ngoài rắ t vô tư, cười cười nói nói. Nhưng mọi sự buồ n bã, đau khổ, đê u nắ m hế t trong đôi mắ t anh, không thể che giấ u. Chỉ câ n người đố i diện tinh ý một chút, sẽ thắ y trong đôi mắ t đó ngập tràn sự bắ t lực. Tôi chỉ tình cờ phát hiện ra điề u này, vào một ngày anh nói với tôi...

“Chắ ng phải mắ y người ghét má y lạnh sao?”

Lúc đó tôi và anh đang đứng trong một quán cà phê, phân vân giữa việc chọn chỗ ngồ i bên trong hay bên ngoài quán. Tôi bắ t ngờ vì chỉ tiế t tôi không thích má y lạnh, tôi chỉ nói vu vơ với anh trong cuộc trò chuyện từ cách đó rắ t rắ t lâu, sau lâ n đó chúng tôi cũng không có cơ hội để nói về chủ đề này. Vậy mà anh vẫn nhớ... Lâ n đó tôi cứ tùm tùm cười, như bao nhiêu đứ a con gái khác, khi biế t người mình yêu đôn phương thật ra cũng có chút quan tâm đế n mình.

Từ đó, tôi biết Bảo Bình của tôi không vô tâm như vẻ bề ngoài, anh chân thành, sâu sắc và rất dễ tổn thương. Có những thứ người khác không nghĩ gì, nhưng những câu họ nói cứ đi hết vào đầu Bảo Bình rồi ở lại trong đó, không bao giờ chui ra. Anh im lặng chịu đựng, sợ người khác nói mình yếu đuối, những lúc khóc cũng chỉ khóc một mình. Bảo Bình là vậy, luôn tự làm khó mình.

Vừa về đến nhà, tôi đã lập tức cuời xe chuồn đi, đầu trời đã rất tối. Tôi muốn ghé qua nhà xem Bảo Bình thế nào. Anh ngái ngủ khoác hờ chiếc áo rồi ra cổng nhà nhìn tôi...

- Sao rồi?

- Thì tui đi ngủ, nãy mấy người nói vậy!

- Ngoan quá ha! Tui mới đi từ Phan Thiết về, có mua quà nè...

Tôi chìa ra một gói quà lưu niệm nhỏ, Bảo Bình nhận lấy rồi xem xét trên dưới. Anh ngòì xuống thêm nhà, tôi cũng ngòì cạnh bên. Gia đình Bảo Bình ở xa, anh một mình lên Sài Gòn làm việc. Những ngày đầu tiên vất vả vô cùng, nhưng giờ mọi thứ đã tạm ổn, anh có thể chi trả mọi khoản phí cho căn nhà mượn này.

- Đi biển vui không?

- Lúc nào về biển mà chẳng vui - Tôi lí lắ c.

- Có mặc bikini không?

- Nghĩ gì đó hả? - Tôi trừng mắ t.

- Thì ra biển không mặc bikini lẽ nào mặc nguyên bộ đồ này tắ m?

- Hôm nay không tắ m, chỉ ngồ i hóng gió biển, rô i ước gì có má y người kề bên...

Có thể việc thể hiện tình cảm với anh đã đầ n thành một thói quen, tôi không còn ngại ngùng như những ngày đầ u.

- Tui cũng muố n ra biển, nhưng bạn quá không có thời gian...

- Sao nầy nhắ n tin thầ y có vẻ hơi căng thẳng?

- Chuyện thường ngày đó mà, cũng không biế t sao lúc đó tui lại nghĩ đế n má y người nên nhắ n bừa. Đàn ông con trai, hỏ ra một cái là than vãn thì thật không phải!

- Có gì đâu. Mình đã nói với nhau ngày đầ u là luôn chia sẻ tâ t cả mà!

Lời hứa đó tôi vẫn còn nhớ rắ t rõ. Tôi là người chủ động nói với anh, nế u anh có chuyện câ n nói, chỉ câ n anh nhắ n tin, tôi sẽ ngồ i với anh. Còn anh, khi nào tôi buồ n, anh cũng sẽ đế n...

“Tui là siêu nhân mà, hú cái là tui đế n liề n!”

Tin nhắ n của anh tôi vẫn giữ đế n tận bây giờ, tin nhắ n làm tôi á m lòng mỗi khi có chuyện không vui. Nhà anh nằ m trong một con hẻm yên tĩnh, anh bảo anh thích như vậy để tạo sự cân bằ ng. Công việc ở quán bar buộc anh phải tiế p xúc với sự ô ñ ào, náo nhiệt hằ ng ngày, nế u căn nhà không yên tĩnh, anh sẽ dễ phát điên. Tôi và anh cứ ngồ i đó, ngắ m cảnh vật thỉnh lặng về ðêm, nghe tiế ng rao quen thuộc đầ u hẻm của chị bán bánh mì, thỉnh thoảng đập tay đập chân vì muối đố t.

- Khuya rô i, về ð nhà đi!

- Ồ...

- Chứ sao? Hay muố n vô nhà tui ngủ?

- Không!

- Vậy thì tranh thủ về đi, đơi tí, tui thay đồ rô i đưa về một đoạn...

Tôi không để anh phiề n, nên từ chồ i rô i nhanh chóng leo lên xe phóng về , mặc anh í ới phía sau lưng. Những lúc gặp Bảo Bình, lúc nào tôi cũng tận hưởng từng giây bên cạnh anh trong lặng lẽ. Có khi chúng tôi không nói gì nhiề u, nhưng tôi thì vui lắ m.

Tôi rấ t thích nhìn gương mặt thanh tú của Bảo Bình, những đường nét hài hòa đề n lạ. Có một thời gian, tôi cứ tự hỏi không biế t liệu mình yêu anh chàng này có phải chỉ vì anh á y quá đẹp trai? Sau đó, tôi đã thử gặp gỡ vài chàng đẹp trai khác, nhưng cảm giác họ gây cho tôi, chỉ là chán ngán và buồ n ngủ. Những câu chuyện cứ nhạt dầ n, nhạt dầ n, có người quá tự tin, có người còn trịch thượng và đáng ghét.

Dĩ nhiên một người đẹp trai sẽ rấ t dễ được yêu mê n. Nhưng cái đẹp chỉ là thứ thu hút trong buổi đầ u, người ta không thể yêu một người đẹp mà không thể chia sẻ hay trò chuyện. Bảo Bình có khi không nói gì, nhưng đôi mắ t anh nói thay. Tôi có thể hiểu được đôi mắ t đó, hiểu được anh có nhiề u điề u muố n nói, và tôi muố n là người chia sẻ với anh. Tình yêu tôi dành cho Bảo Bình cũng rụt rè như cách mà anh đố i xử với mọi người.

Tôi về đề n nhà, vào phòng, lâ y máy nhắ n tin cho anh.

“Tui về đề n nhà rô i nha!”

“Ừm, đi ngủ đi cho khỏe! Cả ngày ở biển còn gì!”

“Bên kia cũng ngủ tiế p đi, xin lỗi đã làm phiề n...”

“Má y người qua đây vì tui, tui cảm động không hé t!”

“Thì do đã hứa là luôn ở bên cạnh mà!”

“Ngộ ha! Hai đường thẳng song song, không bao giờ cắt nhau, vậy mà vui.”

Tôi sụ mặt. Bảo Bình lại một lần nữa tạt nước lạnh vào mặt tôi, à không, tạt qua tin nhắn nhưng cũng lạnh thấu tâm can. Anh cứ nói đi nói lại những câu vô tình thế mà không nghĩ đến cảm nhận của tôi.

“Hai đường thẳng song song cắt nhau ở vô cùng.”

“Không có vô cùng, đó chỉ là khái niệm người ta vẽ ra để nói về nơi mà người ta không thể đến được...”

Tôi nằm trên giường, trăng sáng bên cửa, gió thổi qua làm mọi thứ trong phòng khẽ rung rinh.

Tôi cứ nằm đó, mắt nhòe đi, cho đến khi ngủ quên vì mệt...

Quán bar của Bảo Bình nằm ở trung tâm thành phố, khách bắt đầu đông từ chiều đến tối mịt. Thường các quán bar sẽ có đồ i tượng khách riêng, có nơi phụ nữ đến nhiều, có nơi dành cho người giàu có, có nơi dành cho người đô ng tính... Nhưng bar 29 của Bảo Bình thì không xác định đồ i tượng khách. Giá cả khá mềm, lại không có quá nhiều tệ nạn ẩn mình, nhạc xập xình suốt đêm, nên khách đủ mọi tầng lớp đều đến đây. Có dân văn phòng, hẹn nhau ra chỉ để uống rượu sau giờ làm, có những cô cậu teen ra làm vài ván bài vui vẻ, cũng có những người chỉ đi một mình.

Như tôi!

Bảo Bình không thèm tiếp tôi ở quán bar của anh, anh bảo cái kiểu “tối ủng hộ” của tôi nghe rất mệt. Anh không cần và nơi đó cũng không dành cho tôi. Nhưng tôi vẫn đến, có khi chỉ để nhìn anh làm việc. Hôm nào anh không có ở quán, thì tôi ngồi nghe nhạc, suy nghĩ, hoặc buồn quá thì a lô cho hội bạn.

Hôm nay 29 rất đông khách dù chỉ mới bảy giờ tối, tôi có cảm giác cả cái Sài Gòn đang tụ họp trong này. Người chọn nhạc hôm nay cũng chọn toàn những bài rất chất tai, tôi nghe không quen. Có hôm tôi nhờ Bảo Bình bật bài *Kiss the rain*, anh chỉ nói vồn vện “Khi nào tui mở trà đạo quán, tui sẽ bật cho! Còn giờ thì uống hết ly nước rồi về ngủ nhé!”.

Tôi cứ dỗi mãi t đầu đầu tìm Bảo Bình, nhưng không thấy. Món quà sinh nhật anh, tôi đã cầm trên tay từ đầu buổi đến giờ. Tôi mua cho Bảo Bình một cuốn sổ tay nhỏ, trong đó tôi ghi bằng tay những điều có thể làm cho một người hạnh phúc. Món quà bằng tay nhưng làm rất cực khổ, vì tôi phải vẽ minh họa và nghĩ ra những ý tưởng từ bình thường đến quái đản. Đợi anh mãi không gặp, tôi để lại món quà cho người quản lý, nhắn rằng chỉ cần đưa là anh sẽ hiểu. Rồi tôi lái xe ra về.

Đang băng băng trên đường về, điện thoại trong túi xách rung lên. Tôi táp vào lề đường, bật máy ra. Thì ra là Vi.

- Tám giờ kịch Idecap nè, đặt rồi nhưng trong đám có người bỏ vé, mày đi không tao cho!

- Đi! Tao cũng đang gần đó! - Tôi nói như reo vì đã có người cứu mình qua cơn cô đơn tối nay.

Tôi hân hoan lái xe dọc theo con đường Lê Thánh Tôn, khéo léo lách qua những chiếc xe cùng chiều cốt để nhanh đến đích. Vì đi xem kịch thì không nên trễ giờ, sẽ rất mất mặt.

Khi tôi đến nơi, đã thấy Vi đứng bên vệ đường vẫy tay không ngừng. Tôi tập xe vào bãi gửi xe, tươi cười lấy vé xe...

Rồi tôi gặp Bảo Bình.

Anh đi ngược trở ra, có vẻ như vừa gửi xe xong. Chắc không chuẩn bị sẵn tâm lý gặp tôi ở đây nên anh hoàn toàn bối rối. Trên tay anh linh kính rất nhiều túi giấy, có vẻ như vừa mới bước từ một trung tâm mua sắm ra.

“Tới đi cô ơi!” Chiếc xe đằng sau ấn còi. Tôi buộc lòng phải chạy tới một chút mà chưa kịp hỏi anh câu nào. Lúc tôi ngoái lại đằng sau cố nhìn theo anh, thì vừa kịp lúc một cô gái khác choàng cánh tay qua tay anh, hai người cùng đi vào rạp.

Người đó là ai? Tại sao ngày sinh nhật anh họ lại đi riêng với nhau? Anh ở Sài Gòn một mình, chắc chắn không phải người thân, vậy thì là ai?

Bảo Bình ngồi trên tôi năm hàng ghế, về phía bên trái. Suốt vở kịch, tôi chỉ nhìn cái gáy của anh và người con gái kia, chứ không thể tập trung xem được vở kịch này. “Vở kịch” trước mắt tôi, đau xót và đáng lòng hơn vở kịch trên sân khấu đang rất vui kia...

Tôi bút rút không yên, làm Vi cũng chột dạ. Tôi toan lôi điện thoại ra nhắn tin cho anh, nhưng Vi ngăn lại. Vi ra hiệu “Suyt!”, nếu muốn thì mình ra khỏi rạp ngay, đừng làm phiền những vị khách khác. Tôi gật đầu, hai đứa con gái lên ngay ra ngoài khi vở kịch mới diễn được mười lăm phút.

Vi lấy cho tôi chai nước, tôi lúc này đang ngồi bệt xuống ghế trước cửa sân khấu, mặt không còn giọt máu. Vi rất lo lắng cho tôi...

- Mày bình tĩnh đi có được không?

- Đau quá mày ơi...

- Hắ n không nói với mày hắ n có người yêu rô`i à?

- Không, tại tao chưa bao giờ hỏi!

- Hèn gì hắ n không muố n đê`n với mày...

Tôi không biế t phải làm sao, trố ng ngực đập liên hô`i, cõi lòng tan nát. Nước mắ t không hẹ n, cứ thê` tuôn trào. Một buổi tồ`i mà tôi muố n bắ t ngờ gặp anh, muố n tận tay trao cho anh món quà tôi đã làm vì anh lại thành ra như thê` này... Bảo Bình ơi, sao vậy chứ?

Cái đau đốn nhắ t của tôi, là ngay cả khi nhìn thắ y những điề u không nên thắ y, tôi vẫn không có cái quyề`n ghen. Ghen chỉ dành cho những người đượ c yêu, không dành cho những mớ i tình hờ. Trời đã sinh ra một Bảo Bình, đủ sức khiế`n tôi không còn là tôi một thời gian dài như vậy, sao không để tôi mãi đắ m chìm trong cái hạnh phúc ảo tưởng đó suố t đời đi?

Ngay từ đầ u, những dấ u hiệu anh đưa ra, những giới hạn mớ i quan hệ hai đứ a rành rành là có. Nhưng tôi cô` lờ nó đi, cô` lao vào anh để ngày càng khắ ng định thêm rằ ng mình đã yêu một người không thuộc về` mình...

- Tao là con thiêu thân...

Vì buộ c lòng phải nói lời xin lỗi với đám bạn, vòng ra lắ y xe tôi rô`i đèo tôi về` trước. Nó cũng rắ t buồ n khi thắ y tôi như vậy, dù ít nhiề u nó đã tiên liệu đượ c.

- Tao hiểu! Nhưng chề`t trong ánh lửa mình thích, âu cũng là số` phận!

Một lần hiếm hoi tôi có cảm giác nó ủng hộ mình trong chuyện tình cảm này. Nói thật, đêm nay tôi chẳng biết phải làm gì nữa. Anh chưa bao giờ là kẻ níu kéo, nên tôi có giận, có trách, thì anh cũng chỉ cười trừ rồi cho qua như những chuyện vặt vãnh khác. Nếu tôi đào sâu hơn chuyện này, thì kết cục rất có thể tôi sẽ làm cô gái của anh tổn thương, gián tiếp làm tổn thương anh, rồi cuối cùng là tổn thương chính mình.

Tôi gác cả m lên vai Vi. Ông trời vẫn còn có Vi ở đây lúc này, nếu không, có lẽ tôi đã mất bình tĩnh mà làm nhiều điều dại dột. Đàn ông trong tình yêu họ thường không suy nghĩ nhiều, chính điều đó lại làm phụ nữ phát điên vì phải nghĩ gập đôi họ.

Tôi về phòng, mệt mỏi ngã gục trên giường, không buồn trả lời câu hỏi của mẹ rằng có đói bụng không.

Tôi mở điện thoại. Là tin nhắn của anh. Chỉ vắn vắn:

“Trùng hợp quá nhỉ?”

Tôi đã quyết định không liên lạc gì với anh nữa. Đến lúc này, tất cả trong tôi sụp đổ, tôi đã khóc một trận thỏa thích rồi không buồn bước ra khỏi nhà cả tuần. Tôi chỉ nằm đó, vật vờ...

Mẹ tôi gõ cửa phòng, hỏi thăm. Bà lo lắng cho đứa con gái mới hai mươi tuổi đầu đã có biểu hiện rất bất thường. Bà còn xem tay xem chân tôi liên tục, vì sợ tôi rạch vài dấu “x” trên đó. Bà hỏi:

- Con sao thế? Cả tuần rồi chứ có ít đâu!

- Con đang cai nghiện!

Nói đến đó, miệng mẹ tôi há hốc, tôi mặc kệ chuyện gì sẽ đến sau câu phát biểu vừa rồi. Tôi đóng cửa, lại tiếp tục nằm lì một góc.

Đây quả thật là một mùa cai nghiện gian nan, hơn một năm ròng rã tôi đã nghiện Bảo Bình rất nặng. Tôi luôn nhớ anh, điên dại. Tôi luôn thèm thuồng được ở gần anh, miên man. Thậm chí tôi đã có lần muốn “dâng hiến”, để nhận lại một cái cốc đá u rõ đau.

Con nghiện Bảo Bình bắt buộc phải qua, dù muốn hay không. Con say nắng này đã kéo dài trở thành một căn bệnh cảm cúm quá nặng, có thể dẫn đến mất mạng bất cứ lúc nào.

Tôi thờ dài, nhìn mình trong gương. Những ngày qua ít ăn, cơ thể đã giảm nốt những cân khó giảm, thon thả đi trông thấy. Tôi cố bẹo má mình, cười nhăn nhó trong gương, mong có lại chút sinh khí. Nhưng bất lực. Tôi vẫn cứ thấy nhớ anh vô cùng...

Bảo Bình bây giờ đang làm gì, bên ai...

Tôi nhớ có hôm anh chở tôi, ngồi sau xe máy, lấy hết can đảm, tôi choàng tay qua eo anh. Anh không ngại, có lẽ anh đã quen với những cú tẩn công còn bạo dạn hơn thế nhiều lần nên đây chỉ là “trò mèo”. Anh cười nhẹ, tiếp tục nói câu chuyện dang dở của mình. Còn tôi thì vừa nghe, vừa tùm tùm cười suốt chặng đường còn lại. Đàn ông, khi họ đã biết họ đang nắm đằng cán, thì việc dẫn dắt cảm xúc của phụ nữ dễ như trở bàn tay. Thế nên trong tình yêu, ai yêu nhiều hơn, thì sẽ dễ dàng hàng người còn lại nhiều hơn...

Tôi nhớ những cuộc cãi vã mà luôn bành bóc mẽ: “À, cô bé này kiêu chuyện!”;

Tôi nhớ những buổi ăn uống chuyện trò vui vẻ, không lo toan;

Tôi nhớ lúc giả đờ làm người biết xem tướng, chỉ để được nắm lấy bàn tay anh rồi di di ngón tay của mình trên đó;

Tôi nhớ chiếc áo anh mặc, mùi nước hoa anh dùng;

Càng nhớ, mắt tôi càng nhòa lệ.

Yêu một kẻ không thuộc về mình, đau đớn biết nhường nào...

- Đột ngột quá! - Vì nói như thét vào tai. - Mà đi bao nhiêu năm?

- Bốn năm! Luân Đôn, tao đã quyết định rồi!

Ba mẹ đã cho phép tôi lên đường du học ngành kinh doanh âm nhạc ở Anh quốc, cũng là một ngành hiếm hoi rất ít nơi giảng dạy. Gia đình luôn mong tôi chú tâm vào học tập. Và tôi cũng quyết định đó là con đường xứng đáng để lựa chọn.

- Vì hả?

- Mà nói cứ như tao là con thất tình, bị đá rồi đâm quần trí. Đi du học là quyết định quan trọng và có ích cho tương lai...

Viết tôi. Làm tôi phải thú nhận:

- Ừ, thì cũng có phần nào lý do là tao muốn ném mình vào một thế giới mới. Để có cơ hội hiểu bản thân mình muốn gì, và quên đi những gì cũn quên.

- Mà càng cố quên, chính là đang nhắc nhớ!

- Tao hiểu, nên tao muốn nhờ thời gian giúp một tay...

Có những nỗi đau mà khi ta tìm đủ mọi cách để xóa nhòa, thì nó càng đậm nét. Những ngày vui đã u vào chăn nệm trong phòng đã cho tôi nhận ra một điều: tôi rồi cũng phải đứng dậy và bước ra ngoài, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Không có nỗi đau nào không ngoài ngoài, và cũng không có ai thiếu ai mà sống không nổi cả!

Lúc trái tim cảm thấy quá sức chịu đựng, hãy cứ để nó được đau đớn tột cùng. Hết cơn đau, như cú chạm chân vào đáy vực, sẽ có sức

bật để mình nhảy vượt lên trên...

Tôi sắp xếp mọi thứ vào va li ngăn nắp, tranh thủ ghé thăm những nơi mình yêu thích ở Sài Gòn, thăm những người bạn thân đã cùng chia sẻ buồn vui. Và gửi lời thăm đến anh, thông qua người chị đã giúp tôi gặp được anh ngày ấy...

Anh vẫn biệt tăm, Bảo Bình đã quên tôi như tôi hằng tin như thế. Anh và tôi vốn dĩ là hai đường thẳng song song, là tôi cố gắng uốn mình thành đường gấp khúc để mong chạm anh ở một góc nào đó trong đời. Nhưng điều đó là vô ích, trong lòng anh không có tôi, như lớp tuyết dày bao năm không thể tan trong một sớm. Tôi đã bước chân vào một cuộc tình mà từ đầu đến cuối chỉ có mình đơn phương trao gửi yêu thương không mệt mỏi, và một ngày, tôi cũng phải tự mình kết thúc trong lặng im.

Tôi rời khỏi cuộc đời anh, như một ngôi sao mờ đi trong thình lạng, dãy ngân hà không hay biết để mà tiếc thương...

Trong cái giá rét của Luân Đôn, tôi vẫn hân hoan chạm tay vào từng chiếc chuông đồ. Ở đây mùa Noel người ta gắn rất nhiều vòng hoa đẹp trước cửa nhà, tuyết rơi vừa phải, không quá khắc nghiệt nên tôi vẫn tranh thủ ra đường ngắm mọi thứ.

May mắn là tôi có một người cô họ ở Anh, nên nơi ăn chốn ở cũng không làm tôi lao đao như nhiều sinh viên tự lo khác. Mỗi ngày ba mẹ đều Skype qua hỏi thăm, an ủi con gái cưng nên ít nhiều tôi cũng có cảm giác an tâm.

Tôi ghé siêu thị, mua ít đồ, dự định cùng bà cô và vài người bạn trong lớp làm một buổi tiệc Noel ấm cúng. Tôi đã ở đây hai năm, mọi thứ cũng đã dần quen...

Khi tôi nghỉ tay, check facebook để xem ở Việt Nam những người bạn của mình đang ăn mừng Noel như thế nào, thì tôi thấy tin nhắn của Vi.

“Hey!

Mày bên đó thế nào rồi? Tao xin lỗi nhưng hôm nay tao phải gửi cho mày xem cái này. Khi mày lên máy bay, không biết bằng cách nào mà nhắn lên ra tao. Rồi nhờ tao gửi thư này cho mày.

Tao không cho nhắn địa chỉ mày bên Anh, nhắn lại không xài FB...

Tao xin lỗi vì đã không nói sớm với mày, tao rất sợ sẽ ảnh hưởng việc học nên tao muốn đợi một thời gian mày ổn định bên Anh rồi tao mới nói.”

Tôi click vào hình ảnh Vi đính kèm, đó là hình chụp lại từ lá thư viết tay của Bảo Bình.

“Em!

Đây là lần đầu tiên anh gọi em như vậy, cho phép anh nhé!

Khi hay tin em chuẩn bị rời khỏi Việt Nam, anh đã rất muốn gặp em, nhưng anh sợ em còn giận anh chuyện hôm trước. Anh không giải thích gì với em đâu, đó thật sự là một trong những người tình của anh. Anh biết em rất buồn, nhưng anh tin rằng điều đó tốt cho em.

Anh không phải là một người tốt em à! Cuộc sống của anh rất phức tạp, anh không muốn một cô gái thuôn khiếm như em phải chịu đựng những ngày đen tối như thế. Anh biết em thương anh nhiều, và đã cố gắng nhiều trong thời gian rất dài vừa qua,

nhưng anh không thể đến với em vì trong lòng anh còn rất nhiều khúc mắc.

Trước khi quen biết em, anh đã từng yêu thương một người con gái. Anh cũng từng như em, đã làm rất nhiều chuyện điên rồ cho người đó, anh đã dùng cả cuộc đời mình để đổi lấy những khoảnh khắc ảo ảnh đó. Trong mắt người đó, anh chỉ là một thằng nhóc, làm gì cũng sai, cũng thiếu suy nghĩ. Người đó không bao giờ tỏ rõ tình cảm với anh, có lúc trốn tránh làm anh phát điên, thậm chí còn nhẫn tâm dắt tay em ra và giới thiệu em cho anh. Để rồi em rơi vào tình yêu với anh, cũng tuyệt vọng như tình yêu anh dành cho cô ấy!

Mọi thứ sẽ qua cô bé à, anh đã chấp nhận rất nhiều mối quan hệ khác, cũng chỉ để quên đi. Nhưng một ngày, hai ngày, ba ngày... Tất cả chỉ để lại trong lòng anh những khoảng trống. Có những khoảng trống mà chỉ có một người có thể lấp đầy, nhưng họ đã từ chối, và cứ thế ra đi...

Anh đã quyết định bán quán bar, rồi trở về quê sinh sống. Anh sẽ lấy vợ, sinh con, như bao người đàn ông khác. Anh rất cảm ơn tình yêu của em, đó gần như là những gì chân phương nhất anh tìm thấy giữa Sài Gòn, chính vì em quá chân phương, anh lại càng không thể làm em tổn thương!

Anh”

Tôi được phép về thăm nhà sau hai năm đi học, kỳ nghỉ kéo dài hai tuần. Tôi bước chân xuống sân bay, hít thở bầu không khí Việt Nam thân thuộc, rảo bước trên những con đường đã từng dẫn tôi đến với anh.

Thật ra những con người ở đây cứ cứ chấp đuổi theo nhau trong một vòng tròn, cho đến khi kiệt sức. Bảo Bình của tôi, cho phép tôi

gọi thế một lần nữa, chưa bao giờ yêu tôi. Nhưng anh đã tôn trọng tôi đủ để bắt buộc tôi phải rời khỏi vòng tròn đó! Bảo Bình không muốn tôi cũng giống như anh, rơi vào một tình yêu không có tương lai, với những đau đớn định sẵn.

Một khi Bảo Bình đã yêu ai, đó sẽ là hình ảnh khắc cốt ghi tâm. Anh không thể lãng quên cho dù lòng rất muốn. Những gì bảo tôi nhất, Bảo Bình đã dồn nén trong lòng, để cho nụ cười bên ngoài được nở tươi. Anh dùng sự đa tình, để che đi bản chất chung tình đến dại khờ của mình...

Tôi đã không còn là một con bé ngốc nghếch hay làm chuyện điên rồ, tôi ngồi ở quán bar 29, nhấp môi ly Tequila mà không còn cảm giác khó chịu như trước. Rượu uống nhiều sẽ quen, lòng đau nhiều cũng sẽ quen...

Không còn Bảo Bình đứng đó nữa, không còn hình ảnh anh tất tả ra vào nói chuyện với khách, không còn nụ cười nửa miệng đẹp trai ngày ấy... Tất cả hiện về trong tâm trí tôi và tan biến. Tôi rất yêu Bảo Bình, nhưng có lẽ không bao giờ tôi muốn gặp lại anh.

Tôi cần trả cho anh bình yên...

Như mây của trời, hãy để gió mang đi...

Ba ngục canh Mạnh Bà dành cho Thiên Bình

Trời tô i. Trời luôn luôn tô i. Ánh sáng dưới địa ngục hằ u như đê u đê n từ lửa hoặc những viên đá phát sáng thằ n kỳ. Tôi lại ngồ i ngắ ngor bên Mạnh Bà Quán, tiế p tục công việc của mình dằ đả trải qua không biế t bao nhiề u là thời gian. Trong tưởng tượng của người nhân gian, Mạnh Bà chắ c hẳn phải là một cụ già với râu tóc bạc phơ, chậm chạp và nhắ nại. Nhưng họ không biế t, với hàng triệu linh hằ n ghé qua quán tôi trong một khoảng thời gian ngắ n, nế u cứ chậm rãi thì có lẽ tôi không thể làm việc đúng với tiế n độ mà cá p trên giao phó. Tôi giản dị, tóc búi cao, tuổi tác dừng lại ở 35 (tôi có thể điề u chỉnh diện mạo, độ tuổi tùy theo ý thích của mình) và mặc kiề u quằ n jean áo sơ mi gọn gàng mà một lâ n tôi được thắ y người trên trằ n gian ăn vận. Điề u đó khiế n rắ t nhiề u linh hằ n ghé qua đây không tránh khỏi ngạc nhiên, họ còn ngỡ tôi là một người trong số họ. Nhiề u người trước khi uố ng canh còn bảo họ đã từng tin rằ ng tôi là một mục già xắ u xí, họ rắ t sợ hãi. Con người thường sợ những gì họ không biế t rõ.

- Đạo này người chề t có giảm chắ ng? Hôm nay không thắ y linh hằ n nào được chuyển qua... - Tên tiể u nhị phụ việc cho tôi than thờ.

- Đế n ngay á y mà! Người chề t và người số ng phải được quân bình, không thể nào một ngày không có ai chề t! Chắ c họ đi chậm chằ n thôi...

Mạnh Bà Quán chỉ là một trong tám cảnh mà con người khi chề t phải đi qua. Cũng tùy vào loại linh hằ n mà họ sẽ được chuyển đi qua

các cảnh. Đầu tiên, tất cả linh hồn phải qua Quỷ Môn Quan. Khi họ đã bước vào vùng ánh sáng trắng, đi qua cánh cổng này, tức là mọi cố gắng trở lại trần gian sẽ không còn (trừ khi địa ngục có quy định khác). Sau khi bước qua cổng này, họ chính thức trở thành một hồn ma.

Ở địa ngục cũng có sự quản lý, không khác gì trần gian. Bất kỳ một linh hồn nào muốn nhập “hộ khẩu” đều phải được kiểm tra, phân loại. Là những bậc thánh nhân, người tài giỏi, có công giúp ích cho xã hội thì dĩ nhiên sẽ có sự ưu đãi và tôn trọng khi xuống đây, còn những kẻ ác, người gian, hay những người không có thái độ sống đúng đắn, những kẻ tự tử v.v... sẽ được đưa đi thẩm định lâu nữa để cuối cùng nhận lấy phán xét trừng phạt.

Tất cả những linh hồn sẽ đi qua Bác Y Đình, nơi họ trút bỏ toàn bộ y phục lúc chết đi, khoác vào manh áo trắng đại diện cho việc trở thành một hồn ma...

Rời khỏi Bác Y Đình, những linh hồn lũ lượt kéo nhau đến Nại Hà. Dòng sông này có màu đỏ như máu, dài rộng không biết bao nhiêu là thước. Nước của dòng sông này nóng, lạnh hay ấm áp, đều do thái độ sống của người lội qua lúc sinh thời. Nếu họ là một người tốt, nước sông ấm áp, dịu dàng. Nếu họ là kẻ tâm địa bất chính, nước sông có khi lạnh lẽo như băng, lúc bỏng rát như nước sôi...

Mạnh Bà Quán mặc dù được thi vị hóa là nơi nghỉ chân của linh hồn, nhưng mục đích chính của quán tôi được chỉ định rất rõ ràng. Đầu tiên, bằng ngục canh thứ nhất, tôi sẽ khiến linh hồn quên đi những đau đớn khi còn làm người trần gian, họ sẽ trở nên nhẹ nhàng, tinh khiết như khi mới được hình thành trong bụng mẹ. Ngục canh thứ hai, họ sẽ bắt buộc phải nói sự thật về lý do họ chết. Ngục canh cuối, mới là ngục canh xóa sạch ký ức kiếp trước. Không phải linh hồn nào cũng đến được đây, chỉ có những

linh hồn chuẩn bị để n lượt đầu thai, và những linh hồn trong diện xem xét, cần thêm thông tin, sự thật để các “bê trên” phán quyết. Linh hồn đầu thai chỉ uống hai ngụm, những linh hồn cần xem xét thì mới phải uống ba ngụm canh. Tôi giống như người thẩm vấn, bắt ép họ nói ra tất cả, ghi chép và trình lại cho cấp trên.

- Để n rồi kìa! - Tiểu nhị nói với tôi.

Từ phía xa, một cô gái dáng điệu thanh mảnh đang từ từ xuất hiện trong màn sương mờ ảo. Tôi nheo mắt nhìn cho rõ, cơ thể cô gái có chi chít vết thương, cô ta có vẻ kiệt sức. Để n Mạnh Bà Quán, cô gái ngò i xuống ghế, thở dài một cái như tìm thấy được gốc đa yên bình giữa trời nắng gắt.

Ngụm canh thứ nhất: một phần sự thật

Thoạt nhìn thấy tôi, cô gái không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên. Kiểu cách cho thấy chỉ ít cô ta đã nghe về cái quán này khi còn sống. Tôi cũng không quá mất thời gian cho việc giới thiệu tên tuổi, chỉ lẳng lẳng ngò i xuống đò i diện với cô. Tiểu nhị nhanh tay dọn ra một mâm trên đó có ba chén canh, theo quy tắc đã được chuẩn bị sẵn.

- Mời cô! - Tôi nói nhỏ nhẹ.

- Vâng! Tôi xin!

Uống xong ngụm trà thứ nhất, cô gái quên hết mệt mỏi. Sắc diện tươi tắn hẳn ra. Lúc này tôi mới nhìn ngắm kỹ khuôn mặt cô... Rất hiếm để thấy một cô gái đẹp để n như vậy, tất cả các nét trên gương mặt đều thanh tú và hài hòa, đây là món quà trời ban cho một nhóm người có ngày sinh rơi đặc biệt vào khoảng gần cuối năm.

- Cô tên gì?

- Thiên Bình!

- Một cái tên đẹp... Vì sao trên người cô có nhiều vết thương thế?

- Lúc này tôi đi qua một cái thôn nhỏ, ban đầu có một con chó chạy ra sủa liên hồi. Một khắc sau thì rất nhiều chó trong thôn cũng chạy ra theo. Chúng sủa và cắn tôi, thật đáng sợ!

- Lúc cô còn sống, chỉ ở một mình?

- Vâng, sao bà biết?

Tôi mỉm cười, nơi mà cô gái đi qua, chính là Ác Cầu Thôn. Những người còn có người thân trên dương thế, lúc chết được làm lễ đầy đủ, gửi xuống cho nhiều tiền bạc, thức ăn. Trong đó sẽ có bánh bao. Những cái bánh bao đó là để dành cho lúc qua Ác Cầu Thôn, linh hồn sẽ dùng bánh bao để đánh lạc hướng những con chó hung tợn. Cô gái tội nghiệp khi sống đã lẻ loi, chết cũng đơn cô.

- Trong hồ sơ của cô, tôi thấy Phán Quan ghi chép là đang xác định về vấn đề tự tử hay không, để sau đó định tội...

- Tự tử là tội nặng lắm đúng không bà?

- Đúng! Trong hậu hết tôn giáo, tự tử là tội rất nặng, phải chịu đọa đày ngay cả khi đã chết!

- Tôi cũng gạ n như là tự tử! - Cô gái u sả u.

- “Gạ n như”?

Thiên Bình nhìn sang một bên, đôi mắt long lanh ban này trở nên u buồn... Cô bắt đầu kể câu chuyện đời mình.

- Tôi làm thư ký riêng cho một giám đốc của một công ty tài chính. Công việc hằng ngày của tôi là sắp xếp lịch cho ông ta gặp gỡ khách hàng, tham dự các cuộc họp, ghi chép lại những gì cần thiết. Tôi chỉ sống một mình kể từ khi cha mẹ qua đời trong một tai nạn giao thông, mỗi ngày tôi đều lao mình vào công việc, và chỉ có thế. Tôi từ một người hoạt bát, yêu thích náo nhiệt, đã trở nên lặng lẽ sau những biến cố cuộc đời. Bản chất con người tôi đã thay đổi theo thời gian...

- Nhưng ít ra cô vẫn còn công việc...

- Tôi rất ghét sai sót, cầu thả. Tôi muốn mọi thứ phải thật tốt và hoàn hảo, chính vì vậy tôi luôn rơi vào tình huống bất buộc phải là người đứng đầu dẫu thật tâm có thể không thích. Giao việc cho một ai đó, cuối cùng tôi vẫn là người hoàn tất nó để tránh mắc phải lỗi không cần thiết. Như buổi tiệc lớn của công ty năm đó, lẽ ra đã có những bộ phận khác lo, nhưng tôi vẫn phải làm hết, từ chọn địa điểm đến gặp gỡ đối tác... Tôi gằn như kiệt sức!

- Cô hợp với những chỗ đông người nhỉ?

- Không, thật ra tôi chỉ thích ở một mình... Thiên Bình vuốt tóc, rõ ràng đây là một cô gái rất biết chăm sóc mình. Từ tóc đến da đến dáng người của cô đều hoàn hảo.

- Buổi tiệc năm đó, cô vừa nhắc đến nó với hàm ý gì?

- Là nơi tôi đã gặp người đó...

- Chàng trai đã làm cô tự tử?

Thiên Bình im lặng. Cúi gằm mặt. Nước mắt cô không hẹn mà tuôn rơi. Tôi có cảm giác mình đã nhầm lẫn, lẽ ra cô phải có thêm

đôi cánh, vì cảnh tượng trước mắt làm tôi thấy cô không khác gì một thiên thần.

- Bình tĩnh, lẽ ra ngắm cảnh vừa rồi phải làm cô quên đi nỗi đau đó chứ nhỉ?

- Nỗi đau đến từ tình yêu, đa phần là do con người ta tự nguyện gắn bó với nó.

- Có chấp đến thế sao?

- Thật tâm yêu một người cần phải có sự chấp!

- Anh ta thế nào?

- Buổi tiệc đó tôi rất mệt mỏi, háu như không ăn uống gì nhiều suốt cả buổi sáng. Tôi là người đi. Từ trong đám đông náo nhiệt, anh bước tới. Trong trí nhớ của tôi, anh là người duy nhất trong buổi tiệc đó không ăn vận theo một quy tắc nào cả. Không sang trọng quý phái, không ly rượu trên tay, anh mặc quần jean, áo thun, áo khoác da bên ngoài như vừa đi đâu đó rất xa về. Vừa trông thấy tôi, anh đã tiến tới. Tôi chỉ kịp thấy mình đổ gục trong tay anh... Anh hỏi tôi liên hồi “Này cô, cô có sao không?”, nhưng tôi không thể trả lời, tôi chỉ biết mình đang rất mệt mỏi. Bữa tiệc đó náo nhiệt, nhưng không ai quan tâm ai. Họ chỉ đến, khoác lên mình vẻ sang trọng quý phái, những sáo ngữ giả tạo, và cười đùa với nhau như thân thiết từ lâu. Tôi mơ hồ nhớ anh đã bế tôi trên tay, đi ra khỏi bữa tiệc, để lại sau lưng tất cả những ồn ào...

- Anh ta đưa cô đi đâu?

- Anh ấy đặt tôi trên chiếc mô tô, tự choàng tay tôi qua eo anh, dặn dò “Cô cố gắng bám chặt lấy tôi nhé!”, rồi phóng xe đi. Anh không hỏi tôi ở đâu, anh bảo rằng có thể cô bị ngợp, cô cứ nhắm sau

lung tôi nghi ngại một xíu. Tôi nắm yên vị trí đó, tức là khuôn mặt áp sát lưng anh, tay ôm eo anh, mắt mở yếu ớt nhìn những cảnh vật trên đường giờ là một đường thẳng mờ nhạt khi chiếu mô tô lao đi trong gió. Anh cứ thế chạy xe trong đêm, tôi cứ thế yên lặng. Tôi bất lực và mệt mỏi, tôi không quan tâm anh sẽ đưa mình đi đâu, cũng không quan tâm anh là người lạ. Cuộc đời có những khi chúng ta thà đi với một người lạ, còn hơn phải chịu cảm giác hỗn độn khi đứng giữa những người quen.

- Hai người ở bên nhau suốt đêm?

- Khi tôi cảm thấy khỏe hơn, tôi bắt đầu trò chuyện. Anh ấy hỏi nhà tôi ở đâu. Tôi bảo, “Em thích ở phía sau xe anh hơn là về nhà!”. Anh ấy cười, cô bé ngốc, sao dám tin người lạ, anh sẽ chở em đến bệnh viện kiểm tra nhé? Tôi cười, tôi biết đó chỉ là một cơn tụt huyết áp nhẹ, cũng không phải lần đầu tôi bị thế. Tôi luôn thủ sẵn những viên kẹo sô cô la trong người, tôi đã tạm khỏe hơn khi tranh thủ ngậm lúc ngủ gật trên xe anh.

- Anh ta có nói với cô về thân thế của mình?

- Anh ấy là con trai của giám đốc nơi tôi đang làm việc, do gia đình muốn anh ấy phải có mặt trong buổi tiệc, nên dù không thích anh vẫn ghé qua một tí...

Gương mặt Thiên Bình thoáng buồn...

- Bà biết không, tôi là một kẻ cô đơn. Tôi cho rằng cô đơn là cội nguồn của mọi thứ, từ tài năng đến sắc đẹp. Cô đơn là biểu hiện của thời đại... Tôi sợ sự thân thiết với một ai đó sẽ làm mình mất đi tôn nghiêm, nên tôi thường giữ khoảng cách. Tôi chỉ có vài người bạn để chuyện trò, tôi đi làm nhưng không gần gũi ai. Người ta nói tôi khó chịu, lạnh lùng. Tôi không chấp. Tôi còn có thể tự lừa dối chính cảm giác của mình... Trừ...

- Anh ta?

- Anh ấy tên là Q. Ừm, tôi đã không thể lừa dối mình, tôi thích cái cảm giác điên rồ không định sẵn đó. Đêm đó tôi không kịp hỏi anh nhiều thứ, chỉ im lặng tận hưởng những bất ngờ của cuộc hành trình. Anh chở tôi đến những góc lạ lẫm của Sài Gòn, những con đường vắng vẻ không một bóng người, những cảnh vật bình thường không bao giờ tôi nhìn thấy. Tôi giống như đang đi du lịch Sài Gòn, dấu đã sống ở đây từ rất lâu...

- Anh ta cũng khá giỏi trong việc lừa cảm nhỉ?

- Tôi cho rằng anh ấy cũng không định trước việc đó. Bà có biết đâu là cảm giác cho mình biết mình yêu một người không?

- Tim đập nhanh?

- Đó là người mình thích. Còn với người mình yêu, mình sẽ cảm thấy an toàn...

- Đi với anh ta cô có cảm giác an toàn?

- Có! Cho dầu tính đến đêm đó, anh với tôi vẫn là người lạ. Nhiều khi tôi thậm chí nghĩ, có lẽ trong tiềm thức mỗi người đã sớm có một tiêu chuẩn cho người trong mộng, chỉ có điều là chúng ta không thể gọi tên. Chỉ đến khi con người đó đến, choáng ngợp và mạnh mẽ, chúng ta buộc lòng phó mặc cho cảm giác cuốn ta đi. Mọi thứ được lấp đầy một cách hoàn hảo, và ta yêu...

Nói về tình yêu, đó là thứ làm cho tôi... mệt mỏi nhất! Bạn khoan hiểu lầm, Mạnh Bà thì không yêu đương như người trẻ. Tôi mệt vì đó chính là lý do khiến quá nhiều người tự tử. Mà hề có người tự tử, thì tôi phải thay Phán Quan làm công việc thẩm vấn như bây giờ. Trong hình dung của tôi, tình yêu của người trẻ mất thật

rất say mê, và cả tàn nhẫn. Vì nó, người ta có thể làm nhiều thứ không thể tưởng tượng nổi!

- Sau đêm đó, cô và anh ta thế nào?

- Tôi được đưa về nhà vừa lúc bình minh, như một nàng công chúa, tôi cảm thấy mình trở thành một con người mới, hoàn toàn mới! Tôi vào nhà, thay đồ, tẩy trang, và leo lên giường nằm nghỉ. Trước lúc ngủ, tôi nhắn cho anh một tin từ số điện thoại anh cho. Rằng tôi rất vui, tôi mong anh cũng vui, tôi muốn đón chào anh vào cuộc sống của mình...

- Mọi chuyện tốt đẹp, thế sao cô lại “gần như” là tự tử...

Mặt Thiên Bình đổi sắc. Khi nói về người cô yêu, nét hân hoan trên gương mặt không thể che giấu, nhưng câu hỏi của tôi lại làm mọi thứ trở về đúng cái cảnh ban đầu tôi thấy Thiên Bình: cô độc và xơ xác.

Thiên Bình lắc đầu, cô không nói.

Tôi hiểu chuyện, bắt đầu đưa cho cô chén canh thứ hai...

Ngụm canh thứ hai: tất cả sự thật

Thiên Bình miễn cưỡng uống hết chén canh thứ hai, thơ ngây tin rằng đó chỉ là chén canh để trò chuyện giữa những người bạn. Cô gái dần dà bắt đầu nhận ra mình đã rơi vào bẫy của tôi, nhưng dĩ nhiên, cô chỉ là một linh hồn yếu đuối, lấy gì mà đọ lại chén canh quyền lực ấy?

- Bây giờ cô có thể nói tiếp!

Thiên Bình không muốn nói mà vẫn phải nói, thế là nước mắt cứ tuôn ra...

- Có một chuyện mà Q. không biết, tôi đã thuộc về ông giám đốc, cũng chính là bố ruột của anh từ trước khi tôi gặp anh...

- Một cuộc tình lén lút?

- Phải! Thư ký lén lút với giám đốc, chuyện thường tình quá bà nhi?

- Cô yêu ông ta thật?

- Không! Tôi không có một chút tình cảm nào cả, nhưng ông ta không buông tha cho tôi. Dù đã có vợ con, nhưng ông ta liên tục rào đón tôi...

- Cô có quyên không đồng ý?

- Tôi không đồng ý, nhưng công việc với cự ly gần, đã gián tiếp đẩy tôi vào tay ông ta...

- Cô bị ép buộc?

- Ông ta liên tiếp đưa ra những đòi hỏi công việc, khi thì đi tỉnh, khi ra nước ngoài. Lúc nào cũng chỉ đi với tôi, ở chung phòng khách sạn. - Thiên Bình bung mặt khóc.

- Rồi chuyện gì đến cũng đến?

- Đêm đó tôi bị chuốc say, đến nỗi không biết gì. Sáng tỉnh giấc thì mọi thứ đã xong xuôi, tôi chỉ biết cảm lạnh trở thành vật thay thế của ông ta...

- Cô không phải một người ngu xuẩn, sao cô lại chấp nhận như thế?

- Cuộc đời tôi chẳng còn gì, đến giây phút tôi rơi vào tay ông ta, tôi cũng không còn thiệt tha gì nữa. Tôi chai lì và quá cô độc, tôi đã

chấp nhận làm người tình. Tôi muốn dùng chính thứ ông ta muốn ở tôi, để mong sao mình yên thân và thẳng tiến. Đến khi đủ lực, tôi sẽ rời bỏ tất cả để ra đi... Mỗi ngày tôi đều tự trách mình, tôi đã không đủ sức chống lại cám dỗ, nhưng cuộc đời tôi đã được định sẵn là sinh ra để gánh chịu những nỗi đau đó! Tôi không có quyết định...

- Sao cô không nghỉ việc ngay?

- Tôi đã thử, nhưng tôi không tìm được một công việc nào tốt hơn, nhất là khi số lượng người thất nghiệp ngoài kia đã quá đông. Hơn nữa, các ông giám đốc dù cạnh tranh cùng một ngành vẫn luôn có mối quan hệ qua lại với nhau, đặc biệt với một người, thì nghiêm nhiên sẽ không có ai tuyển dụng nữa...

- Q. có biết điều đó?

- Đêm Q. đưa tôi đi, tôi không biết Q. là con trai của ông ta. Tôi chỉ biết điều này khi Q. ghé sang công ty để gặp ông ấy. Hôm đó, ông ta giới thiệu tôi với Q., chúng tôi ngưng làm ông ta hết sức thất vọng. Ông ta bất ngờ khi biết chúng tôi đã quen nhau từ trước. Q. vẫn vậy, phong trần nhưng chân thành. Anh cùng tôi đi qua nhiều ngày sau đó, cho tôi yêu thương, cho tôi biết thế giới hóa ra còn nhiều điều cần khám phá và trân trọng. Tôi yêu Q. Tôi không thể mất anh...

Lúc này Thiên Bình gập như gục ngã. Chén canh thứ nhất đã hoàn toàn mất tác dụng. Tình yêu càng lớn, nỗi đau càng sâu, chính tình yêu đã làm vô hiệu hóa rất nhiều thứ trong cuộc đời Thiên Bình, chứ đâu riêng gì chén canh của tôi!

- Anh ấy không hay biết gì, vẫn ngây ngô đón đưa tôi hằng ngày. Còn tôi, càng yêu anh thì càng cảm thấy ghét bỏ chính mình. Tôi giống như một con người khác, vừa chân thật trong tình yêu với

anh, lại vừa dố i trá với chính mình. Tôi không đủ can đảm kếm thức quan hệ với ông giám đóc, càng không thể đánh mắ t Q. Từ ngày quen biếm tôi, anh đã bình thường hóa quan hệ với bô . Anh không còn gắ t gồng hay tranh cãi nữa, anh cũng không còn đi đây đi đó quên đường về` nữa, anh thôi du ngoạn khắp thế` giới. Anh nói với tôi, anh muóm về` phụ giúp công ty gia đình, vừa xem như đầ u tư cho tương lai, vừa được gầ n gũi tôi. Tôi rắ t sợ! Tôi nói dố i, bảo rắ ng tôi muóm nghiêm túc phắ n đầ u, không muóm người khác nhìn mình với con mắ t khác, nên bắ t anh phải hứa giữ bí mật chuyện chúng tôi yêu nhau. Q. có chút không hiểu, nhưng anh đờ ng ý. Chúng tôi chạm mặt ở công ty, cũng chỉ nói qua loa vài câu, tình ý mỉm cười, nháy mắ t, chứ không bao giờ làm một điề u gì quá đáng. Trong khi đó, ông giám đóc vẫn tiế p tục ve vãn tôi, dẫu cho tôi đã hạn chế` những va chạm xác thịt với ông ta...

Tôi nghiêm mặt. Thiên Bình luôn có những nỗi đau sâu thẳm nhắ t, và chính họ cũng không hiểu nỗi mình. Nỗi đau được sự cô độc làm cho trở thành tổn thương vĩnh viễn, họ cứ thế` chịu đựng một mình, không bày tỏ với bắ t kỳ ai, dẫu thân thiếm t đեն đầu.

- Chuyện gì đեն cũng đեն...

- Cô bị phát hiện ra?

- Vâng, cùng một cái tát như trời giáng của bà vợ. Bà ta đã nghi ngờ, cho người theo dõi chúng tôi. Họ ghi lại những hình ảnh tình tứ của chúng tôi, rờ i giao lại cho bà. Bà ta đã đեն gặp tôi tại nhà riêng, cùng với Q.

- Trời!

- Tôi cứ đứng đó như trời trờ`ng. Tôi trân trờ`i nhìn anh đứng sau lưng mẹ. Tay anh nắ m lại, môi anh rướm máu vì cắ n chặt. Mẹ anh cứ nghĩ đó chỉ là do con trai tức giận thay cho mình, bà không hế`

biết chuyện gì đã diễn ra giữa chúng tôi. Nếu thật sự mọi chuyện vỡ lẽ, có lẽ bà ta sẽ chết vì choáng váng. Tôi không quan tâm người ta máng chửi mình ra sao, tôi chỉ biết mình đã làm tổn thương người đàn ông mà mình trân quý nhất... Mẹ anh vừa khóc vừa máng chửi, song khi bà ta toan đánh tôi tiếp, thì Q. ngăn lại. Anh nói, “Đủ rồi mẹ ơi!”, rồi nắm tay bà ta kéo đi. Tôi đứng ngay giữa ngôi nhà của mình, dưới đất là những tấm hình vụng dại, tôi không biết phải làm gì, tôi cô độc, ngay trong chính ngôi nhà và lựa chọn của mình... Q. không bao giờ ghé qua nhà tôi nữa. Anh không đến công ty, cũng không để lại tin tức gì. Người ta nói anh đã sang Mỹ, ở đó suốt không hẹn quay về. Tôi cũng không biết mình phải làm gì, tôi ngẩn ngơ như người mất hồn, mỗi ngày trôi qua là một cơn ác mộng...

- Chuyện giữa cô và giám đốc, đã được giải quyết ra sao?

- Vài ngày sau, vợ ông giám đốc có ghé qua nhà tôi. Trông bà ta bình tĩnh hơn lần gặp đầu, đặt trước mặt tôi một xấp tiền. Bà ta yêu cầu tôi nghỉ việc, và dọn đi nơi khác. Tôi ngờ ngợ, nhìn kỹ nét mặt người đàn bà giàu có, thứ gì cũng có thể mua nhưng không giữ nổi người chồng của mình. Tôi mỉm cười, từ chối nhận tiền. Tôi bảo tôi vẫn sẽ nghỉ việc và dọn đi, tôi không cần tiền của bà ta. Tôi xin lỗi, vì đã xen vào hạnh phúc gia đình bà. Tôi đã sai rồi!

Người đàn bà nóng giận biến mất, bà ta khóc. Tôi cũng khóc. Trong lúc đau đớn như thế này, hai người phụ nữ lại khóc cùng nhau, có gì đó thấu hiểu, có gì đó ghen ngào. Tôi mời bà ra về. Tôi dọn dẹp nhà cửa, và ra phố tìm một cái gì đó để ăn. Trên đường đi, tôi mãi suy nghĩ về Q. Tôi nhớ anh, nhớ cuộc sống mà anh mang trả lại cho tôi. Q. đã đi rồi, Q. đã quên tôi rồi... Tôi chỉ nhớ đến đó, và một chiếc xe tải không kịp thắng đã mang tôi đến Mạnh Bà Quán của bà...

Tôi và Thiên Bình dừng câu chuyện lại. Mỗi người một cảnh đời, không ai giống ai, nhưng tình yêu luôn là một nỗi đau chung. Tôi đã tìm thấy tất cả những gì cần biết trong câu chuyện của Thiên Bình, cô gái mạnh mẽ này không tự tử, chỉ là một tai nạn xe.

- Cô không muốn tự tử, thật chứ?

- Không, tôi chỉ cảm thấy mình đang lạc hướng. Nhưng tự tử thì không!

- Vì sao?

- Tôi cần chuộc lại lỗi lầm, tôi cần lấy lại niềm tin. Tôi đã sai, và tôi muốn sửa sai...

- Bằng cách nào cơ chứ?

- Tôi không biết...

Thiên Bình trong những lúc tột cùng đớn đau vẫn mạnh mẽ trong lựa chọn, có lẽ nỗi cô đơn quá lớn đã vô tình rèn giũa một sức mạnh đỏi dàu phi thường. Lao vào vòng tay ông giám đốc là sai, nhưng có ai cho Thiên Bình được chọn? Yêu thương Q. là đúng, nhưng cái sai trước đó đã làm đúng cũng trở thành sai. Yêu một người, thời điểm qua thật rất quan trọng, nếu gặp người hợp ý quá sớm hay quá muộn, đều chỉ mang tới bất hạnh và tiếc nuối mà thôi.

- Đi theo tôi!

- Đi đâu?

- Đến Vọng Hương Đài!

Vọng Hương Đài cũng là một trong bát cảnh, được xây dựng nên bởi tâm ý của một vị Bồ Tát. Ngài muốn những người tốt vì một lý

do gì đó phải kết thúc sự sống, sẽ được một lần nhìn về phía bên kia.

Tôi dắt Thiên Bình đi về hướng mình nói, bàn chân cô hoang mang trong từng nhịp bước. Tôi cũng thế, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình cần phải làm điều gì đó cho một hồn ma. Vì cảm thông, vì thương tiếc, tôi không rõ. Vọng Hương Đài từng đứng đó, có những nắng tháng nào cũng óng ánh sắc vàng... Ở đây luôn thường trực một nét buồn bã của hoàng hôn, dĩ nhiên ở địa ngục thì không thể có một thứ gì tươi sáng được, Vọng Hương Đài là cảnh quan đẹp nhất rồi. Hoàng hôn luôn gọi cho lòng người một kiểu buồn lạ lắm! Buồn vì một điều gì đó trong tim đã xa xôi cách trở, buồn vì nó báo hiệu kết thúc của một ngày nhiều biến động, và cũng là cánh cổng chuyển giao giữa sáng và tối, giữa sống và chết...

Thiên Bình dừng lại. Tôi biết cô sợ.

- Ở đó...

- Đây là nơi duy nhất cô có thể nhìn thấy thế giới bên kia. Nơi những người đang sống.

- Tôi...

- Cô không muốn biết Q. đang làm gì à?

Thiên Bình lưỡng lự, rồi cô gạt đầu. Tôi dắt tay cô lên các bậc thang, xung quanh chúng tôi là những linh hồn khác, nét mặt họ không lấy gì làm ngạc nhiên vì khi đã ở đây, nghĩa là cõi lòng đã thanh thản ít nhiều. Mọi sự tranh chấp, lao xao của thế giới bên kia không còn làm họ vương bận, họ nhìn về người thân như một sự giải thoát cuối cùng.

Tôi làm chút phép thuật, Thiên Bình nhìn theo hướng tôi chỉ. Trước mắt chúng tôi dường như có một tấm gương khổng lồ. Tấm gương bất động hiện lên những hình ảnh tươi sáng của thế giới người sống, Thiên Bình dùng tay che một nửa mặt vì chói mắt, thứ ánh sáng cô đã lâu không được nhìn thấy...

Q. hiện ra. Rõ ràng và chân thực. Thiên Bình đưa tay toan chạm vào gương, tôi lập tức ngăn lại...

- Cô chỉ được nhìn. Hãy để lòng thanh thản!

Thiên Bình rơi nước mắt, lệ chảy thành dòng, khiến ai nhìn thấy cũng thất lòng.

- Anh ấy kìa! Anh ấy kìa... - Thiên Bình lẩm bẩm. - Q. của tôi vẫn vậy, thật phong trần và lãng tử.

Q. chạy trên chiếc xe mô tô, đeo mắt kính đen, trên một con đường cao tốc. Phía sau anh là một cô gái.

- Người đó... - Thiên Bình nhìn kỹ. - Rất giống tôi...

- Thì người ta vẫn thường chọn yêu những người giống nhau mà...

- Vâng! Tôi biết...

Thiên Bình cứ đứng đó, cô nhìn hình ảnh Q. từ khi anh lái xe, đến lúc anh về phòng cùng cô gái lạ. Hai người chia sẻ bữa cơm chiều, và còn trông thấy một đứa con trai bé xíu thật xinh.

- Là con của họ?

- Phải! Dù cô chỉ ở địa ngục có một ngày, nhưng trên trần gian đã là ba năm. Sự chênh lệch thời gian này giúp chúng tôi giải quyết

công việc ôn thỏa hơn. Nếu một ngày ở địa ngục cũng bằng trên trần gian, chúng tôi sẽ quá tải!

- Tôi hiểu. Q. đã rất hạnh phúc! Tôi rất vui...

- Cô có cần biết thêm gì nữa không?

- Không, tôi đã mãn nguyện rồi. Xin cho tôi xuống...

Chúng tôi rời khỏi Vọng Hương Đài. Nước mắt của Thiên Bình, lúc này vẫn chưa thể ngừng rơi. Khi đã ở địa ngục, cô vẫn cô độc như đã từng như thế!

Ngụm canh thứ ba: lãng quên...

Về đến Mạnh Bà quán, tiểu nhị nhìn tôi như người lạ. Cậu ta không hiểu nổi vì sao tôi lại động lòng với một linh hồn nhỏ bé. Tôi trừng mắt, tôi vẫn là chủ nhân ở đây, việc tôi làm gì, không đến phiên cậu ta lo nghĩ.

Chén canh thứ ba đã sẵn sàng...

Tôi đưa bản ghi chép cho tiểu nhị, để cậu chuyển cho Phán Quan khi đã xong việc thăm vấn. Công việc của chúng tôi đến đây là kết thúc. Thiên Bình không tự tử, đó là tai nạn. Cô không cần phải chịu hình phạt nặng nề cho người tự tử. Tôi vừa giúp cô thoát khỏi một tội gần như là án tử hình trên trần gian, vì linh hồn tự tử, sẽ chịu đau đớn vô cùng. Mỗi ngày họ phải chết lại một lần vào đúng canh giờ họ đã tự tử, với nỗi đau giống như lúc đang chết, liên tục cho đến khi họ thấu hiểu bài học về sự sống. Hình phạt này có người phải thực hiện cả ngàn năm...

- Nay, cô uống canh, nghỉ ngơi đi...

Tôi chỉ vừa nói đến đó, Thiên Bình đột ngột khuyu gồ i, quỳ xuống trước mặt tôi. Tôi không kịp phản ứng gì, chỉ kịp đứng dậy, đưa tay đỡ cô.

- Tôi xin bà! Tôi biê t chén canh này sẽ làm tôi quên đi tất cả. Tôi câ u xin bà, hãy để cho tôi được nhớ về` Q., tôi không muố n lãng quên anh â y...

- Ký ức đó chỉ là đau khổ, sao cô cô` châ p không quên?

- Cho dù có đau khổ, ký ức đó là sợi dây duy nhấ t liên kê t giữa tôi và anh â y, chúng như máu thịt của tôi. Tôi yêu anh â y, tôi không muố n quên...

Thiên Bình lại khóc rấ t nhiê` u.

- Tôi xin lỗi, tôi tuyệt đố i không thể giúp được cô. Địa ngục có quy tă c, chúng tôi không có ngoại lệ cho bất kỳ ai đâu!

- Tôi xin bà, tôi xin bà...

Tiê ng khóc của Thiên Bình vang dội trong Mạnh Bà Quán. Một kẻ yêu điên dại như thế` này, có nói gì cũng bằ ng thừa.

- Thôi được, tôi sẽ giúp cô. Bằ ng cách chỉ cho cô uố ng một nửa chén canh này thôi. Cô sẽ quên đi một nửa ký ức, nửa còn lại sẽ giúp cô nhớ về` Q.

- Thật không? Tôi cảm ơn bà!

- Uố ng đi...

Thiên Bình uố ng một nửa chén canh. Cô nhanh chóng được tôi chỉ đường dẫn ra khỏi Mạnh Bà Quán để đê n nơi mà các linh hồ n chờ phán xét.

Thật ra, đây không phải là lần đầu tôi làm như vậy. Rất nhiều lần, vì vô tình hay cố ý, có nhiều linh hồn vẫn uống một nửa chén canh cuối. Kẻ thì uống một chút rồi ù té chạy, kẻ thì khôn lỏi uống nhưng ngậm trong miệng, đi khỏi quán thì nhả ra. Tôi biết hết, nhưng tôi không chấp. Vì đó là sự lựa chọn của họ.

Họ muốn được nhớ, dù ký ức có như thế nào. Có những kỷ niệm rướm máu, mà con người lại trân trọng, vì nó đánh dấu ngày họ thực sự sống có ý nghĩa. Có những con người, mà ta chỉ có thể giữ trong tim, trong trí nhớ, chứ không phải trong cuộc đời. Chết trong tình yêu, cũng là một cách sống với tình yêu...

Thiên Bình khuôn t dạng, tôi cũng trở lại nhịp sống thường ngày. Trong trí nhớ của tôi, vài năm trước có một người đàn bà cũng được đưa đến đây thăm vấn, tôi chỉ nhớ cô ta họ Lý. Đến khi uống hết canh rồi vẫn ngê ngao...

“Hồi thế gian, tình là gì...”

Thần Nông trả ơn

Trung

Tôi rướn người, giấ'c ngủ ban chiề'u làm cơ thể mỗi mệt hơn. Nhưng biế't làm sao đượ'c, tôi đã quen với kiêu sô'ng như thê'. Sô'ng “như thê'”, tức là tô' i thì đi chơi, sáng về' nghỉ ngơi, hôm nào chơi xuyên đêm thì về' ngủ luôn đé'n chiề'u. Sau đó tỉnh giấ'c thì lại “gâ'y độ'” đi tiế'p. Làm con nhà giàu, hơn người khác chỗ đó.

Bô' mẹ tôi rấ't giàu, sau đó với nề'n tảng gia đình quá tô't, anh chị tôi cũng lâ'n lượt trở thành những người rấ't giàu. Tôi là con trai út, dù vẫn chưa thực sự bắ't tay vào kinh doanh hay làm việc gì, cũng đã có nhà, có xe, có tấ't cả.

Bô' mẹ còn lo xa đé'n mức, đã dành sẵn cho tôi chỗ phầ'n trong công ty kinh doanh đôn' nội thấ't của họ, dù tôi cũng chả quan tâm đé'n các cuộc họp là má'y. Ban đầ'u bô' mẹ cũng thường phàn nàn về' lố'i sô'ng của tôi, nhưng tôi không để tâm, dầ'n dà họ cũng không muố'n nói nữa, phầ'n vì công việc cũng quá bận rộn rồ'i.

Tô' i nay tôi có một buổi party náo nhiệt bên nhà thắ'ng bạn thân, cũng giàu không kém. Người ta nói “vắ'n đi với vắ'n, đố'm đi với đố'm” quả không sai, tôi dù không cô'y lựa chọn, nhưng những người bạn xung quanh tôi, hầ'u hế't đầ'u con nhà giàu có. Chúng tôi cùng nhau đé'n những nơi sang trọng, thả ga đi khắ'p thê' giới, tiêu xài qua thẻ đượ'c bô' mẹ chu câ'p, thích gì làm nấ'y. Thật sung sướng!

- Mày đi chưa đấy khi? - Tuấn oang oang trong điện thoại, bên kia tiếng nhạc đã xập xình.

- Mở nhạc to thế! Không sợ hàng xóm mất ngủ à?

- Chỉ trong phòng tao thôi, có cách âm, yên tâm! - Tuấn gào lên.

- Hôm nay có mấy em xinh tươi không? - Tôi hỏi, các cô gái thích con trai giàu có là những miếng mồi ngon.

- Có chứ! Tao chuẩn bị sẵn hết cho mày rồi, cứ tự nhiên nhé!

- OK, qua ngay!

Tôi hứng thú, vặn người kêu cái “rắc”, rồi lao vào nhà tắm sửa soạn cho cuộc vui tối nay. Tôi rất thích những cuộc tình một đêm, với những cô gái thuộc đủ mọi tầng lớp và dạng người. Hầu hết những cô nàng đó, đều bị vẻ đẹp trai, con nhà giàu của tôi đánh gục ngay sau mười giây. Có cô cứng đầu hơn, thì cũng chỉ vài ngày. Cuộc đời có hai bi kịch, một là không có được cái mình muốn, hai là có được nó rồi. Sau khi lên giường, đạt được mục đích khám phá và chinh phục của mình, lập tức tôi không còn hứng thú gì nữa. Tôi chưa có cảm giác yêu ai, vì tôi muốn yêu lúc nào chẳng được, hiện giờ chỉ là thỏa mãn sinh lý, và chỉ thế thôi! Thịnh thoảng tôi còn tranh thủ ghé thăm những cô gái tôi đã từng yêu, để yên tâm rằng dù chia tay các nàng vẫn còn dành tình cảm cho tôi. Đàn ông luôn là vậy, yêu rất nhiều người nhưng luôn muốn những người đó chỉ có mình anh ta.

Chọn một bộ vest ưng ý, khiến chính tôi còn mê mẩn ngắm mãi trong gương hình ảnh mình, rồi tôi lao ra xe hơi riêng, hoan hỉ lái đến bữa tiệc.

Nhà Tuấn là một căn biệt thự nằm khuất sâu trong khu dân cư S., cũng khá nổi tiếng ở quận 7. Ở trong này tiện lợi nhất là khoản xung quanh ít người, muốn làm gì cũng được, ngoài ra nếu có, thì cũng toàn dân nhà giàu, cùng sở thích như nhau nên chẳng ai phàn nàn. Tự do tuyệt đối!

Tôi vừa gọi Tuấn bảo xuống đón tôi lên, vừa đậu xe vào hàng ngay ngã 3. Bên ngoài biệt thự, một vài chiếc xe hơi đậu sẵn. Có thể là của những người bạn của Tuấn. Biệt thự này là của riêng Tuấn, bố mẹ mua cho cậu con trai độc nhất, mỗi tuần họ sẽ ghé thăm một lần. Tuấn chỉ cần đóng vai ngoan hiền một ngày, các ngày còn lại nó tha hồ bày tiệc.

Tuấn đã xuống đến cổng. Nó đá mắt với tôi, hàm ý có gì đó bên trong đang chờ đợi tôi.

Tôi đi theo thẳng bạn, ngang qua hồ bơi bên dưới, tôi thấy mọi thứ cứ im ắng không giống như thường ngày.

Tôi đi ngang phòng khách, cũng không có ai. Cảnh vật lặng lẽ, không đèn không nhạc.

Tôi theo Tuấn vào một căn phòng trên tầng ba. Tôi bước vào trong. Vừa đến bước thứ hai, tôi thình lình nghe “Đùng!!!”. Tiếng pháo bật tung.

“Chúc mừng sinh nhật Trung!!!”

Lúc này đèn và nhạc mới bắt đầu nổi dậy, tôi hoàn toàn bất ngờ. Xung quanh tôi mấy chục con người trên tay cầm ly rượu mừng, gương mặt nào cũng tươi cười rạng rỡ.

Tôi đã quên mất hôm nay là sinh nhật mình, không ngờ bọn bạn thân lại nhớ và tổ chức cho tôi. Tôi rất ghét sự bất ngờ, nên phản

ứng của tôi chỉ là đứng đực mặt ra, tay chân lóng ngóng! Đế n nôi
Tuấ n cũng buồ n cười:

- Thôi! Mà đừng phản ứng kiểu như một cô gái còn trong trấ ng
như thế , tao buồ n nôn đấ y!

- Cảm ơn nhé mọi người! - Tôi mỉm cười giờ ly rượu lên cao.

Những người bạn bắ t đầ u tản ra, lắ c lư theo nhạc, không khí
của một buổi tiệc bắ t đầ u. Ngay giữa phòng là chiế c bánh kem bảy
tầ ng, lộng lẫy như một cái bánh cưới, trên đó là tấ m hình ai đó
chụp lén khi tôi ngủ trông rấ t buồ n cười. Đèn của cả ngôi biệt thự
sáng lên, không gian đẹp như một hoàng cung, dọc ngang ngôi biệt
thự có những tượng thiên thầ n theo phong cách Hy Lạp càng làm
không khí thêm phầ n hoan lạc.

Tôi đang có hứng thú, bỗng dừng một chút chân tình của đám bạn
cũng làm con người dịu đi. Chúng tôi giàu, ù, nhưng không có nghĩa
là chúng tôi buộc phải lạnh lùng hay đố i xử với nhau chỉ ngọt ngào
ngoài mặt như trên phim ảnh. Chúng tôi giàu hơn người khác, không
có nghĩa là chúng tôi có tội. Một vài cô nàng đi ngang qua tôi, không
quên đá lông nheo tinh nghịch, tôi cũng cười, giờ cao ly rượu như
chúc mừng. Hôm nay, có lẽ tôi sẽ tạm không lao theo các cô gái, chỉ
một mình im lặng tận hưởng sinh nhật mà thôi.

Tuấ n nhìn thấ y tôi đứng một góc, thắ ng bạn lao đế n xoa đầ u
tôi mạnh bạo.

- Cái thắ ng điên này! Tao vuồ t keo rấ t cực... - Tôi cáu. - Mà
bao tuổ i rồ i, có phải còn đi học đâu...

- Ồ hay, mà vô ơn thế à? - Tuấ n mắ ng đùa tôi. - Tao chưa tồ t
với ai như thế đâu đấ y, chi phí cả buổi này mấ t bao nhiêu mà
biế t không?

- Thôi, biế t rồ i, cảm ơn! Nhưng mà này, bình thường mà y cứ tề u táo, không ngờ tay nghề tổ chức cũng khá quá ha! - Tôi khen ngợi thật lòng.

- Không không không...

Tuấ n lắ c đầ u nguầ y nguậ y. Thì ra, nó chỉ là người bỏ tiề n, còn đứng ra tổ chức là một người khác.

- Là ai? - Tôi thắ c mắ c.

- Thầ y cô gái đầ ng kia không?

Theo hướng ngón tay của Tuấ n, tôi nhìn thầ y một cô gái với chiế c váy hoa màu trắ ng giản dị, trên vai áo gài một chiế c nơ be bé xinh xinh màu xanh biển, mái tóc xoắ n ánh nâu buông hững hồ đầ y cuố n hút. Cô đang đứng giữa những cô gái khác, dù rắ t lộng lẫy, nhưng không ai thu hút bắ ng cô. Cô nói gì đó, mọi người trong nhóm cười phá lên, cô cũng cười, dùng tay che miệng. Cô xinh xắ n đế n mức tôi cứ ngỡ như là một giắ c mơ, đặc biệt hơn, tôi bắ t ngờ khi Tuấ n có thể mời đế n bữa tiệc vớ n chỉ toàn những dân chơi thú thiệ t một cánh hoa đồ ng nội trong lành đế n vậy.

- Nàng là bạn của bạn gái tao! Một tay mở nên công ty tổ chức sự kiện A.C Tango, đã tổ chức tiệc cưới cho khá nhiề u người nổi tiế ng. Nàng giản dị vậy thôi, chứ làm việc rắ t chuyên tâm và gu thắ m mỹ rắ t cao...

Tôi bỏ mặc câu chuyện nhạt toệ t của Tuấ n, tiế n thẳng về phía cô gái, để Tuấ n chung hứng đứng đó í ới gọi theo.

- Chào bạn!

- Chào Trung! Dạo này khỏe không?

Lời chào hỏi cứ như đã quen biết từ lâu của cô gái làm tôi hoàn toàn bất ngờ.

- Trung không nhớ tôi hả? - Cô gái dùng tay chỉ vào mình, tôi mất tập trung vài giây vì chỉ lo nhìn làn da trắng muốt ở cái cổ bé của cô.

- Bạn là...

Cô gái mỉm cười lả nhả, cái động đậy nhỏ nơi khóe môi bên phải dường như tô điểm cho nụ cười cô thêm phần chế t người.

- Tôi là Thà n Nông!

Thà n Nông! Thà n Nông? A, tôi nhớ ra rồi i...

Thà n Nông

Cuối cùng anh ta cũng nhớ ra tôi. Tên con trai nhà giàu bao năm trôi qua vẫn thế: đẹp trai và hoang dại. Tôi đã từng học cùng lớp với Trung từ hồ i cấp III, từng chế t mê cái nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý đó.

Năm ấy cuối cấp, tôi là cô bí thư năng nổ của lớp, còn Trung, là kẻ đốn tim hàng loạt. Trung cặp kè yêu đương từ rất sớm, chuyên nghiệp trong các khoản từ cưa cẩm đến... ruồng bỏ. Tôi đã thấy không biết bao nhiêu nữ sinh vì anh ta mà thút thít đêm ngày.

Là một bí thư, dĩ nhiên tôi có trách nhiệm dẫn đầu và phải trưởng thành hơn. Tôi vừa học trên lớp, vừa làm công tác đoàn, biết bao nhiêu là việc. Tôi cho rằng mình khác hẳn những cô gái đã từng yêu Trung, sẽ không rơi vào ánh mắt của kẻ đa tình.

Nhưng tôi đã lầm, và nhiều cô gái khác sẽ còn lầm như thế mãi...

Những cậu trai hư hỏng, luôn có sức hấp dẫn kinh khủng. So với những nhóc tí ngày ngày đi học bằng xe đạp, Trung đi học bằng xe hơi gia đình đưa đón. Mỗi ngày, cái cách Trung bước lên bước xuống xe hơi thôi cũng làm khô i cô điêu đứng. Chưa hết, áo quần Trung mặc, cái nào cũng bóng loáng, ủi ngăn nắp và đắt tiền. Ngày nào Trung cũng chơi bóng rổ dưới sân, còn bọn con gái thì bu đen bu đỏ trên hành lang các lớp để xem. Thư tình Trung nhận được để đầy trong ngăn bàn, ngày nào cũng có kẻ lén lút bỏ vào...

Trong lớp, người đứng đầu điểm môn Lý luôn là tôi. Tôi chưa bao giờ để rớt hạng. Bao nhiêu giải thưởng của trường, của quận tôi đều ẵm cả. Chỉ cho đến học kỳ một của năm lớp mười hai, kẻ tiếm ngôi tôi, chính là Trung. Tôi thua anh ta chỉ vụn vụn 0.1 điểm.

Tôi đã khóc hết nước mắt sau khi tất cả các bạn trong lớp ra về. Hôm đó, Trung lẽ ra cũng đã về, nhưng để quên đồ gì đó trên lớp, anh ta quay trở lại và thấy tôi khóc.

- Cái gì đấy? - Trung hỏi, vẫn giọng xác xược như mọi khi.
- Không có gì, bạn về đi! - Tôi cáu.
- À, thua điểm tôi, tức chứ gì! Con gái học giỏi quá để làm gì?
- Kệ tôi!

Trung im lặng, rồi anh ta bảo:

- Thôi, học kỳ sau tôi sẽ cố tình học dốt xuống, để cho mấy người lên hạng lại. Chịu chưa?

Tôi ngược lên, tên con trai với gương mặt lạnh tanh đã nói một lời vừa an ủi vừa sỉ nhục rồi bỏ đi. Nhưng không hiểu sao lúc đó tôi như kẻ buồn ngủ gặp chiếu manh, đang buồn đứt ruột mà có người an ủi, tôi đột ngột thấy đó là cả một niềm hạnh phúc. Tôi mơ hồ nghĩ

răng đầu đó bên trong vẻ ngoài ngổ ngáo của Trung, là một trái tim ấm áp và cô đơn.

Rồi tôi nghĩ về Trung, tôi rơi vào đôi mắt đó. Tôi bắt đầu tham gia vào đội ngũ những đứa con gái đứng bên hành lang xem Trung đánh bóng. Tôi lén lút nhìn về phía Trung trong lớp, mỉm cười khi Trung đùa giỡn mạnh tay với lũ con trai, tức giận khi Trung chào bọn con gái, và quay đi khi hấn bất ngờ quay lại lúc tôi đang mãi nhìn.

Cho đến gần hết năm cuối cấp, đúng như lời đã nói, Trung để tôi đứng đầu lớp môn Lý. Nhưng điều đó từ lâu đã không còn quan trọng với tôi nữa...

Ngày sắp xa mái trường, tôi bèn lên câ m cuối n lưu bút để n trước mặt Trung. Tôi bảo:

- Tôi thích bạn!

Trung điề m nhiên nét mặt, như đã quen với những đứa con gái tỏ tình đột ngột.

- Béo quá!

- Hả? Cái gì? - Tôi tròn tròn mắt trước câu nói không ngờ tới.

- Bạn béo quá! Hãy tự nhìn lại mình, làm sao chúng ta có thể mà mơ?

Rồi Trung bỏ đi một nước, cuối n lưu bút còn nguyên trên tay tôi. Nước mắt theo nỗi xâu hổ tuôn ra không kiểm soát. Năm đó, tôi chỉ thiếu u mỗi chữ ký của hấn trong lưu bút...

Câu nói của Trung đã làm tôi một lâ n nhìn lại mình.

Tôi đúng là một cô bé có thể giỏi giang, nhưng cân nặng thì vượt mức bình thường, thậm chí là quá béo. Tôi cao 1m65, nhưng đã nặng đến 78 kg. Tôi luôn lấy cái trách nhiệm bí thư và nụ cười lạc quan để lấp đi sự mặc cảm mỗi khi ai đó đề cập đến thân hình của mình. Tôi đã vờ vịt sống trong rất nhiều tháng năm như thế. Cho đến khi câu nói của Trung vô tình làm vỡ toang cái mặt nạ đó!

Quả thật trong lòng tôi luôn thường trực một nỗi bất an, tôi sợ người ta nhìn mình bằng con mắt chằm biếm, tôi sợ nghe thấy từ “mập” trong lớp, tôi sợ hãi mỗi khi thấy bọn con trai con gái cựa cựa nhau. Tôi dường như đứng ngoài tất cả những cuộc vui cặp đôi, vì tôi biết không ai dành tình cảm cho tôi cả.

Thấm thoát đã bảy năm trôi qua, tôi đã thi đại học, tốt nghiệp và đã mở được một công ty riêng như ý nguyện. Điều tôi hài lòng nhất, chính là tôi đã đưa cơ thể mình về với chỉ số chuẩn. Với cơ thể mới, tôi gần như đã lấy lại tất cả tự tin. Tôi bây giờ vừa đẹp, vừa chăm chỉ, bước đến thành công chỉ là vấn đề thời gian.

Công ty tôi ăn nên làm ra nhanh chóng nhờ tôi khéo léo tạo dựng quan hệ, mọi thứ nằm trong tầm tay tôi, tôi điều khiển mọi mặt của cuộc sống và điều khiển những người xung quanh bằng sự bí ẩn của mình. Ngay sau khi giảm cân, tôi đã quyết tâm tìm lại Trung. Tôi muốn xem người con trai đầu tiên trong cuộc đời tôi quyết định trao gửi trái tim bây giờ đang thế nào. Qua facebook, tôi biết Trung vẫn như xưa, giàu và đẹp trai. Tôi lục tung mutual friends, phát hiện ra cô bạn cũ của mình cũng có quen biết qua lại với Trung. Tôi lập tức nối lại tình bạn xưa, thông qua cô ấy để biết Tuấn, rồi bày tỏ ý định giúp họ tổ chức tiệc sinh nhật cho Trung. Tất cả đã đúng như dự đoán. Bây giờ Trung đang ở trước mặt tôi, cao ráo và có vẻ đàn ông hơn, duy chỉ có nụ cười nửa miệng là vẫn quết nũ và vô lại như xưa...

Trung

- Ở đây ồn ào quá, mình lên sân thượng nói chuyện cho dễ nha?

- OK!

Tôi mời Thà`n Nông lên tầ`ng cao nhấ`t ngôi biệt thự. Từ đây, chúng tôi có thể nhìn thấ`y cảnh quan êm đềm về` tồ`i của khu dân cư. Ánh đèn từ xa lấ`p lánh, những ngôi nhà nằ`m cách nhau thỉnh lặ`ng, những tán cây xào xạc liên hô`i trong cơn gió đêm thổi lạnh bờ vai... Khung cảnh này khi chỉ có hai người, rấ`t dễ tạo cảm giác gắ`n bó hơn. Tôi cởi áo vest ngoài, khoác qua vai cho Thà`n Nông. Cô gái cười ý tứ, nhận lấ`y sự quan tâm và đưa mắ`t đi nơi khác để tránh nhìn vào mắ`t tôi. Tôi thích sự ngượng ngùng này...

- Bạn đã giảm cân rấ`t nhiề`u từ lầ`n cuố`i cùng tôi gặp bạn đúng không?

- Ừm. Tôi đã gặp một con quỷ...

- Hả? Là sao?

- Trong câu chuyện “Hai cái bướu” đó Trung! Có con quỷ đã đế`n lấ`y đi những gì dư thừa, nên tôi nhẹ nhàng hơn hẳn!

- À... ờ.

- Ha ha, tôi đùa nhạt quá hả?

- Không, là do Trung không đủ trình để hiểu thôi...

- Khiêm tồ`n thế`! Chẳng giồ`ng hô`i xưa chút nào.

- Hô`i xưa “ác đạ`n” lắ`m hả? - Tôi háo hức hỏi.

- Chứ sao! Hô`i xưa mấ`y người chảnh quá trời mà...

- Tôi không nhớ...

Thà`n Nông ngừng câu chuyện. Cô đưa tay há`t tóc, mái tóc cô thơm mùi hoa thoang thoang. Cô nhìn xa xăm, nhấ`p môi ly rượu, rô`i bất ngờ phát hiện tôi đang ngắ`m nhìn, Thà`n Nông mỉm cười tinh tế`.

- Bây giờ tôi nhẹ đé`n nỗi có thể bay bất cứ lúc nào...

- Tôi sẽ giữ tay bạn lại, không cho bạn bay đi...

- Ha ha, thật không đó? Bạn đừng có quên là ngày xưa đã từ chố`i tôi một lâ`n đó nha!

- Ở thì tên ngu ngố`c nào cũng từng có quá khứ, nhưng không lẽ vì thế` mà há`n không được phép có tương lai?

Tôi không nhớ mình học câu đó ở bộ phim nào, chỉ biế`t là tôi đã thành công khi làm Thà`n Nông bật cười. Một chút men rượu trong người làm tôi má`t kiểm soát, tôi đã hôn Thà`n Nông.

Thà`n Nông giật mình, ly rượu rơi xuô`ng đấ`t vỡ toang, cô dùng tay đẩy vai tôi ra trong vô vọng. Rô`i, trong một khắ`c rấ`t nhỏ, tôi có cảm giác Thà`n Nông đã thật sự hòa nhịp với tôi trong nụ hôn đó, trước khi cô dùng hế`t sức bình sinh đẩy tôi ra...

- Không, không...

- Hai “không” là “có” nha! - Tôi tiế`p tục kéo tay Thà`n Nông lại gầ`n mình.

- Trung!

Cô gọi tên tôi. Ánh má`t cương nghị nghiêm túc. Tôi buộc phải dừng lại. Thà`n Nông cứ thế` bỏ xuô`ng câ`u thang. Tôi một mình ở

lại sân thượng, một buổi tối thật thú vị!

Thần Nông

Tôi không nghĩ Trung lại tán tỉnh tôi nhanh đến như vậy. Một kẻ bình thường đã không nghiêm túc, thêm một chút rượu vào thì chuyện gì cũng có thể làm. Tôi vào nhà vệ sinh, đánh lại son môi đã bị nụ hôn mê làm cho nhòe đi, tôi không muốn ai đó trong buổi tiệc nhìn thấy những chi tiết xấu xí trên mặt tôi. Rõ ràng Trung hôn rất giỏi. Một kẻ tự hào về khả năng hôn như Thần Nông, mà cũng phải công nhận Trung rất có “nghề”. Dĩ nhiên tôi cũng không vừa, chỉ trong một khoảnh khắc chạm môi, tôi đã có cách tạo cảm giác hưng phấn cho Trung. Nếu ở khía cạnh thân xác và những trò chơi giới tính, không một ai có thể đọ lại Thần Nông...

Tôi giả vờ mệt mỏi rồi xin tạm biệt mọi người, lúc bước ra khỏi cửa, tôi giả vờ chạy đi thật nhanh. Tôi thừa biết phía trên cao có một kẻ đang nhìn xuống cười đắc ý. Đàn ông như Trung thích một con mồi ngây thơ, tôi sẽ cho Trung điếu u đó.

Trên taxi, tôi mân mê cái áo đã tụt xuống của Trung còn trên người. Trong áo, tôi sờ thấy một vật nhỏ hình vuông. Card visit với câu viết bằng tay “Gọi cho Trung nhé!” trên đó đã được bỏ vào túi áo vest tự lúc nào.

Đây là chiêu quen thuộc của Trung, hay anh ta thật sự tinh ranh đến mức biết trước tôi sẽ giữ lấy cái áo này để tìm cơ gặp lại? Người khôn thì phải ngu theo kẻ ngu, còn nếu người khôn mà gặp người khôn, tốt nhất là cứ giả ngu để kẻ kia tin rằng ta đang đi theo những gì họ sắp đặt... Tôi mệt mỏi ngã vật ra ghế sau của taxi, chờ đợi một giấc ngủ yên bình trên chiếc giường quen thuộc.

Vừa về đến nhà, tôi đã thấy điện thoại reo vang. Là Nhân.

- Hey anh! - Tôi cô' nói chuyện tươi tỉnh.

- Bên đó đang làm gì? Anh qua nhà ăn tô' i được không?

- Trời! Giờ là ăn khuya đó chứ tô' i gì anh, gâ`n mười hai giờ đêm rô' i, em sợ không tiện...

- Thật ra là anh muô' n nói chuyện... - Nhân â' p ứng.

Cuô' i cùng tôi cũng đô`ng ý. Tôi thay đô`, tắ' m táp trong lúc đợi Nhân qua. Tôi vẫn buô`n cười mãi cái kiểu tới không tới, lui không lui của Nhân. Tôi biế' t anh yêu tôi, từ rắ' t lâu rô' i. Nhiề' u lâ' n trên phô' Nhân muô' n nắ' m tay tôi, nhưng rô' i anh không làm. Có khi anh muô' n choàng tay qua vai tôi, nhưng rô' i anh không dám. Chúng tôi cứ lửng lơ trong cái kiểu "thương nhau để đó" như thế' cũng đã mắ' y năm rông. Tôi hiểu, và tôi thông cảm. Vì khi chúng ta quá thương yêu một ai đó, thậm chí chúng ta chấ' p nhận đi bên cạnh họ song song, để còn được nhìn thắ' y họ mỗi ngày. Chứ tiế' ng yêu, biế' t rắ' ng nói ra thì dễ, nhưng sẽ mắ' t.

Tôi không có nhiề' u tình cảm với Nhân. Trong nhận thức trái tim mình, tôi hiểu là tình cảm đôi bên chưa được thử thách để đẩy nó lên đế' n cao trào. Nhân quá bình yên, quá an toàn.

Đô' i với tôi, Nhân còn hơn cả một tình yêu. Anh tô' t nghiệp Đại học Thể dục Thể thao, sau khi ra trường thì trở thành một huấ' n luyện viên thể hình. Tôi gặp anh lúc đang loay hoay tìm cách giảm cân, sau những ngày gâ`n như stress nặng vì không tìm ra phương pháp. Nhân mỉm cười, anh đô`ng ý giúp tôi, không lắ' y một đô`ng tiề' n công. Anh bảo anh đã sớm nhìn thắ' y cô bé xinh xắ' n phía sau cơ thể đó, anh đã cho rắ' ng việc tôi giảm cân không quan trọng bắ' ng việc tôi số' ng vui như thế' nào.

Giảm cân một mình khó bao nhiêu, thì giảm cân cùng một huấn luyện viên lại dễ bấy nhiêu. Nhân có niềm đam mê thể thao kinh khủng, mỗi ngày anh đều có những cách luyện tập riêng và anh chơi rất giỏi nhiều môn khác nhau. Anh từng đùa rằng thời còn đi học nhờ có môn thể dục quá nổi bật, đoạt nhiều giải thưởng cao mà cuộc đời anh được cứu vớt trước những môn học khó nhằn khác. Nhân theo sát tôi trong từng ngày, anh cho tôi thực đơn, cùng tôi luyện tập, đểm cho tôi từng nhíp, gỡ hai bàn tay tôi tự bịt mắt khi leo lên cân. Anh không cho phép tôi sử dụng những viên thuốc tách nước thần kỳ, giải thích cặn kẽ nhu cầu năng lượng nạp vào và năng lượng đi ra, phân tích thực đơn cặn kẽ. Một chế độ ăn thông minh ít tinh bột nhiều đạm, kèm với việc luyện tập chăm chỉ hằng ngày, đó mới là chìa khóa nào mà không tan.

Dần dần, việc luyện tập thể thao với tôi đã trở thành một thói quen. Mà bạn biết đấy, thói quen sẽ tạo thành sở thích.

Duy chỉ có điều Nhân hoạt bát, khắt khe và chuyên tâm trong luyện tập bao nhiêu, thì trong tình cảm anh lại trì độn bấy nhiêu. Tôi thừa biết anh dành tình cảm cho tôi từ khi chúng tôi mới bắt đầu, và tình cảm nuôi dần qua năm tháng. Với một con bé mập mạp như tôi, tình cảm của anh lúc đó người ta trân trọng một, thì tôi trân trọng mười. Cho nên, dẫu anh không bao giờ ngỏ lời, tôi vẫn chờ. Có một điều anh không hề nhận ra, đó là chỉ có duy nhất một người là anh, mới được quyên ghé qua nhà tôi khuya đến như vậy!

Trung

Thần Nông quá cuốn hút. Và cả bí ẩn nữa. Cô ấy không nói lời từ chối, nhưng cũng chưa một lần cho phép tôi vượt quá giới hạn. Càng như thế, tôi càng điên cuồng muốn chiếm hữu cô. Kể từ ngày gặp đầu tiên ở buổi tiệc nhà Tuấn, Thần Nông tuyệt nhiên không hề gọi lại cho tôi để trả áo, dẫu tôi đã cố tình tạo ra tình

huống đó. Đến nỗi, tôi phải là người chủ động tìm số phone của cô qua Tuấn, rồi mới mặt tìm cô.

- Này! Em không định trả áo cho anh đây hả? - Tôi đòi xưng hô để rút gần khoảng cách.

Thần Nông im lặng một chút. Rồi trả lời:

- Em đã định ghé sang nhà Tuấn để gửi trả cho anh, nhưng tuần này em hơi bận tí! Em xin lỗi!

- Không thể chỉ nói xin lỗi suông, em bị phạt!

- Anh muốn thế nào đây?

- Đi ăn tối với anh, nhé? Thần Nông lại im lặng, cô gái trẻ đang suy nghĩ. Nhưng làm sao thoát được...

- Đón em ở công ty, bảy giờ tối mai nhé!

Tôi y hẹn, đến đón Thần Nông. Mặc dù là đi làm công sở, nhưng trông cô rất duyên dáng với chiếc váy xẻ và áo sơ mi, có lẽ khi một người đẹp ra, họ sẽ biết cách giữ gìn và trân trọng từng đường nét cơ thể mình.

Ngày hôm đó và nhiều ngày sau nữa, tôi miệt mài đưa đón Thần Nông. Những câu chuyện trải dài vô tận, có khi nhắc chuyện cũ, có khi mơ mộng tương lai. Nhưng cô gái đang ngò ì trước mặt tôi, tràn đầy tham vọng và cầu tiến. Cô không có ý định nhờ vả bất kỳ ai, nói thẳng ra là không thích bị ai điều khiển. Cô dù nói chuyện điềm tĩnh, thân thiện, nhưng sâu thẳm vẫn là sự cô độc mà chính cô tự chuốc lấy. Tôi nhận biết điều này, khi cô kể về việc xin bố mẹ ra riêng khi còn rất trẻ. Cô ở một mình một nhà, tự do và kiêu hãnh. Cô còn có những khoản tiết kiệm khổng lồ, nhờ vào việc chi tiêu thông minh, tích góp hàng năm và đầu tư đúng chỗ. Mặc dù không

xem trọng đô`ng tiê`n quá mức, nhưng đường tiê`n tài của Thâ`n Nông lại sáng sủa. Một khắ`c nào đó, cô làm tôi chạnh lòng, vì tôi thực sự vẫn chưa làm được gì to tát so với bố` mẹ và anh chị mình. Thâ`n Nông là bức chân dung quá khác biệt so với những cô gái tôi từng quen, tôi nhận ra mình ngày càng yêu cô, vì cá tính độc lập bên trong chứ không chỉ vì nét ngoài xinh xắ`n.

Thâ`n Nông

Trung đưa tôi lên tòa nhà rắ`t cao đố`i diện công ty gia đình anh. Phóng tâ`m mắ`t xuố`ng, tôi chỉ thắ`y một màu đen chớp ánh đèn vàng trên phồ` yên bình. Đây là một ngôi nhà đặc biệt, không phải ai cũng có thể lên được. Chủ ngôi nhà là bạn thân của gia đình Trung, anh đã chọn nó để làm nơi cùng uố`ng rượu trò chuyện với tôi.

- Em có đang hẹn hò với ai không?

- Trên sân thượng thê` này à? Hai lầ`n...

Trung mỉm cười. Anh nhắ`p một ngụm rượu.

- Em có thích mọi thứ trên này không?

- Trông như một khu vườn địa đàng. Em rắ`t thích!

- Cả khu vườn này cũng không đẹp bắ`ng em...

Tôi nhìn anh.

- Anh cũng không khác gì pho tượng...

- Vậy mình cũng khá là đẹp đôi chứ nhỉ?

- Đẹp đôi không chỉ nắ`m ở vẻ bê` ngoài, hai người còn câ`n có tâ`n sồ` tâm hồ`n phù hợp. Người đẹp như em, bên ngoài rắ`t nhiê`u. Điê`u kiện như anh, chỉ đắ`m trên đầ`u ngón tay.

- Trong mắt anh, em là đặc biệt nhất!

- Nhưng trong mắt em, em rất bình thường. Trong kinh doanh nhà đất, người ta muốn bán căn nhà nào cho khách, đều phải dắt khách đi xem những căn xấu hơn trước. Anh nhìn em như vậy, chỉ là vì hình ảnh em ngày xưa đã vô tình làm em bây giờ đặc biệt hơn.

- Anh thì không suy nghĩ nhiều như phụ nữ bọn em, anh chỉ biết cảm giác của mình là gì...

Lúc Trung nói câu này, tôi mơ hồ cảm giác anh có sự mệt mỏi. Là một con người, sẽ đến lúc người ta muốn dừng lại vì đã đi quá nhiều.

Đó chỉ là một trong những ngày Trung đưa tôi đi trò chuyện. Anh không còn như những ngày đầu tiên, Trung trở thành một con người khác. Sự nhẫn nại trong việc quan tâm và chăm sóc cho tôi, đã làm Trung không còn tập trung mãi vào những cuộc vui thâu đêm suốt sáng. Có hôm Trung nhắn tin cho tôi, bảo anh đã đi làm, trong công ty của bố mẹ. Tôi cười với anh qua tin nhắn, em rất mừng anh đã suy nghĩ khác. Anh chỉ nhắn lại một trái tim.

“Tất cả là nhờ em!”

Trung

Cuộc đời mỗi người như một giấc ngủ mê, đợi cho đến một ngày có kẻ bước đến bên cạnh và dịu dàng đánh thức. Thận Nông là một “người đánh thức” của tôi. Thời gian quen biết em ngày nối tiếp ngày cứ dài ra, tôi cũng không buồn đếm, chỉ biết mỗi ngày đều là một niềm vui.

Thận Nông đã chịu ghé qua căn nhà nhỏ của tôi một vài ngày trong tháng.

Em trông những chậu hoa xanh nhỏ nhỏ bên cửa sổ. Em muốn tôi quan sát sự sống nảy mầm từng ngày một.

Em đánh thức tôi bằng mùi cà phê thơm nồng, có trái tim bằng kem sữa em khéo tay vẽ trên mặt nước.

Em cẩn thận chọn sẵn cho tôi bộ đồ nào mặc đến công ty trong ngày nào của tuần, ủi thẳng thớm và chọn cả cà vạt đi kèm.

Em mua những vật dụng đôi.

Em chụp ảnh tôi ngái ngủ, rửa hình lồng vào khung kính trái tim.

Em thuê những bộ phim hay nhất, lãng mạn nhất để sẵn cạnh tivi để cùng tôi xem bất cứ lúc nào mệt mỏi.

Em ghi lên giấy note lời dặn dò ăn và uống thuốc trong một ngày cho căn bệnh đau bao tử của tôi...

Em phủ hình ảnh của chính mình lên ngôi nhà, khiến từng bước chân tôi trong nhà mình đều cảm thấy xa lạ nếu không nghĩ về em.

Hơn bao giờ hết, tôi tin rằng mình đã thay đổi.

Tôi muốn Thôn Nồng là của riêng tôi, bây giờ và mãi mãi...

Thôn Nồng

Nhân đã giận tôi, vì anh tình cờ phát hiện ra mối quan hệ của tôi và Trung. Cái kiêu giận mà biểu t là mình không có quyền gì để giận của anh rất đáng yêu. Nhân nóng tính, nhưng với tôi dù giận đến mấy anh vẫn rất dịu dàng. Tôi chỉ thoáng nhận ra anh buồn, khi tinh ý quan sát đôi lông mày rậm của anh dạo này nhìn tôi cứ hay nhíu lại. Tôi biết anh muốn chạm vào tôi, nhưng anh bất lực.

Chiều ấy, anh lặng lẽ qua nhà tôi, lặng lẽ ngồi cùng ăn cơm, lặng lẽ dọn dẹp rồi lặng lẽ đi về.

Tôi cũng muốn nói chút gì đó với Nhân, nhưng tôi phải thay đổi để kịp đi cùng Trung tối đó. Tôi cứ để anh về, rồi tôi nhắn tin cho Nhân.

“Mai em muốn ăn món cá chưng tương anh nấu, thêm quá!”

Anh không trả lời tin nhắn.

Trung

Sau nhiều tháng quen biết, Thân Nông chưa một lần nào nói cho tôi biết về cảm giác của em. Nhưng tôi tin rằng sâu thẳm trong tim em đã có mình. Không thể có một người con gái nào đủ tận tâm làm ngán ấy thứ cho một người đàn ông mà không suy nghĩ gì.

Tối nay là buổi tiệc vui mừng Tuấn chuẩn bị kết hôn, như ý nguyện thặng bạn. Tôi rất muốn “mượn gió bẻ măng”, trong buổi tiệc đông người sẽ ngỏ ý yêu Thân Nông, muốn gắn bó cùng em.

Chiều bàn tiệc sang trọng trong một nhà hàng cao cấp nhất nhì Sài Gòn được đặt từ sớm, tôi qua đón Thân Nông, trong khi những người bạn khác cũng trên đường đến. Tôi căn dặn kỹ, nhà hàng đã chuẩn bị rất nhiều nến, tôi cũng chuẩn bị sẵn hoa trong xe.

Thân Nông xinh xắn bước ra, tôi đón em bằng nụ cười hạnh phúc.

Chiều xe hơi đưa chúng tôi đến bữa tiệc. Sau những món ăn được đầu bếp chế biến riêng cho đêm này, sau khi Tuấn tươi cười thông báo về đám cưới trong mơ của mình sắp diễn ra. Tôi đã nháy mắt tinh ý để mọi người phụ họa.

Tôi đứng lên, trong sự ngạc nhiên của Thâ `n Nông. Tôi tiế `n về phía em, quỳ một chân. Tôi câ `m lâ `y bàn tay em...

- Thâ `n Nông! Anh chưa bao giờ nghĩ mình có thể yêu một cô gái thật lòng, cũng không nghĩ mình sẽ dừng mọi cuộc vui để nghĩ về điề `u gì nghiêm túc. Cho đế `n khi anh gặp được em. Xin em đừng từ chớ `i, xin em hãy ở trước mặt những người bạn thân nhấ `t của anh, đờ `ng ý trở thành người yêu của anh. Được không em?

Thâ `n Nông

- Không! - Tôi đã trả lời như vậy.

Trung vẫn quỳ một chân, khuôn mặt cứng đờ vì không nghĩ tới tình huồ `ng này. Những người bạn của anh cũng thế ` , kẻ quay đi, kẻ buồ `n cười che miệng. Nhà hàng vẫn nhộn nhịp. Chúng tôi cùng chấ `t lặng trong không gian đó chừng một phút.

- Em xin lỗi, chắ `c em phải đi rồ `i...

Tôi vội vã bước ra khỏi nơi đó.

Trung lao theo. Anh tức giận nắ `m tay tôi giắ `ng mạnh. Tôi đau nhưng mạnh mẽ rứt tay lại. Nhìn thẳng vào mắ `t Trung, tôi chờ đợi một cái tát trời giáng, đúng như những gì một thắ `ng con trai nhà giàu kênh kiệu có thể làm với đứa con gái từ chớ `i tình cảm của mình. Nhưng Trung đã không làm vậy.

- Tại sao? Em nói đi! Tại sao???

- Trung hỏi như thét lên.

- Em đã nói với mình, thời điể `m anh chính thức ngỏ lời, cũng là thời điể `m chúng ta kắ `t thúc mọi thứ.

- Em nói gì? Em đùa tôi à? Tấ `t cả là một trò chơi, là một trò trá thù của em đúng không?

- Anh sai rồi...

Tôi quệt nước mắt.

- Em không phải trả thù, mà là trả ơn anh...

Trung chết lặng.

- Nếu năm xưa không nhờ anh từ chối, em có lẽ đã không nhận ra mình cần phải thay đổi điều gì. Em đã cố gắng rất nhiều. Quả thật thời gian đầu em rất giận anh, nhưng càng lớn lên, em càng thấy rằng cuộc sống của một con người rất cần những gáo nước lạnh. Khi em nghe tin về anh, biết anh đang là một chàng trai bất cần đời, không có mục đích sống, em rất muốn thay đổi anh. Em muốn cho anh biết thế nào là tình yêu thực sự, thế nào là bình yên thực sự...

Tôi chỉ nói đến đó. Rồi tôi quay bước đi, để lại Trung đứng như trời trồng giữa bao người qua lại trên phố.

Thần Nông yêu ghét phân minh, trắng đen rõ ràng. Có thể Trung sẽ rất đau đớn trong khoảng thời gian này, nhưng điều đó là cần thiết, vì chỉ ít thôi cũng đã giúp anh biết rằng tình yêu hoàn toàn không giống như những gì anh đã trải qua. Yêu là muốn chia sẻ, yêu là muốn nâng đỡ, và yêu là hai con người cùng nhau tiến về phía trước chứ không phải thứ đam mê làm phai tàn ý chí.

Có lẽ kiếp trước, Trung là người vuốt mắt cho tôi. Cái ơn của anh tôi chỉ trả đến đó.

Tôi vẫn còn món nợ ân tình với người kiếp trước đã chôn cất cho mình.

Món nợ đó, tôi sẽ trả cho anh, bằng tất cả tình yêu của cả cuộc đời mình...